

HIRO
ARIKAWA

GA TAKARAZUKA

GA NIKKOMA

GA TAKARAZUKA MINAMIGUCHI

GA OGIYASU

Tàu tốc hành

Thu Vũ dịch
Tiểu thuyết

Mintbooks.vn Nhà xuất bản
Mia Xoi

TÀU TỐC HÀNH

Tác giả: Hiro Arikawa

Người dịch: Thu Vũ

Phát hành: MintBooks

Nhà xuất bản Văn Học 02/2020

EBOOK©VCTVEGROUP

Tác phẩm bán chạy nhất của nữ văn sĩ Hiro Arikawa (mẹ đẻ của cuốn tiểu thuyết ăn khách Evergreen Love - Từ điển tranh về thực vật và Phòng truyền thông hàng không) đã được chuyển thể thành phim điện ảnh Nhật Bản vào năm 2011 và tham dự Liên hoan phim quốc tế Okinawa lần thứ 3.

Theo thống kê đầu năm 2012 bởi ORICON, cuốn sách Tàu tốc hành đã vượt cột mốc doanh số 1 triệu bản. Tác phẩm với bối cảnh diễn ra trên chuyến tàu tốc hành tại Osaka, di chuyển giữa tám trạm ga, mỗi ga cách nhau mười lăm phút, từ ga đầu tiên là Takarazuka đến ga cuối cùng – Nishinomiya Kitaguchi.

Các nhân vật trong truyện đầu là là những người ngẫ trên chuyến tàu này mỗi ngày:

- Một bà cụ và đứa cháu gái thường xuyên hỏi những câu hỏi ngây thơ và lớn tiếng trên tàu, gây ra nhiều tình tình huống dở khóc dở cười trong truyện.
- Một người đàn ông và một cô gái từng cùng nhau tranh giành một cuốn sách trong thư viện mà không hề biết đến sự tồn tại của đối phương.
- Một người phụ nữ diện đồ trắng đi dự lễ cưới của bạn trai cũ để trả thù.
- Một cô gái trẻ khác và người bạn trai bạo lực. Hai sinh viên đại học.
- Một bé gái bị bạn bè bắt nạt.
- Một phụ nữ trung niên hay lo lắng.
- Một học sinh trung học đang đi tìm lẽ sống cuộc đời.

Câu chuyện của mỗi người tưởng chừng là của riêng họ, nhưng hóa ra đó lại là mắt xích của một chuỗi sự kiện và các nhân vật đều có một mối liên hệ với nhau theo một cách nào đó...

Ga Hankyu Takarazuka là nơi tuyến Takarazuka (dẫn thẳng tới Umeda thuộc Osaka) và tuyến Imazu (nối với tuyến Kobe ở ga Nishinomiya Kitaguchi) giao nhau, tạo thành hình chữ nhân. Từ đây, hành khách còn có thể chuyển sang tuyến JR Takarazuka, do đó nhà ga này trở thành nơi giao nhau của ba tuyến đường sắt và được coi là một điểm trung chuyển có quy mô khá lớn giữa vùng thung lũng hẻm núi.

Hankyu là tập đoàn vận chuyên đường sắt tư nhân lớn của khu vực Kansai. Trên các tuyến đường, hãng cho vận hành những đoàn tàu màu đỏ mận, với phần nội thất độc đáo mang hơi hướng hoài cổ, không chỉ nổi tiếng trong cộng đồng người yêu thích đường sắt, mà còn nhận được đánh giá tích cực - ví dụ như “đáng yêu” - từ những nữ hành khách trẻ tuổi. Các nữ du khách đôi khi còn ngạc nhiên thốt lên “Sang trọng quá!” trong lần đầu đi tàu.

Câu chuyện này xoay quanh nhân vật chính là tuyến Imazu, cái tên không mấy phổ biến trên phạm vi toàn nước Nhật, cả khi so với những tuyến khác thuộc hệ thống đường sắt Hankyu.

6a Takarazuka

Những người ngồi một mình trên tàu điện thường tỏ ra lơ đãng, ít thể hiện thái độ qua nét mặt. Ánh mắt của họ hoặc hướng ra cảnh vật bên ngoài, hoặc dán lên những tấm biển quảng cáo, nếu có ở lại trong toa tàu thì cũng lang thang đây đó, không dừng lại ở một điểm nhất định, cốt để tránh chạm phải cái nhìn của người lạ.

Vì thế, những người ngồi một mình nhưng lại không tìm cách giết thời gian mà còn mang vẻ mặt đầy biểu cảm sẽ vô cùng nổi bật.

Cô gái ngồi cạnh Masashi khi lên tàu từ ga Takarazuka ngày hôm đó là người mà anh nhớ mặt.

Từ tuyến Imazu, anh chuyển sang tuyến Hankyu Takarazuka, đi thêm một chặng, xuống ở ga Kiyoshikojin để tới thư viện trung tâm Takarazuka.

Masashi đã bước vào năm thứ năm kể từ khi đi làm. Anh thường xuyên ghé qua thư viện với tần suất khoảng hai tuần một lần. Masashi tới đây vì sở thích đọc sách, đôi khi cần tìm kiếm thông tin phục vụ công việc, và cũng vì không biết phải đi đâu trong ngày nghỉ nếu không có dự định đi chơi với bạn bè, do anh không có bạn gái.

Với tần suất qua lại đều đặn như vậy, tất nhiên Masashi có thể nhận mặt nhân viên của thư viện, không những thế, anh còn bắt đầu nhớ mặt vài người trong số các độc giả.

A, ông bác nói nhiều lại tới gây khó dễ cho nhân viên rồi.

Anh bắt đầu để ý tới cô gái tóc dài với đôi tay nhanh nhẩu đó sau khi để thua cô trong lần tranh giành một cuốn sách.

Masashi tình cờ nhìn thấy tập mới nhất của cuốn sách nổi tiếng trên kệ.

Cuốn sách mới được phát hành khoảng một tháng, vì vậy đây quả là một điếu may mắn. Masashi liền không chần chừ đưa tay ra, đúng lúc một bàn tay khác xen ngang lấy mất cuốn sách.

Cảm giác thua cuộc khiến Masashi bức bối nhìn kĩ kẻ phá đám, một cô gái trẻ khá giống mẫu người anh thích. Ý định phàn nàn vài câu liền dịu xuống. Đàn ông quả là dễ mềm lòng.

Cô vui mừng ôm cuốn sách mới “cướp” được của Masashi vào lòng một cách nâng niu, hình như vẫn chưa nhận ra mình vừa giành mất cuốn sách khỏi tay anh (vì chỉ tập trung vào cuốn sách). Anh để mắt quan sát cô thêm một lát, nhưng có vẻ cô không định bỏ cuốn sách xuống, vì vậy sau vài phút đi theo cô, anh bèn bỏ cuộc.

Khi đó, cô mang một chiếc túi xách may bằng vải thô in hình chú chuột nổi tiếng khắp thế giới. Anh thấy chiếc túi trông hơi trẻ con so với cô, tuy nhiên có lẽ nó là một trong những chiếc bền nhất mà cô có, nói thẳng ra là chiếc túi đa dụng nhất. Nếu cô mượn số sách bằng với giới hạn cho mượn của thư viện, những chiếc túi điệu đà sẽ hỏng ngay.

Đi đầu đó cho thấy cô tới thư viện khá thường xuyên.

Phòng đoán này hoàn toàn chính xác, bởi sau hôm đó, Masashi dần bắt gặp cô thường xuyên hơn trong những lần đầu đặn ghé qua thư viện. Dấu hiệu giúp anh tìm ra cô là chiếc túi in hình chú chuột rất to đang há miệng cười. Masashi phải thừa nhận cô là mẫu người yêu thích của mình, đi đầu này nhanh chóng khiến anh có thói quen tìm kiếm cô mỗi lần bước vào thư viện.

Lần thua trước đã khiến Masashi coi cô như đối thủ. Hễ nhìn thấy cô là anh liền bỏ dở việc đang làm để xem trước một lượt những cuốn sách nổi bật nhất trên kệ, tránh để chúng lọt vào tầm ngắm của cô.

Masashi làm vậy vì sau nhiều lần quan sát, anh nhận ra sở thích và gu tác giả của cả hai có vẻ giống nhau.

Tuy nhiên, cô rất giỏi trong việc tìm ra những cuốn sách khiến Masashi

cảm thấy “A, cuốn đó có vẻ thú vị đây”, nên thi thoảng vẫn có cảnh anh phóng ánh mắt đầy ghen tị vào cuốn sách mà cô ôm trong tay. Mỗi lần như vậy anh đều tự nhủ sẽ tới mượn khi nó được trả về kệ, nhưng lại ngại không muốn ghi lại tên sách, kết quả là lần nào anh cũng quên mất.

Cho tới giờ, những lần va chạm tình cờ giữa họ chỉ dừng lại trong phạm vi thư viện, đây là lần đầu tiên cả hai ra về trên cùng một chuyến tàu.

Cô và Masashi cùng ngồi trên toa đầu của chuyến tàu từ ga Kiyoshikojin về ga Takarazuka. Như thường lệ, hôm nay chiếc túi in hình chú chuột cười tươi rói của cô cũng chứa đầy sách. Masashi tỏ ra không kém phần khi nhét đầy căng chiếc balo bằng da của mình.

Những đi đầu này đều là quan sát từ một phía của Masashi.

Hành khách có ba lựa chọn ở ga Takarazuka - điểm cuối của tuyến Takarazuka. Một là xuống tàu, hai là chuyển sang tuyến JR, ba là đổi chuyến đi tiếp về ga Nishinomiya Kitaguchi (thường được gọi là Nishikita), đầu kia của nhánh còn lại trong chữ nhân trên bản đồ tuyến của Hankyu.

Có lẽ cô ấy không về ga Nishikita đâu, anh nghĩ. Nhưng khi tàu vào ga, cô bắt đầu hướng sự chú ý của mình về phía sân ga đối diện.

Quả nhiên, sau khi tàu dừng, cô liền rào bước về phía đoàn tàu đang đỗ ở sân ga bên kia. Ngày nghỉ thường là ngày trường đua ngựa Hanshin ở Nigawa hoạt động, do đó hãng tàu sẽ cho chuyến Umeda - Takarazuka và Nishinomiya Kitaguchi - Takarazuka chạy theo cả hai chiều bằng bốn đường ray song song. Khi đó thời gian đổi chuyến rất ngắn.

Lại cùng đường nữa sao? Masashi bỗng có cảm giác nửa khó chịu, nửa bức bối. Nổi cáu với chính mình vì không thể ngưng dõi theo cô, anh bèn tránh toa cô vừa bước vào.

Toa mà Masashi chọn khá đông, hầu hết các ghế đầu đã có người ngồi.

Vài người đang đứng. Chỗ sách mới mượn khá nặng, vì vậy Masashi quyết định ngồi xuống một ghế trống.

Đúng lúc đó, hai lớp cửa ngăn giữa toa anh đang ngồi và toa cô bước vào khi này lần lượt mở ra. Người xuất hiện chính là cô. Cô bước về phía anh, hơi chao đảo vì chuyển động của đoàn tàu, hình như muốn tìm ghế trống.

Chỉ còn ghế bên phải cạnh Masashi và vài ghế nữa còn trống. Cô liền ngồi xuống chỗ gần nhất, cạnh Masashi.

Dường như nhiều sự trùng hợp kì lạ đang đan xen vào nhau như một khối Jenga*, tuy chỉ có Masashi chú ý đến cô.

Không muốn tiếp tục ý nghĩ lạ lùng này, Masashi nhanh chóng mở cuốn sách mới mượn ra.

Ngồi cạnh Masashi lúc này đang bắt đầu lật mở quyển sách, cô bỗng làm một hành động kì lạ. Để chiếc túi in hình chú chuột nổi tiếng nặng nề nằm nguyên trên đầu gối, cô nhào người quay hẳn về phía cửa sổ tàu điện. Cô quay mặt về phía Masashi, vì thế dù không chủ tâm quan sát, anh vẫn có thể thấy rõ biểu cảm của cô.

Cô mỉm cười háo hức, mắt nhìn xuống quang cảnh bên dưới cây cầu.

Gì vậy nhỉ? Masashi cũng không khỏi tò mò, nhìn xuống dưới. Đoàn tàu bắt đầu băng qua cây cầu sắt bắc ngang sông Muko*.

“A?”

Masashi buột miệng lên tiếng. Ngay trước khi đoàn tàu vượt qua cầu, dưới bãi bồi giữa sông...

“Sinh.”*

Chữ đó được viết, mà không, được xếp nên với kích thước rất lớn, choán gần hết diện tích không nhỏ của bãi bồi. Nói cách khác, nó được tạo

ra bằng cách xếp những tảng đá với nhau.

Độ cân xứng, độ lớn đều hoàn hảo, quả là một tạo tác xuất sắc.

“Rất ấn tượng phải không ạ?”

Masashi chỉ nhận ra mình vừa được bắt chuyện khi đoàn tàu đã đi qua cây cầu. Chữ “Sinh” kia không lộ đến mức dù nhìn chéo từ khoảng cách khá xa vẫn có thể thấy rõ.

Trong lúc Masashi loay hoay tìm câu trả lời, cô chủ động tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Tôi phát hiện ra nó khoảng một tháng trước. Rất ấn tượng phải không ạ?”

Cô cũng rất tinh tường mới phát hiện ra nó đây! Anh thầm nghĩ. Để ý thấy chữ viết dưới bãi bồi, chỗ mà chẳng ai nghĩ tới chuyện nhìn xuống là việc rất ấn tượng, tuy rằng nó vô bổ.

“Anh nghĩ đâu là cái hay của nó?”

Nghe cô hỏi, Masashi bối rối đáp.

“... Tôi nghĩ là kết cấu. Không dùng dây, chiều cao cũng được căn rất đều, hình như dùng đến cả máy móc. Nếu đây là trò đùa thì người nghĩ ra nó hẳn phải dụng tâm nhiều lắm.”

“Tôi thì nghĩ cách chọn chữ là điểm hay nhất.”

Cô vui vẻ nói.

“Chữ đó được tạo nên từ các nét thẳng. Như vậy việc tạo ra nó sẽ dễ dàng hơn. Cũng nhờ thế mà dù chỉ có một chữ nhưng ấn tượng khi nhìn thấy vẫn rất mạnh mẽ, anh có thấy thế không? Lần đầu tiên nhìn thấy nó, tôi đã muốn uống bia tươi.”

“Đọc là ‘tươi’ sao? Tôi lại cứ nghĩ đó là chữ ‘sinh’ trong ‘sinh tử’.”

“Phải rồi, cũng có thể đọc theo cách đó. Không biết người ta tạo ra nó với ý nghĩa nào nhỉ?”

“Nếu thấy thắc mắc, sao cô không thử hỏi ủy ban? Có thể họ chuẩn bị xây một công trình đường sông hoặc cái gì đó tương tự cũng nên.”

“A, tôi không muốn làm thế.”

Cô mím môi lắc đầu.

“Sẽ thật đáng tiếc nếu họ đưa ra câu trả lời xác thực như ‘đó là bước chuẩn bị của một công trình xây dựng’, hay ‘chúng tôi sẽ tiến hành tháo dỡ vì nó chỉ là trò đùa’. Tôi hy vọng nó thực sự là trò đùa. Hiếm có trò đùa thuần túy nào tạo được ấn tượng mạnh mẽ mà không gây phiền toái cho ai như vậy. Tôi không cần biết nghĩa đằng sau, chỉ mong nó mãi nằm lại đó.”

Nghe cũng hợp lý. Anh nghĩ, đồng thời bị cách kể chuyện của cô hấp dẫn.

Có thể chẳng ai chú ý tới, cũng có thể sẽ có người nhận ra. Một trò đùa được dàn dựng mà không biết trước kết quả. Nghĩ tới chuyện người nghĩ ra trò đùa đó đang sống trong thành phố này, anh chợt cảm thấy có phần hứng thú.

“... Nếu cách đọc đúng là ‘tươi’ thì hay hơn.”

Cô tỏ ra khó hiểu khi nghe Masashi thì thầm nhận xét.

“Nếu đọc là ‘sinh’, người ta sẽ không khỏi liên tưởng tới ‘sống’ hay ‘sinh tử’, cô có thấy thế không? Khi ấy nó chẳng còn là trò đùa vui nữa, mà biến thành một thông điệp hay lời cầu nguyện nào đó mất.”

Nét mặt vui vẻ của cô nhanh chóng chùng xuống.

Ôi không, hỏng rồi. Masashi nghĩ, nhưng đã muộn.

Anh không hề có ý làm cô thất vọng khi cô đang phấn khích vì tìm ra

thứ hiếm lạ như vậy. Dù có chút khúc mắc từ trước vì thua cô trong việc giành sách, anh cũng không bao giờ nghĩ tới chuyện trả đũa chỉ vì lý do đó.

“Anh nói vậy cũng đúng. Không nhất thiết là một trò đùa vô tư vui vẻ. Có thể vì trong gia đình có người đau ốm nên người ta mới làm ra nó để cầu nguyện.”

“Không có chuyện đó đâu!”

Masashi cố gắng hết sức để xoa dịu tình hình.

“Nghĩ kĩ chút nữa thì quanh khu này có rất nhiều thần thánh và nhà chùa, cho nên...”

Dọc tuyến đường sắt Takarazuka có một con đường mòn cổ, được gọi là đường mòn hành hương. Ba ga liên tiếp sau ga Takarazuka lần lượt gắn liền với những ngôi đền, chùa khác nhau. Đầu tiên là Kiyoshikojin, ga gần thư viện trung tâm Takarazuka nhất, nằm ngay dưới chân chùa Kiyoshikojin; ga tiếp theo dẫn tới đền Mefu, tuy khá khiêm tốn nhưng có sự hậu thuẫn vững chắc của địa phương; ga thứ ba nằm gần chùa Nakayamadera nổi tiếng linh thiêng.

Cuối cùng, xuôi theo tuyến Imazu đi về hướng Nishikita, gần Mondoyakujin, ga nằm trước ga Nishikita một chặng cũng có chùa Mondoyakujin luôn trong cảnh tấp nập người qua lại.

Từ câu gia đình bình an, mong khỏi bệnh, đỗ đạt, thăng tiến cho tới mẹ tròn còn vuông, mọi lời thỉnh cầu đều được chấp nhận.

“Thay vì tự nghĩ ra cách cầu nguyện không bình thường thì đến đền chùa không phải nhanh hơn sao? Tới đâu cũng được tự do lựa chọn kia mà!”

“Anh nghĩ vậy ư?”

“Hơn nữa, nếu chỉ tính tới khả năng thì giải thích theo cách nào chẳng

được, có thể là để đùa vui, có thể là để cầu nguyện, thậm chí là lời nguyện.”

“Lời nguyện?!”

Cô tỏ ra sững sốt trước giả thuyết này.

“Sao anh lại có suy nghĩ đó?!”

“Thì cô thấy đấy, nếu đọc là ‘sinh’, có thể người viết chữ ‘sinh’ ấy dưới bãi bồi nơi con sông chảy qua muốn mượn dòng nước bào mòn sự sống trong đó, chẳng phải vừa bí ẩn vừa rùng rợn sao? Nhiều khả năng cô cậu học sinh nào đó đã làm thế lắm chứ.”

“Ôi, tôi không hề nghĩ đến chuyện đó.”

Cô ôm mặt tỏ vẻ tiếc nuối.

“Tôi phát hiện ra nó cả tháng nay, vậy mà... Không ngờ khả năng suy đoán còn thua người mới lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Cô hiểu thắng hơn tôi tưởng đấy.”

“Vì vội kết luận đó là trò đùa vui, nên tôi hoàn toàn không nghĩ tới những khả năng khác.”

Lần đầu gặp đã để thua cô trong việc giành sách, nhưng anh vẫn cho rằng cô là cô gái tốt.

Nhìn thấy chữ viết không rõ ý nghĩa dưới bãi bồi, cô đã chọn cách lý giải thú vị nhất, không gây tổn thương đến ai một cách vô điều kiện và nói rằng mình muốn uống bia tươi.

Tiếng loa vang lên thông báo diêm dùng tiếp theo, ga Sakasegawa. Trong lúc họ không chú ý, có vẻ tàu đã đi qua ga Takarazuka Minamiguchi.

“Tôi sẽ xuống ở đây.” Cô khẽ cúi chào.

“Sakasegawa sao, tôi cũng từng muốn sống ở đây. Lúc chuyển nhà, tôi đã tìm phòng ở khu này trước tiên mà không tìm được.”

Có lẽ vì muốn nghe giọng cô thêm chút nữa nên anh mới nói ra những lời không liên quan này.

“Ơ, vì sao ạ? Tôi lại tìm được ngay một chỗ ở gần ga.”

“Cô cũng biết nhà hát Takarazuka ở gần Sakasegawa mà. Người hâm mộ hay ở quanh khu đó. Tôi nhờ văn phòng nhà đất tìm giúp, nhưng họ chỉ tìm thấy nhà dành cho phụ nữ hoặc hộ gia đình.”

“Ồ, thì ra là vậy. Thật tiếc vì ở đây tiện đi lại, còn gần ủy ban nữa.”

Tàu bắt đầu giảm tốc, cô đứng dậy.

Cô vẫy tay chào, anh cũng vẫy tay đáp lại.

“Hôm nay tôi sẽ mua bia tươi trên đường về. Tôi ủng hộ suy đoán của cô. Đó là cách hiểu thú vị nhất mà.”

Nghe vậy, cô dừng bước giữa đường ra cửa, quay lại nhìn anh với nụ cười trên môi.

“Lần tới gặp lại, chúng ta cùng đi uống nhé. Tôi muốn uống bằng cốc lớn thay vì loại đóng lon.”

Gì cơ, lần tới ư? Masashi bối rối không biết nên làm gì. Họ còn chưa trao đổi số điện thoại.

Hơn nữa, đối với cô, anh chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, tình cờ bắt gặp trò đùa mà cô tâm đắc, sau đó nói chuyện vài câu.

“Thư viện trung tâm. Anh hay tới đó phải không? Vì vậy để lần tới nhé.”

Đúng khoảnh khắc Masashi sống người không thốt nên lời, tàu dừng, cô nhẹ nhàng bước qua cánh cửa vừa mở.

Cô không dùng thang cuốn mà đi thang bộ, chiếc túi in hình chú chuột há miệng cười đầy căng đeo trên vai.

Nhìn theo vật đang đung đưa một cách nặng nề ấy, Masashi bất giác đưa tay che miệng.

Cô ấy cũng để ý tới mình, anh nghĩ, mặt đỏ lên.

Lần tới gặp lại.

Hôm nay là thứ Bảy. Không xem đồng hồ cũng biết lúc này đã xế chiều.

Anh đã nghĩ chỉ có mình nhận ra việc họ luôn tình cờ gặp nhau.

Khi nào? Ở đâu?

Anh chợt muốn đuổi theo để biết đi đâu gì đã khiến cô chú ý đến mình.

Nếu muốn uống bia bằng cốc lớn... Không bằng đi ngay hôm nay!

Masashi rời khỏi ghế, phóng xuống sân ga.

Chú chuột cười tươi rói vẫn chưa lên đến quá nửa chừng cầu thang. Masashi bắt đầu nhảy cóc hai bậc một trên cầu thang dài để bắt kịp.

Ga Takarazuka Minamiguchi

Một nhà ga vắng vẻ, chẳng biết đến khi nào mới lại được nâng cấp, ấy là tình trạng của ga Takarazuka Minamiguchi.

Ga Takarazuka, ga Sakasegawa cách đó hai chặng hay bất kỳ nhà ga nào khác trong cùng tuyến đều phát triển ở mức độ nhất định, có cảm giác nhộn nhịp, còn nhà ga này lại tạo cảm giác bị cô lập, nằm ngoài xu hướng phát triển đó.

Đúng là mấy năm trước đây nơi này hoàn toàn bị bỏ mặc, nhưng nay dù đã có tòa trung tâm thương mại hai tầng, mọi thứ vẫn giậm chân tại chỗ sau khi vài cửa hàng còn trụ lại theo kế hoạch tái nâng cấp bị bỏ trống.

Điểm sáng gần như duy nhất ở đây là khách sạn Takarazuka. Đối với người hâm mộ Takarazuka, khách sạn có vị thế khá đặc biệt, khả năng bắt gặp các ngôi sao của Takarazuka cũng cao.

Đón chuyến tàu đi Nishikita vừa chầm chậm dừng lại sân ga, Shoko dần mạnh giày cao gót, tạo ra âm thanh đay đọa khi bước lên tàu. Toa tàu không đông, tuy nhiên hầu hết các ghế đầu đã có người ngồi. Shoko trong bộ váy trắng đứng gần cửa. Nếu miễn cưỡng ngồi xuống một chiếc ghế trống nào đó, chắc chắn chiếc váy không hề rẻ của cô sẽ bị nhăn.

Túi quà đáp lễ của đám cưới có dấu khách sạn Takarazuka nằm lẫn lóc dưới chân cô. Shoko chẳng bận tâm thứ bên trong có vỡ hỏng hay không. Vốn dĩ nếu có thể vui vẻ mang quà từ lễ cưới về, ngay từ đầu cô đã không mặc chiếc váy trắng tinh như thế này.

Shoko không bao giờ quên được vẻ mặt của cô dâu khi nhìn thấy chiếc váy trắng chẳng khác gì váy cưới của cô. Cô tự nhủ phải lưu giữ cẩn thận hình ảnh đó trong lòng cho hả dạ.

Màu trắng là màu của cô dâu, khách mời không được phép mặc màu này. Đó là nguyên tắc cơ bản nhất trong những nguyên tắc chọn trang phục

tham dự lễ cưới. Thế nhưng Shoko lại ăn vận toàn đồ màu trắng, đến món trang trí cài trên mái tóc tết riêng cho bữa tiệc cũng màu trắng, vì vậy cô bị những người xung quanh nhìn với ánh mắt kỳ thị ngay từ lúc bước vào bàn đón khách.

Mặc váy trắng, bị dòm ngó bằng ánh mắt trần trối cũng có sao? Cô chỉ cần trò cười này phát huy tác dụng. Nhớ lại những ánh mắt ấy, cô lười nhác nhếch môi cười.

Ai mà ngờ được mày lại bị đối xử như thế này.

Cả hai vào làm chung công ty đã năm năm. Cô bắt đầu hẹn hò với chú rể nửa năm sau khi vào công ty. Mọi người trong công ty đều biết về mối quan hệ của hai người, sau ba năm thì ai nấy đều tin chắc chú rể và Shoko sẽ kết hôn.

Cô và cô dâu là bạn đồng liêu. Tất nhiên là ở thì quá khứ. Shoko cũng không biết đi đâu đó bắt đầu thuộc về thì quá khứ từ khi nào.

Khác với Shoko luôn tỏ ra nổi bật với tính cách sôi nổi, cô dâu là kiểu người an phận, từ một cô gái bình thường trở thành một nhân viên công sở cũng hết sức bình thường.

Trong thời gian thử việc, cô dâu chủ động tiếp cận Shoko nhờ cái có ở chung nhóm. Với tính cách dạn dĩ, Shoko nhanh chóng làm quen với nhiều bạn bè, đồng nghiệp trong công ty, và cô dâu luôn lặng lẽ dự phần vào mọi mối quan hệ mà Shoko tạo ra.

“Sao em lại làm bạn với con bé ấy?”, “Không phải hai đứa quá khác nhau sao?”... Cô từng nhận được những câu hỏi thẳng thắn như vậy lúc không có mặt cô dâu.

Chính Shoko cũng không nhớ lý do kéo cả hai lại với nhau là gì. Trong

thời gian thử việc, sau nhiều lần được cô dâu nhờ vả, cô chợt nhận thấy cô gái ngoan hiền kia đã trở nên thân thiết với mình từ khi nào. Cô nàng không phải kiểu người khiến người khác cảm thấy khó chịu khi ở cùng, tuy không nhanh nhẹn trong công việc nhưng cũng không đến nỗi làm vướng chân, vì vậy cô cứ để mối quan hệ đó tiếp diễn mà chẳng suy nghĩ gì nhiều. Khi ấy dù Shoko không để ý, cô dâu vẫn luôn ở gần cô.

Khi Shoko bắt đầu hẹn hò với chú rể, có lẽ vì nghe được lời mọi người truyền tai nhau, cô nàng đã đến hỏi cô.

“Cậu bắt đầu hẹn hò với anh — phải không?”

“Ừ, phải.”

Shoko không thích kể chuyện riêng tư cho người khác nghe, vì thế cô đáp ngắn gọn.

“Sao cậu không nói cho mình biết?” Cô bị hỏi bằng giọng điệu thoáng vẻ trách cứ. “Chúng ta là bạn mà.”

Nghe đến lý do này, trong một giây, chỉ một giây ngắn ngủi, cô đã nghĩ “Con bé này phiền phức thật”.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, có lẽ cô nên giữ khoảng cách với cô nàng ngay từ thời điểm đó. Tiếc là khi ấy cô lại chọn làm kẻ khôn ngoan, không để mồi lửa mâu thuẫn nhen nhóm trong công ty.

Cô không nghĩ tới hai chữ “giá như”, vì thời gian không thể quay ngược lại, có nghĩ cũng vô nghĩa.

“Lời nguyền?!”

Tiếng một cô gái mang vẻ ngạc nhiên cất lên từ hàng ghế gần chỗ

Shoko đứng. Cao độ của giọng nói và tính bất thường của hai chữ kia khiến cô bất giác nhìn sang. Ra là đôi nam nữ ng ỡ cách đó không xa. Cả hai đều không mặc đồ công sở, nhưng cô vẫn nhìn ra dáng dấp người đi làm. Điều khiến cô nhớ nhất ở họ là mỗi người mang theo một chiếc túi được nh ỡ nhét chặt cứng.

“Sao anh lại có suy nghĩ đó?”

“Thì cô thấy đấy, nếu đọc là ‘Sinh’...”

Cô gái tỏ ra vô cùng phấn khích, trong khi chàng trai có vẻ chú ý đến xung quanh nhiều hơn, từ từ hạ thấp giọng một cách tự nhiên để làm dịu tâm trạng có phần kích động của cô. Anh ta làm việc đó khá khéo léo. Shoko không còn nghe được cuộc nói chuyện của họ từ chỗ đang đứng.

Lời nguyện ư?

Shoko bất giác bật cười.

Có lẽ chính cô cũng đã bị cuốn vào một cuộc chiến nguyện rửa.

Và chiếc váy trắng này chính là thứ y phục mang theo lời nguyện của cô.

Mối quan hệ của cô và anh đã bước vào năm thứ năm, những cuộc nói chuyện xoay quanh việc kết hôn dần nhiều hơn. Cả hai cùng rơi vào giai đoạn khủng hoảng tiền hôn nhân, những trận cãi vã, những mối bất đồng cũng vì thế mà gia tăng.

Mọi việc chỉ mang tính tạm thời, chỉ cần chịu đựng cho tới khi lễ cưới xong xuôi - cô bạn thân đã kết hôn nói với cô thế đó. Shoko cũng tin như vậy.

Nhưng hóa ra điếu này chỉ đúng với điếu kiện quanh họ không có kẻ phá đám trong thời kỳ khủng hoảng tiền hôn nhân.

Anh không giỏi nói dối, bằng trực giác, cô biết mình đang bị phản bội. Cả hai đều đang trong thời kỳ mất cân bằng, vì vậy cô nghĩ, dù anh chọn cách tự thú hay im lặng, mình vẫn sẽ tha thứ.

Nhưng không, thấy cô gái ngoan hiền đó ngồi cạnh anh trong quán, cô hoàn toàn bất ngờ.

Là cô sao?

“Chia tay đi.”

Tại sao những lời đó lại nhắm vào mình? Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Chuyện này là sao?”

Cô khó nhọc quay sang hỏi cô ta thay vì hỏi anh, nhưng cô ta chỉ tỏ ra sợ sệt rồi nép vào anh mà không trả lời.

Anh im lặng đặt một quyển sổ nhỏ màu hồng lên bàn. Là sổ theo dõi thai kỳ... để tên cô ta.

Ngay lúc ấy, cô bỗng sờ không thốt nên lời.

“... Anh không những ngoại tình trong lúc chuẩn bị kết hôn mà còn không thèm đeo bao sao?!”

Chẳng còn thời giờ chọn lọc từ ngữ nữa, cô bất chấp tuôn ra những câu chữ cay nghiệt, còn cô ta thì vừa khóc lóc vừa chen vào.

“Mình xin lỗi, là mình sai. Mình nói với anh ấy không cần tránh thai. Mình nói nếu mang thai, mình sẽ phá, sẽ không gây phiền phức cho anh ấy.”

Gã ngu ngốc này đã thật thà tin những lời đó ư?

Cô bỗng rùng mình. Rùng mình vì nhận ra kẻ mình từng hẹn hò, kẻ mình từng tính đến chuyện hôn nhân hoá ra là một gã đàn ông ngu ngốc nông cạn nhường ấy.

“Thế là anh li ền ngoan ngoãn hòa theo lời dụ dỗ của cô ta. Yên trí là kẻ cả có dính bầu cô ta cũng sẽ phá nên anh chẳng thiệt gì hết. Anh có hiểu mình t ồi tới cỡ nào không vậy?”

Bực thật. Cô biết khách trong quán đang dòng tai lên hóng chuyện. Bị người khác nhòm ngó khi ng ồi cùng chỗ với hai kẻ ngu ngốc bản thủ kia là cả một sự sỉ nhục.

“Còn cô thì sao?”

Cô hất cằm hỏi, cô ta bèn tiếp tục sụt sùi những giọt nước mắt giả tạo mà cô thấy quá rõ.

“Khi có thai r ồi thì quả thực không thể... Thực ra mình đã yêu anh — ngay từ khi mới vào công ty, mình muốn tự nuôi con, ngay cả khi không được thừa nhận...”

Dối trá. Nếu quyết tâm ấy là thật thì cô phải im lặng mà biến đi. Cô biết anh ta sẽ gạt chuyện đó đi nên mới nói những lời vừa r ồi trước mặt anh ta chứ gì?

Cô nên vui mừng hay đau khổ trước việc anh ta biết thương hại kẻ khác đây?

“Em là người cứng cỏi, sống một mình vẫn sẽ ổn thôi.”

Đừng bắt chước ca từ của mấy bản nhạc vàng rẻ tiền trước mặt tôi! Nếu có thể sống một mình thì tại sao tôi lại hẹn hò với anh những năm năm trời? Tại sao tôi lại hết lòng gắn bó với anh đến mức rơi vào khủng hoảng trước hôn nhân?

“Còn cô ấy, đang mang thai, tính cách lại hiền lành, biết chăm lo cho gia đình... Anh không thể sống hạnh phúc với em khi biết rõ cô ấy đang mang thai đứa con của mình mà lại vờ như không biết.”

Anh bị lừa rồi, đồ ngu! Ngoài miệng xưng là bạn tôi nhưng lại trơ trẽn dùng thân xác đưa anh vào tròng, thứ con gái như thế mà anh còn khen hiền lành, biết chăm lo cho gia đình ư?

“Hơn nữa em đâu có khóc. Dù chuyện đã đến nước này. Cô ấy khóc nhiều như thế, trong khi em chỉ biết nổi giận, trách móc. Nếu như em tỏ ra ngoan ngoãn hơn chút nữa..

“Tốt nhất anh đừng nói hết câu đó. Kẻo vừa khiến mình t ối bại thêm, vừa tát thẳng vào mặt cô ta.”

Lời cảnh báo của Shoko có vẻ đã khiến anh ta biết điều ngậm miệng lại.

Nếu như em tỏ ra ngoan ngoãn hơn chút nữa, anh sẽ chọn em và không ngần ngại bắt cô ấy phá bỏ cái thai.

Đủ rồi.

“Nếu anh chấp nhận điều kiện duy nhất mà tôi đưa ra, tôi sẽ đồng ý chia tay. Nhưng nếu anh không chấp nhận điều kiện đó, tôi sẽ kiện anh vì vi phạm hôn ước.”

Họ hẹn hò suốt năm năm, chuẩn bị kết hôn hàng tháng trời. Cô biết rõ khả năng tài chính của anh ta, lúc này anh ta không thể vừa tổ chức đám cưới vì cái thai kia, vừa tranh chấp với cô vì chuyện vi phạm hôn ước, càng không trả nổi khoản b ả thường.

Shoko tuyên bố với hai kẻ đang h ỗ hộ nuốt nước bọt chờ đợi.

“Nhất định phải mời tôi tới lễ cưới.”

Cô ta là kẻ thích mơ mộng. Chắc chắn dù có chuyện gì đi nữa, lễ cưới vẫn sẽ diễn ra.

Lần đầu tiên, trông cô ta như sắp khóc thực sự. Rõ ràng đến mức có thể nhìn ra ngay bộ mặt đăm lệ từ đầu đến giờ chỉ là đóng kịch.

Khi anh ta và ả tới các phòng ban thông báo chuyện kết hôn, các sếp đồng loạt trưng ra vẻ mặt nghi ngại giống hệt nhau, “tay trong” của Shoko ở các phòng thuật lại. Chuyện ả dụ anh ta lên giường rồi có thai nên anh ta mới bỏ Shoko cũng qua những người này lan ra khắp công ty.

Shoko chỉ cần trưng ra nét mặt buồn rầu trong lúc hoàn thành công việc như thường lệ. Riêng việc đó đã đủ khiến uy tín của hai kẻ kia tuột dốc thảm hại. Vốn Shoko luôn được đánh giá cao trong công việc, vì thế các sếp rất thông cảm với cô.

Đứa con gái đang hả hê vì cuối cùng cũng cướp được chú rể từ tay cô trước thềm đám cưới, sau bao năm cố dựa hơi tìm cơ hội lợi dụng. Gã đàn ông ngu ngốc vừa bị cướp mất.

Đừng tưởng có thể tiếp tục đắc thắng sống hạnh phúc với nhau.

Có vẻ cả hai muốn đối phó bằng cách chỉ tổ chức lễ cưới trong phạm vi gia đình. “Tôi cứ mong được cậu mời tới lễ cưới, ai ngờ cậu lại đổi luôn cả cô dâu.” Nghe nói các sếp cũng chẳng buồn bóng gió khi bày tỏ thái độ chán ghét trước tin này.

Và rồi, ngày hôm nay.

Buổi lễ được tổ chức với quy mô nhỏ, chỉ gồm gia đình hai bên và bạn bè thân thiết của cô dâu chú rể. Shoko được mời với tư cách bạn thân của cô dâu.

Chiếc váy trắng với thiết kế cầu kỳ đến mức có thể coi như một mẫu váy cưới đơn giản, khiến cô nổi bật theo chiều hướng không hề tốt đẹp ngay từ lúc xuất hiện ở bàn đón khách. Phải nói thêm là không có bất kỳ người quen nào của Shoko được mời tới buổi lễ này.

Lễ cưới diễn ra một cách tẻ nhạt. Hiển nhiên chú rể và Shoko có chung nhiều bạn bè thân thiết, nhưng vì lo cho thể diện của mình trong tương lai, chú rể đã cẩn thận chỉ mời những người mà Shoko chưa từng gặp mặt. Những người được mời cũng thật khổ vì phép lịch sự, hay vì lý do nào khác thì cô không rõ.

Bạn bè của cô dâu cũng có vẻ không thân với cô dâu cho lắm. Ở công ty, cô nàng gia nhập mọi hội nhóm bằng cách bám dính lấy Shoko. Có lẽ cô nàng đã sống theo kiểu tương tự suốt thời đi học.

“Chiếc váy của chị đẹp quá.”

Shoko tươi cười đáp lại lời nhận xét đầy vẻ hiếu kỳ lộ liễu.

“Với danh nghĩa vị hôn thê cũ, nhìn chú rể của mình lên giường với người khác, thậm chí có con, gây rối thế này vẫn có thể chấp nhận được, phải không các chị?”

Các cô liền bàn tán xôn xao cả một góc bàn, có lẽ không cô nào trong số đó coi cô dâu là bạn.

Chưa bao giờ cô cảm thấy may mắn một cách sâu sắc vì được sinh ra với vẻ ngoài ưa nhìn như giây phút đó. Giây phút cô dâu chú rể bước vào hội trường và bắt đầu đi tới bàn quan khách.

Dù cô dâu đã viện đến dịch vụ trang điểm cưới chuyên nghiệp, Shoko vẫn rạng rỡ hơn hẳn. Sự chênh lệch càng rõ rệt nhờ chiếc váy trắng với thiết kế lộng lẫy.

Gương mặt cô dâu co giật dữ dội. Shoko biết, cô ta quay sang nhìn chú rể với vẻ mặt như của quỷ dữ là để kiểm tra ánh mắt của anh ta trong khoảnh khắc ấy hướng về ai.

Còn chú rể...

Trong khoảnh khắc ấy, quả thực chú rể nhìn chăm chăm vào Shoko - cô gái gần như đã trở thành người của anh ta, nếu như anh ta không rơi vào cái bẫy của cô dâu ngày hôm nay.

“Chúc hai người hạnh phúc.”

Shoko nhẹ nhàng cúi mình, các cô bạn quanh bàn cũng thay nhau lên tiếng, “Chúc mừng!” bằng giọng điệu rõ ràng có ý khác.

Lúc thợ ảnh định chụp hình kỷ niệm cho cô dâu chú rể và khách mời, cô dâu gay gắt lên tiếng:

“Riêng bàn này tôi không cần! Đừng chụp nữa!”

Sao thế, mất lòng quá đi. Chúng tôi đã gây ra chuyện gì? Được mời nên chúng tôi mới cất công đến chung vui kia mà...

Mấy cô bạn giúp Shoko đóng vai châm chọc cô dâu. Chẳng biết vì các cô vốn đã xấu tính, hay vì chứng kiến hoàn cảnh của Shoko nên mới đứng ra tương trợ. Đối với cô, lý do không quan trọng.

Ngày hôm nay, trước khi đến đây, chính Shoko đã hạ quyết tâm trở nên xấu xa một cách triệt để trước mặt hai người này.

MC của lễ cưới thông báo mẹ của cô dâu tuyên bố kết thúc buổi lễ tại đây, đồng thời giới thiệu lý do đằng sau quyết định lựa chọn khách sạn này cho đám cưới theo nguyện vọng của cô dâu. *Tưởng tôi sẽ bị qua mặt bởi câu chuyện vớ vẩn đó ư?* Ý muốn làm loạn lại bùng bùng trong đầu Shoko.

Đúng lúc này, trong bóng tối vừa trùm xuống để phục vụ việc trình chiếu, nhân viên phục vụ của khách sạn khom mình tiến lại gần Shoko. Anh ta lên tiếng xin lỗi rồi chìa ra một chiếc khăn choàng màu đen.

“Cô dâu đã có lời, vì trang phục của quý khách quá nổi bật nên xin quý khách vui lòng dùng chiếc khăn này.”

“Tôi hiểu rồi.”

Có lẽ đã đến lúc hạ màn. Shoko im lặng đứng dậy.

“Xin thứ lỗi cho tôi vì ra về giữa chừng, nhờ anh hướng dẫn tôi ra cửa.”

Nhân viên phục vụ không thắc mắc thêm lời nào, lập tức dẫn Shoko tới lối ra, chứng minh đẳng cấp của khách sạn.

Sau khi lần bước trong bóng tối ra đến bên ngoài, Shoko được trao cho túi quà đáp lễ của đám cưới. Cô định từ chối, nhưng nhân viên phục vụ đã cúi đầu.

“Nếu không trao được quà đến tay quan khách, chúng tôi sẽ bị khiển trách, vì vậy mong quý khách thông cảm cho chúng tôi, xin vui lòng nhận lấy.”

Bằng kinh nghiệm của mình, có lẽ anh ta đã đoán ra phần lớn câu chuyện. Anh ta đã nói thẳng như vậy, cứ một mực từ chối thì thật chẳng ra sao. Shoko đành miễn cưỡng nhận lấy, rồi khỏi khách sạn.

Nghe thấy tiếng loa thông báo sắp tới ga Sakasegawa, cô gái ban nãy đứng dậy.

“Lần tới gặp lại, chúng ta cùng đi uống nhé. Tôi muốn uống bằng cốc

lớn thay vì loại đóng lon.”

Chàng trai tỏ ra bối rối.

“Thư viện trung tâm. Anh hay tới đó phải không? Vậy để lần tới nhé.”

Rồi cô gái thông thả bước xuống tàu.

Chỉ một thoáng do dự. Rồi chàng trai chạy ào ra khỏi toa tàu. Anh đuổi theo cô gái lúc này đã lên đến giữa chừng cầu thang.

Hình như họ không phải một đôi.

Ghét thật đấy, Shoko nhỏ giọng thì thầm.

“Trót chứng kiến một chuyện tốt đẹp rồi.”

Tại sao lại là khoảnh khắc tình yêu bắt đầu chứ? Lúc này việc đó quá khó khăn đối với cô.

Shoko còn đang vật lộn với lời nguyền không cho đôi cô dâu chú rể kia được hạnh phúc. Chú rể đã bị công ty thắng tay hạ đánh giá, nhưng với tình hình kinh tế khó khăn hiện tại, vẫn chưa dám tính đến chuyện chuyển chỗ làm. Cô dâu tuy chưa thể bỏ việc ngay, nhưng đã trở thành mục tiêu chỉ trích của hội nhân viên nữ trong công ty.

Những lời đê tiện đại thường chỉ kéo dài một thời gian ngắn, nhưng trong trường hợp này, chỉ cần người bị phản bội một cách trắng trợn là Shoko còn có mặt ở công ty, thì lời xì xào về bọn họ sẽ không dễ dàng lắng xuống.

Cô sẽ không bỏ việc. Tuyệt đối không bỏ việc, để khiến cho hai kẻ ấy khốn đốn. Cô biết quyết tâm ấy đang lung lay, nhưng lúc này cái suy nghĩ dù mình có căm hận, có nguyền rủa đến đâu cũng không làm gì khác được vẫn chưa chịu buông tha Shoko.

Cô chỉ biết rằng nếu từ bỏ vào lúc này, cô sẽ thua. Cô phải cầm cự, chí

ít là cho tới khi cô dâu bỏ việc hoặc bắt đầu nghỉ sinh (mặc dù cô ta là kiểu người rất có thể sẽ bỏ việc luôn sau khi nghỉ sinh).

Từ toa tàu bên cạnh, một bà lão dắt theo đứa cháu gái bước vào, hình như muốn tìm ghế trống. Cô cháu gái chỉ Shoko và kêu lên thích thú.

“Cô dâu kìa!”

Vào khoảnh khắc ấy, cô không kịp ngăn dòng lệ trào ra khỏi khóe mắt.

Đúng thế, cô đã muốn trở thành cô dâu, đứng cạnh người đàn ông mà mình gắn bó suốt năm năm. Tình yêu của họ không bắt nguần từ sự dựa dẫm hay thỏa hiệp, mà giống như chàng trai vừa vội vã xuống tàu và cô gái anh ta đuổi theo khi nãy. Cô đã yêu con người hiên lành tuy không thực sự vững vàng của anh. Vào thời điểm chuẩn bị kết hôn, sự thiếu vững vàng ấy đã trở thành mồn mống của những rạn nứt, nhưng cô tin rằng thời gian khủng hoảng trước hôn nhân đó chỉ mang tính tạm thời.

Shoko không hề muốn bị cô gái gian xảo kia buộc phải đối mặt với con người thật của anh ta theo cách đó.

Cô ta không chỉ cướp mất chú rể, mà còn giẫm đạp lên tình yêu năm năm của Shoko.

Cô đã bị chà đạp tới nước buộc phải tuyên bố nhường lại gã đàn ông ấy cho cô ta.

Chị không phải cô dâu đâu, cô bé ạ.

Vì chị đã dốc sức nguyên rửa cuộc đời của hai kẻ đó, bằng chiếc váy trắng như váy cưới này.

Ga Sakasegawa

Cô gái, đáng yêu thật.

Tokie quan sát đôi nam nữ đứng giữa chừng cầu thang, mắt neho lại.

Cô gái có mái tóc dài, khoác chiếc túi in hình một nhân vật hoạt hình của Disney mà cháu gái bà đang dẫn theo rất thích. Chàng trai trạc tuổi cô đang nói với về chân thành.

“Nếu đi uống thì đi ngay hôm nay, em thấy sao? Chút nữa em có rảnh không?”

Chàng trai có vẻ hụt hơi sau khi vượt qua đoạn cầu thang dài.

“À, nhưng nếu em có bạn trai thì hơi khó nhĩ...”

“Không có đâu ạ.”

Cô gái nhanh nhẩu đáp, miệng mỉm cười.

“Em vẫn đang tìm bạn trai. Cho nên em không gặp vướng mắc gì với việc đi uống cùng anh.”

“Vậy nghĩa là...”

“Em xin vui lòng nhận lời.”

Vì mãi dõi theo cảnh tượng đáng yêu đánh dấu sự khởi đầu của tình yêu giữa hai người, tới khi nghe cô cháu gái nhắc “Bà ơi, tàu đến rồi!”, bà mới vội vàng bước xuống cầu thang. May là bà vẫn chưa bước đến cái tuổi chân đi không vững vì hoạt động quá sức ở mức này.

Vào đến bên trong toa tàu cùng cô cháu gái, bà thờ phào.

Bà không nghe thấy tiếng loa nhắc hành khách lên tàu. Có vẻ họ đã lên sớm vài giây trước khi tàu đóng cửa.

“May là mình lên kịp, bà nhĩ.”

Con bé này chỉ giỏi nói thôi, nếu bà đi một mình thì còn dư nhiều thời

gian hơn, Tokie thẫn nghĩ mà không nói ra, vì biết làm thế thật trẻ con.

Con trai và con dâu nói hôm nay muốn đi xem phim, vì thế Tokie nhận trông cô cháu gái. Những lúc như thế này, bà sẽ dẫn cô bé tới công viên thú cưng mới mở, thuộc phần đất của khu vui chơi gia đình Takarazuka đã đóng cửa. Đây là nơi thích hợp để bà đưa cô cháu gái rất thích chó tới. Dù không nuôi chó, họ vẫn có thể dắt những chú chó ở đây đi dạo. Trên đường về, cả hai sẽ ghé qua Sakasegawa, bà đã hứa sẽ mua bánh kẹo hoặc đồ chơi ở cửa hàng đồ chơi giá một trăm yên lớn nhất khu này, nơi cô cháu gái của bà rất thích (có vẻ vì con bé biết vùi vãnh ở đây dễ được chấp nhận hơn ở những cửa hàng khác).

“Em cún hôm nay đáng yêu thật đây.”

Cô bé đang nói về chú chó giống Welsh Corgi. Thực ra Tokie là người thích chó, tuy bà không nói với ai, vì thế bà biết về các giống chó nhiều hơn cô cháu gái.

Toa tàu hai bà cháu vừa lên không còn ghế trống, nhưng có vẻ toa bên cạnh vẫn còn, vì thế bà dắt tay cô cháu gái di chuyển sang toa bên cạnh.

“Bà ơi, hôm nay bà cũng mang tranh dán giấy tới ạ?”

“Phải, bà mới làm cái này đó.”

“Mẹ con nói không cần nữa đâu ạ.”

Con dâu bà vẫn chưa hiểu rằng, trẻ con không biết giữ bí mật. Hoặc con bé được mẹ dặn nói như vậy. Nếu thế thì cô con dâu này quả không phải dạng vừa.

“Không cần bà vẫn để lại.”

Vợ chồng con trai thường phó mặc việc trông con cho Tokie, nhưng không bao giờ nhắc tới chuyện ở chung với mẹ, dù chồng bà đã mất vài

năm, như thế chúng hoàn toàn quên mất việc đó. Tokie cũng tránh nói tới chuyện này, vì không muốn bước vào căn nhà không chào đón mình.

Nói vậy không có nghĩa là mối quan hệ giữa hai bên không tốt đẹp. Đi đâu này cũng thật kỳ lạ. Đôi khi Tokie ngủ lại căn chung cư của gia đình con trai, ngược lại, thì thoảng cả gia đình sẽ tới nhà Tokie ngủ.

Người chồng quá cố của bà để lại căn nhà đã trả góp xong cùng khối tài sản khiêm tốn cho con trai. Sau khi Tokie mất đi, mọi thứ sẽ do con trai bà kế thừa. Đó là đứa con trai duy nhất của họ.

Nghĩ tới lúc cần người chăm sóc, bà không khỏi thoáng lo lắng, dù đã đóng bảo hiểm và luôn chú ý tới chuyện ăn uống, vận động. Ở tuổi này, ra đi thanh thản, không làm phiền tới ai là mong muốn rất bình thường.

Dù gì cũng không có ý định sống chung, cứ thử làm việc mình muốn một lần xem sao. Bà đã bắt đầu nghĩ như vậy từ khi chồng mất.

Bà muốn nuôi chó một lần trước khi chết.

Bà sẽ phải đưa nó đi dạo, cũng là một cách rèn luyện sức khỏe. Tokie đã thấy những người lớn tuổi hơn mình đi bộ, dắt theo những chú chó nhỏ. Không có lý do gì khiến Tokie không thể làm vậy.

Ngay cả khi Tokie không chăm sóc nó được nữa, bà vẫn còn cô cháu gái rất thích chó và khối tài sản để nhượng lại cho con trai, hai vợ chồng chúng hẳn sẽ trông nom con chó giúp bà.

Vừa nghĩ về chuyện này vừa đi sang toa bên cạnh, bà bắt gặp một cô gái mặc váy trắng, hết như vừa bỏ trốn khỏi lễ cưới đứng cạnh cửa. Cô khá xinh xắn, nhưng vẻ mặt lại như vừa ra tay đâm ai đó.

Cô cháu gái của bà, đang ở cái tuổi vừa thích chó, vừa rất thích những

cô công chúa hay cô dâu mặc đồ gắn ren và bèo nhún, giờ tay chỉ cô gái và reo lên “Cô dâu kìa!”.

Ngay lúc đó, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt cô gái.

Người lớn sẽ hiểu ra ngay có uẩn khúc đằng sau. Dưới chân cô gái là túi quà của khách sạn lớn nhất vùng, khách sạn Takarazuka. Một người trưởng thành biết cách ứng xử không bao giờ mặc chiếc váy trắng nổi bật như thế kia tới lễ cưới làm khách. Đối với khách mời, mặc váy trắng tới lễ cưới là hành động thô lỗ không thể chấp nhận được, bị cho là đầu óc không bình thường cũng đáng.

Tuy nhiên, có lẽ diện mạo kia đã tiêu tốn của cô không dưới một trăm ngàn yên, quan trọng hơn, cô gái vừa bật khóc sau khi nghe thấy lời của cháu gái bà có vẻ rất lý trí, không thể có chuyện cô làm tất cả những việc này chỉ vì thiếu hiểu biết.

Cô cháu gái của bà dường như rất thích thú trước chiếc váy trắng, liền nhanh chân ngẫ xuống ghế trống cạnh chỗ cô gái đang đứng. Quanh đó chỉ còn một khoảng trống rất nhỏ, vì vậy Tokie đành phải nắm lấy tay vịn, đứng trước mặt cô bé.

Cô bé chăm chú nhìn cô gái đang khóc, lộ rõ vẻ tò mò. Chẳng mấy chốc, tính hiếu kỳ của một đứa trẻ đã thôi thúc cô bé đặt câu hỏi.

“Sao chị lại khóc ạ?”

Trong hoàn cảnh này, người lớn như bà nên chủ động đứng ra nói chuyện, tránh để những câu hỏi ngây ngô của trẻ con làm cô thêm khó xử.

“Việc trả thù có thành công không?”

Mất một lúc cô mới quay sang sau khi nhận ra câu hỏi của Tokie.

“Bà đang hỏi cháu ư?”

“Đúng thế, tôi hỏi cháu.”

Cách nói chuyện nhất gừng vốn là thói quen của Tokie, nhưng cô gái lại coi đó là lời trách mắng.

“Hắn bà đang nghĩ cháu là đứa không biết cư xử vì mặc váy trắng, lại cần theo quà đáp lễ của đám cưới thế này.”

“Cháu đừng hiểu lầm, tôi không có ý mắng cháu đâu. Ngược lại, cháu có thể coi tôi là người không biết đi đâu. Một bà già phiền nhiễu, bắt chuyện với người lạ chỉ vì muốn biết kết quả cuộc trả thù của người ta.”

Cô tỏ ra ngạc nhiên, như thể không tin nổi lời bà vừa nói, sau đó nhỏ giọng cười.

“Cháu không biết chuyện có thành công hay không. Chưa biết chừng sự ức chế mà cháu gây ra càng khiến bọn họ dè dặt lòng hơn. Cháu chỉ cần hai người đó nhớ tới cháu mỗi lần nghĩ về lễ cưới. Ngày đó sẽ không thể trở thành ngày hạnh phúc nhất trong đời bọn họ. Cháu muốn biến lễ cưới thành ngày mà bọn họ không bao giờ muốn nhớ lại.”

Cô gái tạm ngừng lời khi nói tới đó.

“Bạn trai cháu ngủ với người khác. Cháu chuẩn bị kết hôn với anh ta, nhưng rồi nhân lúc chúng cháu nảy sinh bất đồng vì khủng hoảng trước hôn nhân, cháu đã bị phản bội một cách trắng trợn. Bọn họ chẳng những ngang nhiên qua lại, mà còn có con với nhau, đến trước mặt cháu khóc lóc, thử hỏi cháu còn có thể làm gì nữa.”

“Xưa nay luôn có những đứa con gái hèn hạ như vậy đấy. Khổ cho cháu.”

“Kỳ lạ thật.”

Có vẻ câu vừa rồi là cảm tưởng của cô về Tokie.

“Người ta thường nói, dù thù ghét đến thế nào đi nữa cũng không nên nguy ền rửa người khác. Nhất là những người t ần tuổi như bà.”

“Chỉ có thánh nhân mới không nguy ền rửa người khác khi bị đối xử t ồi tệ như thế. Nếu có khả năng, có quyết tâm không hối hận, cháu nên đáp trả thích đáng, như vậy cháu sẽ thấy nhẹ lòng hơn nhiều.”

Tokie nhìn ra ngoài cửa sổ. Những dãy nhà cũ kĩ nằm san sát dọc tuyến đường ray.

“Muốn nguy ền rửa người khác, cháu phải có quyết tâm và biết sám hối. Cháu đã bất chấp mọi thứ, làm tổn thương chính mình vì lời nguy ền đó phải không? Nếu phải, người ngoài không thể lên mặt bình phẩm về quyết tâm của cháu đâu. Dù không phải, tôi cũng chỉ là một kẻ qua đường lảm đi ầu thôi.”

“Cháu khá xinh xắn, nếu so với cô dâu.”

“Tôi biết.”

Nếu không cô đã chẳng thể dùng cách này để trả thù.

“Lúc bước đến bàn cháu ng ẩ, cô dâu dùng vẻ mặt nhăn nhúm như quỷ dữ quay sang nhìn anh ta. Anh ta đã nhìn cháu. Anh ta đã thấy cháu trong dáng vẻ xinh đẹp nhất trong suốt năm năm trời hẹn hò... Mười năm nữa, khi cô ta trở thành một bà nội trợ già nua vì chăm con, làm việc nhà, anh ta sẽ nhớ đến cháu. Nhớ tới cô gái mà dù có bị những đi ều tương tự làm cho già nua đi nữa vẫn hơn hẳn cô ta, cô gái mà lẽ ra anh ta đã có được.”

Cô gái với nét mặt như vừa đâm người khác một dao kia cũng đã bị người ta đâm vậy máu.

“Người khác cứ việc nghĩ cháu kiêu ngạo, nông cạn, cháu không quan tâm. Cháu chỉ muốn một đi ều, dù bằng thủ đoạn nào đi nữa cũng phải

nguyên rửa hai kẻ đó. Cháu muốn biến ngày tươi đẹp nhất cuộc đời bọn họ thành ngày bị nguyên rửa.”

“Cháu có tính cách mạnh mẽ đấy.”

Tokie gật đầu nói “Phải rồi” để đổi chủ đề.

“Cháu làm cùng công ty với cô dâu chú rể sao?”

“Vâng.”

“Đây là lời khuyên của kẻ qua đường lăm đi đâu, vô trách nhiệm, vì thế cháu chỉ cần nghe bằng một tai thôi.”

Cô lắng nghe với vẻ mặt khó hiểu.

“Lúc này cháu cứ nguyên rửa, cho đến khi cảm thấy ngòi ngoai. Chỉ cần cháu tiếp tục ở lại công ty, cậu ta sẽ không tránh khỏi cảm giác tội lỗi, tương lai của cậu ta ắt cũng bị ảnh hưởng.”

Bà không đả động gì đến cô dâu. Bằng kinh nghiệm sống của mình, Tokie dám khẳng định, khả năng cô gái hèn hạ kia quay lại làm việc sau khi sinh con là rất thấp. Trong hoàn cảnh này, dù muốn cũng khó quay lại. Không thể có chuyện cô ta vừa biết cách dụ bạn trai người khác lên giường, vừa đủ bản lĩnh chịu đựng ác cảm của những người xung quanh.

“Nhưng khi ngòi ngoai rồi, hãy cố gắng rời công ty.”

Tokie không giải thích gì thêm, cô gái cũng chỉ im lặng lắng nghe. Là một phụ nữ thông minh, hẳn cô hiểu những đi đâu Tokie nói.

Nếu cứ thẳng tay dồn ép, phá hoại cuộc sống của chú rể, người gắn chặt với cô vợ sẵn tính ỷ lại, cô sẽ chuốc lấy sự căm hận cả đời từ hai người đó. Đó mới là lời nguyên thực sự đeo bám cô suốt đời.

Bà không biết tình yêu cô dành cho chú rể sâu đậm đến đâu. Tuy nhiên, đối với cô gái còn trẻ, lại có nhan sắc như cô, nhát dao này không phải vết

thương trí mạng. Nhất định khi vết thương khép miệng, bước vào tuổi của Tokie, cô lại có thể ngẩng cao đầu.

“Cháu hiểu rồi”, bà nhận được một câu trả lời mang vẻ nghiêm túc, rất có thể là thái độ mà cô thể hiện không chỉ trong hoàn cảnh này.

Điêm dừng tiếp theo, Obayashi. Obayashi.

Thông báo trạm kế tiếp vang lên, Tokie bèn đưa ra thêm một lời khuyên.

“Nếu tiện, cháu nên xuống ga Obayashi nghỉ chân một lát. Trông sắc mặt cháu không ổn đâu, đó lại là một nhà ga tốt.”

Tuy tỏ ra ngần ngại, nhưng cuối cùng cô cũng gật đầu nghe theo lời khuyên của Tokie, người mới chỉ nói chuyện với cô trên đoạn đường ngắn ngủi giữa hai ga tàu.

“Cháu sẽ làm như bà bảo.”

Đoàn tàu chạy chậm dần, tiến vào sân ga.

Cửa mở, một cặp đôi trẻ tuổi bước lên tàu. Cả hai vừa đi vào vừa nhìn chăm chú chiếc váy trắng nổi bật một cách khó chịu giữa chuyến tàu vùng quê ở hướng ngược lại.

Cô cháu gái của Tokie gọi với theo cô gái sắp xuống tàu.

“Chị ơi, chị đừng quên đồ.”

Vai cô gái run bắn lên. Có lẽ cô cố ý bỏ nó lại, vờ như để quên. Cô dừng bước, quay lại lấy túi quà của lễ cưới.

Đưa tay về phía cô cháu gái của bà với nụ cười gượng gạo, cô nhận lấy chiếc túi, bước ra khỏi tàu.

“Cô dâu xinh quá bà nhỉ.”

Cháu gái bà tiếc nuối nhìn bóng hình màu trắng trên sân ga mà đoàn tàu đang dần bỏ lại phía sau.

“Đó không phải cô dâu đâu.”

Tokie tỏ ra không hề dè dặt khi sửa lời cháu gái, có lẽ đây là một trong những lý do khiến con dâu có thái độ bằng mặt mà không bằng lòng với bà.

“Cô dâu không về nhà một mình bằng tàu điện. Con cũng không thấy chú rể, đúng chứ?”

“A, thế ạ...”

Màu trắng không phải là màu dành riêng cho cô dâu. Trong những bộ phim hoặc những vở kịch lấy bối cảnh thời Edo trở về trước, nhân vật nữ thực hiện nghi thức đặt lời nguyện hay nghi thức báo thù cũng mặc trang phục màu trắng.

Màu sắc ấy có thể đại diện cho cả sự chúc phúc, nguyện rửa sạch sự thù hận. Có lẽ vẫn chưa đến lúc dạy cho con bé đi đâu đó.

“Anh này, người lúc này nổi bật quá nhỉ.”

“Ừ, trông cũng xinh.”

“Không phải, em không nói về chuyện đó.”

Cặp đôi đi ngang qua cô gái khi lên tàu, lúc này đang đứng ở phía cửa đối diện chỗ cô đứng trước đó, bắt đầu nói chuyện bằng giọng điệu vô tư của những kẻ qua đường tò mò.

“Mặc chiếc váy y hệt váy cô dâu, lại còn cầm theo quà của lễ cưới.”

“Vậy thì có gì lạ?”

“Ôi, đàn ông các anh đúng là chẳng biết gì về quan hôn tang tễ* cả. Mặc đồ màu trắng tới lễ cưới của người khác chẳng phải là sai lầm trầm trọng sao? Đã vậy còn chọn mẫu váy cầu kỳ như thế. Chắc chắn phải có nguyên cớ gì đó, anh hiểu không?”

Nhận xét của cô gái rất chuẩn xác, nhưng bà không muốn để cháu mình nghe được. Tuy còn nhỏ, con bé vẫn là một cô gái, nó đã sớm nhận ra hai người đang nói về người phụ nữ vừa xuống tàu khi nãy. Trong lúc cố gắng thể hiện rằng mình đang ngoan ngoãn ngồi một chỗ, con bé vẫn dòng tai theo dõi cuộc nói chuyện. Có thể lúc này nó không hiểu hết ý nghĩa đằng sau câu chuyện, nhưng nếu cứ tiếp tục nghe, rồi con bé sẽ nhận ra cô gái đang nói về người phụ nữ kia theo cách không mấy tốt đẹp.

“Ami.”

Nghe bà gọi, cô bé lập tức ngừng đầu lên. Tuy còn nhỏ, dường như cô bé đã biết xấu hổ vì nghe lén người khác.

“Bà định nuôi chó, con thấy sao?”

“Oa, thật không ạ?”

Vẻ mặt của cô bé sáng bừng khi ngược nhìn Tokie. Qua ánh mắt rạng rỡ kia, bà biết người phụ nữ khi nãy lần cuộc nói chuyện của cặp đôi đã biến mất khỏi đầu óc cô bé.

Vậy là ổn rồi. Con bé còn quá nhỏ để ghi nhớ hình ảnh của cô.

“Ami thích Golden Retriever!”

“Bà không còn khỏe nữa, không chăm nổi giống chó to vậy đâu. Phải tìm giống nhỏ hơn.”

“Vậy thì... Em Corgi chúng ta gặp hôm nay có được không ạ?”

“Được đấy, cỡ đó là vừa phải. Bà thấy Shiba cũng được.”

“A, em cún Shiba cũng rất đáng yêu.”

Cô cháu nhò của bà tỏ ra rất băn khoăn, vì miễn là chó thì giống nào cô bé cũng thích, nên mỗi lần nghe thấy một ứng cử viên mới, cô bé lại dao động.

“Nhỏ hơn nữa thì sao nhỉ? Chihuahua chẳng hạn.”

Dù gì cũng chỉ có mình bà sống trong căn nhà trống trải. Tuy sức khỏe không cho phép nuôi những giống chó to, bà vẫn muốn chọn một chú chó vừa với sức mình.

“Bà mau mau đón em cún về nuôi nhé, Ami sẽ chăm chỉ giúp bà dẫn em ấy đi dạo!”

Tokie có linh cảm con dâu của bà sẽ không vui vẻ chấp nhận việc này, nhưng bà đã nửa đùa nửa thật đề xuất những ứng cử viên khác nhau với cô cháu gái, xen lẫn việc giải thích về những giống chó mà nó không biết, nên giờ này trong đầu con bé chỉ toàn ý nghĩ về mấy chú cún.

“Nhưng bà ơi, nếu bà thích chó, tại sao trước đây bà không nuôi?”

Câu hỏi ngây ngô của đứa cháu khiến bà ngẫm nghĩ mất một lúc. Từ khi bà còn nhỏ, gia đình đã nuôi chó, sau khi kết hôn, hai vợ chồng ra ở riêng, chẳng có gì cản trở việc nuôi chó cả...

“A! À, à, phải rồi.”

Nhớ ra chuyện cũ đã quên từ lâu, Tokie cười.

“Ông của con không thích chó.”

“Dạ?”

Thời đó, chuyện yêu đương một cách chủ động còn rất hiếm. Họ bắt đầu qua lại nhờ mai mối, sau đó mới từ từ vun vén tình cảm.

Rồi một ngày, chồng bà nhẹ nhàng hỏi: “Chủ nhật tuần tới, anh có thể tới chào hỏi hai bác được chứ?” Bà không có lý do gì để từ chối. Một người chăm chỉ và ấm áp như ông đủ để bà gửi gắm cả đời.

Ngày Chủ nhật đã tới, chồng bà mặc bộ com-lê bánh bao nhất ghé thăm nhà Tokie, mang theo một bó hoa cho Tokie, một chai rượu ngon cho cha mẹ bà.

Cha mẹ và anh chị em của bà đón khách rất nhiệt tình, khiến cho thềm nhà trở nên nhộn nhịp trong chốc lát bởi những tiếng chào mừng. Tuy nhiên, có một nhân vật ngoài cổng đã không được vui vẻ cho lắm trước sự ồn ào đó.

Đang rối rít chào hỏi, mặt chồng bà đột nhiên biến sắc.

“Á!”

Tự nhủ không biết có chuyện gì, bà quay ra nhìn và thấy con chó giống Kaiken mà gia đình nuôi khi đó đang ngoạm chặt móng của chồng bà, thay vì bị xích vào chuồng sắt cổng nhà.

Hình như bộ com-lê bánh bao nhất của ông đắt lắm (tất nhiên cha bà đã tận tình bồi thường thiệt hại), nhưng bàn tiệc đã được dọn sẵn trong phòng tiếp khách, nên khách quý đành phơi mông ngay giữa nhà để ông bác sĩ gia đình thoa cùi iốt cho, còn gia đình thì bị bác sĩ mắng vồn vì lẽ ra phải tự làm lấy việc cón con ấy. Tuy nhiên, dù bác sĩ bảo gia đình tự làm, cả nhà cũng không biết ai có thể đứng ra xử lý cái mông trần của cậu con rể tương lai vừa đến xin cưới con gái nhà mình. Bây giờ thì bất kể vết cắn hay búi trĩ, Tokie đâu có thể bôi thuốc cho ông, nhưng khi ấy hai ông bà vẫn còn trong giai đoạn cố gắng lắm mới dám chạm môi.

Màn xin cưới coi như xoay sở xong, nhưng vì khó có thể ngẩng yên nên ông hầu như không đụng đũa đến những món trên bàn tiệc. Mẹ bà gấp đậy

một hộp thức ăn, năn nỉ bắt ông c ần về, nói chung ai nấy đều vô cùng ch ặt vật.

Kể từ sau sự kiện đ ầy ám ảnh này, ông bắt đầu sợ chó, dù trước đó ông không gặp vấn đề gì với chúng cả (một ngoại của giống Kaiken hẳn rất ghê gớm, dù gì chúng cũng là hậu duệ của dòng chó săn). Về sau, hể nhìn thấy chó, bất kể kích thước to nhỏ, có xích hay không xích, ông đều hét toáng lên, trốn sau lưng Tokie.

Vì lý do này, kể cả sau khi ra ở riêng, hai vợ chồng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nuôi chó.

Sau khi chồng mất vài năm nay, bà đã nghĩ tới việc nuôi chó, nhưng vẫn chưa thực hiện... Có vẻ nguyên cớ chính là đây.

Những ký ức, những ngày chung sống với chồng, người l ắm vào cảnh khốn đốn vì bị cản vào mộng khi đi hỏi vợ, gặp phải con Chihuahua cũng hét toáng lên, giận dữ vì bị cậu con trai đem chuyện đó ra trêu chọc, đi đến đâu cũng lo kiểm tra xem có chó hay không để tránh thật xa... Bà muốn mang theo tất cả xuống mồ.

Xin lỗi ông nó nhé.

Nếu tôi nuôi chó, có phải sẽ làm khó cho ông những lúc muốn về nhà nhân Lễ Obon* hay Lễ cầu siêu không? Không sao đâu ông nhỉ, giờ đã là hồn ma rồi, chắc sẽ tránh được mấy con chó thôi. Vào lễ Obon, tôi sẽ nhốt chó vào chuồng trước giùm ông. Có gì ông cứ nghĩ lên đầu tôi là được.

Tôi sẽ không nuôi Kaiken đâu, ông yên tâm nhé.

Ga Obayashi

Rốt cục nhà ga này tốt ở chỗ nào vậy?

Shoko bước xuống nhà ga được bà cụ giới thiệu, nhìn quanh một lượt.

Trước hết, cô thử bước vào phòng chờ trên sân ga vừa đặt chân xuống, nhưng rồi nhanh chóng nhận ra, bên trong căn phòng vách kính đơn điệu chỉ có những hàng ghế bằng nhựa cứng nằm sát tường. Căn phòng có vẻ lạc hậu, những chiếc ghế màu hồng và xanh không sạch sẽ lắm nằm xen kẽ, mùa hè và mùa đông có đi đầu hòa, thời gian còn lại chắc chỉ trông vào gió trời. Vào những ngày mưa, chỗ này hẳn rất ẩm thấp.

Nhà vệ sinh có được lau dọn, nhưng không quá sạch sẽ, những món hàng được bày bán trên máy bán hàng tự động cũng không mấy hấp dẫn.

Mang theo cảm giác khó hiểu, cô lững thững đi về phía cổng soát vé.

Bỗng có thứ gì đó trông như vật áo vest tí hon lướt qua sân ga, ngay sau đó, tiếng chim kêu ríu rít ồn ào vọng xuống từ phía trên đầu Shoko.

Ngước nhìn lên, cô thấy một tổ chim nhạn, bầy chim non đang chen nhau há mỏ đòi ăn.

Chim bố mẹ móm thức ăn vào mỏ chim non rồi tất tả bay đi. Đôi chim này vừa bay đi thì từ hướng ngược lại, một chùm âm thanh ríu rít khác lại rộ lên.

Cô quay đầu nhìn, phát hiện một chiếc tổ nữa. Cẩn thận xem xét xung quanh, cô đếm được cả thấy ba chiếc tổ, mỗi lần đàn chim non cất lên bản hợp xướng đòi ăn của mình, từng cặp bố mẹ lại lần lượt đáp xuống.

Dưới mỗi tổ đều có giá đỡ. Rõ ràng đó là sản phẩm của một kẻ nghiệp dư. Dưới giá đỡ của chiếc tổ nằm sát cổng soát vé có một tờ giấy nhẵn, bên trên là nét chữ viết tay rất đẹp.

“Năm nay chúng tôi cũng ghé thăm. Tuy gây ồn ào, nhưng các bạn hãy thông cảm và dõi theo tới khi chúng tôi rời tổ nhé.”

Những con chữ ấm áp khiến trái tim bị bóp nghẹt của cô như tan chảy. Đây hẳn là tác phẩm của nhân viên nhà ga này.

Shoko từng nhiều lần bắt gặp những mẫu giấy nhắn gần tổ chim nhận, hầu hết chúng đều được dùng để nhắc hành khách “Ở đây có tổ chim nhận, cẩn thận phân chim!”. Cô chưa thấy mẫu giấy nhắn nào vừa hài hước, vừa ấm áp, giống như lời chào hỏi của chính những chú chim nhận như thế này.

Cô chợt đổi ý, muốn dừng chân ở đây dù đã mua vé về Umeda. Một nhà ga nhỏ, ngay đến chỗ quay xe trước ga cũng không có, hành khách phải đi bộ dọc con dốc thoải tách thành hai đường, một bên trái nhựa, một bên lát gạch.

Ra khỏi cổng soát vé, vừa bắt đầu đi xuống con dốc trái nhựa, cô liền thấy con đường lát gạch rẽ sang bên trái. Nhìn những chiếc xe đạp dựng san sát, cô đoán được cuối đường là một siêu thị nhỏ. Đi vào sâu hơn là một hiệu thuốc.

Cô phát hiện một thứ kỳ lạ trước cửa siêu thị. Một chiếc ô nhựa màu trắng bị treo ngược, tay cầm móc vào khung chống của mái hiên.

Gì thế nhỉ?

Cảm thấy thắc mắc, cô bước tới gần, giơ tay kiểm tra.

Quả nhiên, bên trên khung chống của mái hiên là một tổ chim nhận, tán ô lật ngược được dùng làm nơi hứng phân chim.

Ý tưởng không tồi, Shoko lẩm nhẩm. Cô buột miệng nói với bác bảo vệ đang xếp lại xe đạp.

“Cách làm này hay thật, bác nhỉ.”

Bác bảo vệ, có lẽ là nhân viên làm việc bán thời gian sau khi về hưu, quay lại nhìn Shoko với vẻ khó hiểu. Hình như bác không nghe thấy cô vừa nói gì.

“Cái này, quả là ý tưởng hay, bác nhỉ.”

Cô vừa nói lớn tiếng hơn vừa chỉ chiếc ô treo ngược. Nghe tới đó bác mới tỏ ra đã hiểu.

“À, phải rồi, cái này. Chúng tôi không thể đỡ tổ chim nhận xuống. Chúng đã phải bay qua quãng đường rất dài, và còn là loài chim báo hiệu may mắn. Nhưng cũng không thể để chúng làm tổ ở đây. Cô thấy đấy, phân của chúng sẽ rơi trúng khách hàng mất. Vì thế chúng tôi đã cùng nhau nghĩ ra cách này.”

Vì đây là một nhà ga tốt.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra ý của bà cụ đi cùng chuyến tàu với mình.

Dường như nơi này không chỉ có nhà ga tốt, mà còn là một thị trấn tốt (dù nó không đủ lớn để có thể gọi bằng từ “thị trấn”).

Cô bỗng muốn mua thứ gì đó trong cửa hàng này, nơi treo chiếc ô lật ngược dưới mái hiên vì nghĩ cho cả khách hàng lẫn tổ chim nhận. Nghĩ tới đây, cô chợt nhớ ra mình hầu như không ăn gì trong bữa tiệc cưới nên bây giờ khá đói. Bên ngoài cửa hàng có một hàng ghế, cô có thể mua thức ăn và trà để ngồi ăn ở đó.

Shoko cúi đầu chào bác bảo vệ trước khi bước vào cửa hàng. Vào trong, cô thấy ngay quầy rau giảm giá, nhưng đành thôi không mua vì sẽ phải xách nặng, nhà lại ở xa.

Cửa hàng nhỏ, chẳng mấy chốc cô đã đi hết một vòng, nhưng hàng hóa

khá đa dạng. Tuy quy mô không lớn, công năng của nó vẫn tương đương siêu thị, hơn nữa còn hoạt động tới khuya mới đóng cửa. Một điểm đến thích hợp đối với những khách hàng đi một mình. Người ta rất mau chán khi liên tục phải ăn cơm mua ở cửa hàng tiện lợi. Nếu có cửa hàng như thế này ở gần nhà, dù làm cùng công ty, hai vợ chồng vẫn có thể tận hưởng niềm vui làm việc nhà... Nghĩ tới đây, cô chợt nhớ ra viễn cảnh đó đã vượt khỏi tầm tay, lòng không khỏi đau nhói.

Quầy thức ăn nằm phía trước quầy thanh toán, trong khay bày cơm hộp có cả cơm nắm. Cơm nắm ở đây không phải loại đóng gói theo kiểu cửa hàng tiện lợi, mà được nắm bằng tay cùng đồ ăn kèm, bọc trong giấy bọc. Bị tác phẩm nghệ thuật nho nhỏ ấy thu hút, cô lấy một nắm cơm, thanh toán cùng chai trà đã chọn ở quầy đồ uống.

Ngày nắng hiếm hoi của mùa mưa đã làm ấm băng ghế, đem lại cảm giác dễ chịu. Cô ngồi xuống, chẳng bận tâm có làm nhăn váy hay không, như thế chuyện cố chấp đứng trên tàu chưa từng xảy ra.

Nắm cơm với hình thức giản dị, hương vị cũng giản dị như mẹ làm đã tiếp thêm năng lượng cho Shoko. Cô từ tốn nhai kỹ rồi nuốt xuống cùng trà. Vậy là chỉ với một nắm cơm, cô đã cảm thấy no.

Ăn xong, Shoko bỏ rác vào thùng, sau đó cất tiếng hỏi bác bảo vệ ban nãy.

“Bác ơi, cho cháu hỏi..

“Vâng, cô cứ hỏi.”

Ông niềm nở trả lời, có vẻ vì cảm thấy vui khi nghe cô tán dương ý tưởng chiếc ô.

“Gần đây có cửa hàng nào bán quần áo không ạ?”

Trong cửa hàng này không có quầy bán quần áo, hỏi như vậy cũng không có gì thất thố.

Bác bảo vệ tỏ ra đăm chiêu. Có lẽ ông không biết nhiều về cửa hàng quần áo nữ.

Cuối cùng, ông đưa tay chỉ một siêu thị lớn dưới chân dốc.

“Tôi nhớ trong đó có quầy quần áo của phụ nữ đấy.”

Đó là một tòa nhà đồ sộ, lớn hơn hẳn siêu thị tí hơn này, vì vậy cô không lo đi lạc.

Shoko nói cảm ơn, sau đó bắt đầu đi xuống dốc.

Người qua đường tò mò nhìn chiếc váy trắng cô mặc. Vào xế trưa, hầu hết mọi người cả nam lẫn nữ trên đoạn đường dốc của thị trấn nhộn nhịp này đều ăn mặc giản dị. Thi thoảng mới có bóng áo vest lẫn trong đám đông. Khó trách chiếc váy nổi bật của cô trở thành sự lạ.

Vội vàng cũng chẳng giải quyết được gì. Shoko tiếp tục thông thả đi xuống chân dốc, hướng về siêu thị được chỉ.

Siêu thị nằm trong một tòa nhà bốn tầng, quầy bán quần áo nữ nằm ngay trên tầng hai, đầu thang cuốn. Không ngoài dự đoán, ở đây cô cũng không tránh khỏi những ánh mắt hiếu kỳ từ bốn phía trong lúc dạo quanh quầy hàng. Những thứ được bày bán chủ yếu nhắm tới lứa khách hàng trung niên hoặc các bà nội trợ trẻ, nếu là ngày thường, Shoko sẽ không tới đây mua đồ.

Cô chọn một chiếc quần cùng một chiếc áo len cắt may đơn giản, xếp hàng chờ thanh toán.

“Xin lỗi chị, tôi muốn mặc luôn về nhà, chị cắt mác và cho tôi mượn phòng thử đồ được không?”

Nghe Shoko nhờ, nữ nhân viên mặc đồng phục xám tỏ ra nghi ngại, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của cô. Sau khi dẫn Shoko tới phòng thử đồ, cô nhân viên đứng chờ bên ngoài tới khi Shoko thay đồ xong, có lẽ vì sợ cô nói đùa. Dù không vì lý do đó, chiếc váy trắng của Shoko cũng đủ khiến cửa hàng phải cảnh giác.

Cô nhét chiếc váy vừa thay ra vào chiếc túi đựng bộ đồ mới mua, vo lại nhỏ hết mức có thể, sau đó buộc chặt quai túi.

Khi cô vén rèm che phòng thử đồ để bước ra ngoài, nhân viên cửa hàng trông thấy chiếc váy bị nhét trong chiếc túi trong suốt, bèn ngạc nhiên kêu lên.

“Thưa quý khách, đồ mà quý khách thay ra...”

Nhìn qua cũng đủ biết nó đắt hơn hẳn món đồ Shoko vừa mua.

“Không sao đâu ạ.”

Shoko vừa đáp vừa xỏ chân vào giày cao gót, cầm lấy túi xách. Cả hai thứ này đều là đồ dự tiệc, tuy hơi khập khiễng khi đi với bộ đồ cô vừa khoác lên, nhưng chưa kỳ dị đến mức thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

“Vậy tôi xin phép.”

Shoko khẽ cúi chào rồi ra khỏi cửa hàng, bỏ lại cô nhân viên vừa bị mình làm cho ngỡ ngàng.

Ra ngoài rồi, cô ném chiếc váy vừa thay ra vào thùng rác.

Nghĩ tới giá tiền của chiếc váy, cô thoáng cân nhắc việc thanh lý nó ở tiệm cũ đồ, nhưng rồi lại nghĩ, thứ chứa đầy thù hận này đã xuất hiện

trong lễ cưới của kẻ ngủ cùng bạn trai mình. Ý nghĩ không nên để nó rơi vào tay người khác đã thắng thế.

Có vót vát được vài đồng tiền lẻ cũng vô nghĩa.

Hơn một trăm ngàn yên cô bỏ ra để trả thù chỉ nên bị lãng phí cho việc trả thù đó thôi.

Nghĩ thế, cô cảm thấy nhẹ nhõm. Cô không cần vứt bỏ giày và túi xách, vì chúng đều là đồ có sẵn.

Túi quà của đám cưới thuộc loại rác cần phân loại, nên cô đành miễn cưỡng mang theo.

Cô đi tiếp, định nhân dịp này thăm thú xung quanh một lượt. Đúng lúc cô dọm bước về hướng con đường hẹp nhưng có vẻ đông đúc thì...

Một đàn chim nhận sà xuống con đường nhỏ, hai bên là tiệm cơm hộp, tiệm làm tóc. Theo những gì cô thấy, có vẻ dưới mỗi mái hiên đều có tổ chim.

Không phải cô chưa từng nhìn thấy chim nhận, chỉ là lâu rồi mới thấy cảnh chúng tự do xây tổ, bay đi bay về như thế này.

Thị trấn này không hề im ắng, nó chứa đầy những âm thanh ồn ào đúng với quy mô của mình. Nhưng đối với những chú chim nhận bay về nơi đây, nó là nơi chúng có thể yên tâm xây tổ, nuôi con.

Phải, không nghi ngờ gì nữa.

Đây là một nhà ga tốt, một thị trấn tốt.

Đúng như bà cụ kia đã nói.

Shoko không thể đi xa vì không thuộc đường. Cô dạo một vòng quanh siêu thị cỡ lớn rồi quay lại ga. Dọc con đường men theo bãi đỗ xe của siêu thị, hoa đang đua nở.

Hình như loài hoa này có nhiều màu sắc khác nhau. Những bông hoa trắng và hồng nở rộ lần lượt nằm xen kẽ. Cách trồng cây lạ lùng cũng khiến cô chú ý.

Vì đã dạo một vòng quanh siêu thị nên cô tiếp tục men theo vật hoa hồng và trắng, đi về phía nhà ga.

Thấy cửa hàng thuốc, cô chợt nảy ra ý ghé vào mua một gói khăn ướt.

Cô thông thả đi bộ ra ga. Nhìn dòng xe đông đúc chạy trên con đường hẹp, cô biết thêm đây là một thị trấn sầm uất.

Chính cô cũng ngỡ ngàng khi ý định thử sống ở khu này này ra trong đầu, dù quả thực nó vừa có vị trí thuận lợi, vừa có vẻ dễ sống.

Shoko bước đi thật chậm trên con đường dẫn về nhà ga, như đang cảm thấy luyến tiếc.

Quay lại bằng đường cũ chán lắm, nghĩ vậy, cô bỏ qua con dốc đã đi xuôi xuống khi nãy, tiến vào con đường cạnh đó. Không ngoài dự đoán, cô thấy ngay đường dây cáp điện trên cao của tàu điện. Đoạn cuối đường nối với con đường gạch mà cô đi qua khi ra khỏi cổng soát vé.

Đã tới gần đến mức nhìn thấy cổng soát vé rồi.

Bước trên con đường gạch thoai thoải, dừng lại trước máy bán vé định mua vé, cô thấy thêm một thứ ấm lòng khác.

Bên cạnh máy bán vé là những vật trang trí bằng giấy nho nhỏ của Lễ Thất tịch, rõ ràng do bàn tay trẻ con làm ra. Ở đây cũng có giấy nhấn.

“Các em học sinh của trường tiểu học XO đã làm tặng chúng tôi. Mong sao năm nay Ngưu Lang và Chức Nữ có thể gặp nhau.”

Cô đoán đây là tác phẩm đến từ ngày hội của trường tiểu học. Nhìn tờ giấy nhớ có ghi học sinh tiểu học, cộng thêm độ hoàn thiện của những

món đồ thủ công, có thể suy ra bọn trẻ lớp dưới đã cùng nhau làm chúng rồi mang tới tặng cho nhân viên nhà ga.

“Cảm ơn các cháu nhé.” Hầu hết mọi người sẽ chỉ nói tới đó.

Nhưng những người ở đây lại sẵn lòng sử dụng vật trang trí được chế tác vụng về ấy, cẩn thận dán giấy nhẵn lên, thời nay liệu còn bao nhiêu người lớn như vậy? Họ còn là người của tổ chức không hề liên quan đến giáo dục trẻ em.

Mua xong vé về Umeda, Shoko đi qua cổng soát vé, ghé vào hỏi nhân viên trực ban.

“Xin lỗi...”

“Vâng, cô cần gì?”

Người nhân viên tóc muối tiêu từ bên trong niềm nở đi ra. Shoko lấy hộp bánh trong túi quà của đám cưới đặt lên bàn tiếp tân.

“Mọi người có thể dùng cái này giúp cháu không ạ?”

Thấy người nhân viên bối rối, cô bèn giải thích bằng lý do vừa bịa ra.

“Cháu được mời tới một bữa tiệc nhỏ, khi về được phát túi quà này. Nhưng cháu mang bệnh lâu ngày, không ăn được đồ ngọt. Đây là bánh của khách sạn nên bỏ đi cũng phí, nếu được xin bác hãy nhận cho.”

Khác với chiếc váy mua về cho mục đích trả thù, đồ ăn hoàn toàn vô tội. Dù gì nó cũng là đồ do khách sạn làm ra. Chỉ mình Shoko không thể ăn vì hoàn cảnh đặc biệt. Nếu có người ăn giúp, cô cũng tránh được cảm giác tội lỗi vì lãng phí đồ ăn.

“Bệnh mà cô nói có phải tiêu đường không?”

Người nhân viên liền tỏ vẻ quan tâm.

“Còn trẻ mà vất vả quá. Trong nhà cô không có ai ăn được cái này

sao?”

“Cháu sống một mình ạ. Vả lại mẫu giấy nhấn kia khiến cháu rất vui, nếu phải cho đi, cháu muốn để lại cho người ở nhà ga này. Coi như đây là quà của cháu.”

Thấy cô đưa tay chỉ mẫu giấy nhấn gần tổ chim nhận, người nhân viên ngại ngần gãi đầu.

“Mong sao năm nào chúng cũng tới. Cái kệ là do tôi làm, còn chữ là một người khác viết đẹp hơn...”

“Nó đẹp lắm ạ.”

Shoko cúi chào rồi rời đi, người nhân viên nhà ga giờ hộp bánh nướng ngon có tiếng của khách sạn Takarazuka lên, cúi đầu thật thấp.

“Xin chân thành cảm ơn! Tôi sẽ nói lại với người viết giấy nhấn!”

Shoko bước vào sân ga khi tàu sắp tới nơi, nhưng cô vẫn vào nhà vệ sinh trước.

Cô đứng trước gương, nhìn lại lớp trang điểm dự tiệc, lúc này trông như lớp hóa trang khi đi đánh trận.

Hãy khiến tôi trông thật rực rỡ. Hãy cho tôi dáng vẻ xinh đẹp nhất từ trước đến nay. Cô chưa bao giờ tới mỹ viện trang điểm chỉ để đi dự đám cưới. Lớp trang điểm chuyên nghiệp đã đáp ứng mong muốn của cô, giúp Shoko nổi bật hơn hẳn cô dâu.

Vẻ mặt của cô ta khi nhìn thấy Shoko. Vẻ mặt như thể quỷ dữ, như cô đặc cái “nghịch” của đàn bà.

Cô đã bức được nét mặt ấy xuất hiện trên mặt cô ta, riêng đi đầu đó cũng đủ khiến tay nghề của chuyên gia xứng đáng với số tiền cô bỏ ra.

Đó là mục đích duy nhất của lớp trang điểm. Giờ đây nó không còn tác dụng gì nữa.

Cô lấy gói khăn ướt mua lúc trước ra lau mặt. Mất tới năm miếng khăn ướt, cô mới lau sạch hoàn toàn lớp phủ hoàn thiện rực rỡ lẫn lớp nền được dặm kĩ càng.

Cô dùng bộ đồ trang điểm cần tay để trang điểm lại. Lần này là kiểu trang điểm tự nhiên.

Trừ bộ đồ lạc quẻ do chọn vội, cô gần như lấy lại được phong thái thường ngày.

Việc trả thù đã kết thúc.

Cô vẫn chưa xóa bỏ được cảm giác căm ghét, nhưng ít ra đã có thể đâm bổn họ những nhát dao thích đáng. Cô không còn mối bận tâm gì về việc đó.

Nên rời đi vào lúc nào đây?

Có lẽ nhờ cuộc nói chuyện với bà cụ tình cờ đi cùng chuyến tàu, cô mới bắt đầu nghĩ đến đi đâu đó.

Ga Higawa

“Em nói rồi.”

Misa vừa cười vừa lặp lại lời giải thích đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Chuyện xoay quanh người phụ nữ mặc váy trắng vừa xuống ga Obayashi.

Bề ngoài, cô vẫn tỏ ra tươi cười, tuy trong lòng khá bức bối.

“Em nói rồi, được mời đi dự đám cưới mà lại mặc váy trắng là chuyện rất kỳ cục.”

“Tại sao chứ? Đã được mời thì là khách, khách thì thích mặc gì chẳng được?”

Bạn trai cô, Katsuya lặp lại lời phản bác giống hệt lúc nãy, khiến cuộc tranh luận giậm chân tại chỗ.

“Anh thật là, lễ cưới đúng là ngày để tiếp đãi quan khách, nhưng nhân vật chính vẫn là cô dâu. Tuy nói cô dâu chú rể là người chủ trì buổi tiệc, thực chất đó vẫn là ngày để khách mời chúc phúc cho họ. Với lại màu trắng được mặc định là màu của cô dâu, người biết phép ứng xử sẽ không bao giờ mặc đồ trắng đâu.”

“Cái phép ứng xử ấy là do ai định ra?”

“Phép ứng xử đâu phải thứ mà một người nào đó tự quyết định được?”

Cô bất giác thở dài.

“Katsuya cũng không bao giờ đi dự lễ cưới trong bộ dạng như thế, đúng không nào?”

Lúc này Katsuya đang mặc kiểu quần áo hip-hop.

“Sao hả, giờ em định chê cả quần áo của anh nữa sao?”

“Không phải, em đang nói đến chuyện ăn mặc đúng lúc đúng chỗ, đúng

hoàn cảnh thôi.”

Ôi, sao hễ nói chuyện với Katsuya là lại thành ra thế này cơ chứ? Mình đâu nói gì quá đáng.

“Phụ nữ luôn chú ý tránh không dùng đồ màu trắng, ngay cả với những thứ phụ kiện như khăn choàng. Làm thế vừa không phải phép với cô dâu, vừa bị những người xung quanh đánh giá là không biết ứng xử.”

Nghe cô nói thế, Katsuya cười khẩy.

“Đàn bà đúng là toàn để ý những chuyện hạ cấp. Em cũng góp một chân trong đám hạ cấp ấy hả?”

Hẹn hò gần một năm nay, cô đã phần nào quen với sự độc miệng của Katsuya, nhưng đôi khi vẫn có những lời xúc phạm không thể nhắm mắt cho qua. Nghe thấy lời này, Misa không giữ im lặng được nữa.

Sau này cô mới hiểu hậu quả của hành động đó t ồi tệ đến thế nào.

“VẬY Katsuya hiểu biết về đám cưới nhiều hơn em bao nhiêu? Anh bảo hôm vừa rồi có đi dự lễ cưới của đàn anh, lúc đó anh có biết viết thiệp mời đúng cách không?”

“Đương nhiên. Cái đó chỉ cần khoan rồi gửi đi là xong chứ gì?”

“VẬY anh đã sửa lại phần ‘Gửi XO’ trên mặt trước tấm thiệp như thế nào?”

Sắc mặt Katsuya liên thay đổi. Đó là tật của anh khi người khác chỉ ra việc anh không biết.

“ĐỪNG nói là anh để nguyên như thế rồi gửi đi nhé?”

Việc bị gọi bằng hai chữ “hạ cấp” đã động chạm đến tính hiếu thắng của Misa, khiến cô không giấu được ý châm chọc khi gặng hỏi anh. Katsuya không trả lời, nhưng phản ứng của anh đã khẳng định chuyện anh

gửi tấm thiệp đi mà không sửa lại mặt trước.

“Người ta không tiện đề ‘Kính gửi XO’ trước địa chỉ của mình trên tấm thiệp, vì khách phải gửi lại thiệp theo địa chỉ đó để xác nhận có đến dự đám cưới hay không, cho nên mới khiêm tốn đề là ‘Gửi XO’ đấy ạ. Người nhận được thiệp mời phải xóa chữ ‘Gửi XO’ ấy đi bằng cách gạch ngang hai gạch, rồi viết lại thành ‘Kính gửi XO’ mới được coi là phải phép.”

Katsuya đành mặt không nói câu nào.

“Mọi người cũng thường nghĩ, chỉ cần khoanh vào chữ ‘Có tham dự’ in sẵn ở mặt sau tấm thiệp, ghi tên và địa chỉ của mình vào là xong. Thực ra nên gạch chữ ‘Có’ và cả chữ ‘Không tham dự’ nữa.”

Nếu cẩn thận hơn, người ta sẽ ghi thêm vài từ ‘Tôi rất vui lòng’ hay ‘Tôi xin phép’ vào trước hai chữ ‘Tham dự’ đã được khoanh tròn, cho lời phúc đáp khỏi có vẻ thô lỗ. Nhưng đòi hỏi Katsuya làm đến mức ấy có vẻ khó, nên cô sẽ không nói ra.

Misa cho rằng làm vậy đã là nhẹ tay với anh rồi.

“Tất nhiên kính ngữ ở phần ‘địa chỉ’ và ‘quý danh’ cũng phải gạch bỏ. Riêng phần ‘quý danh’ còn phải gạch hẳn chữ ‘quý’ đi cơ.”

Cô nói nốt, nửa đề trả đũa, nửa muốn giảng giải cho anh hiểu, nhưng Katsuya đột nhiên đá rầm một tiếng vào cánh cửa tàu điện. Misa giật mình co người lại, nhìn mắt Katsuya long lên. Nhìn quanh, cô thấy những hành khách khác trong toa đang dồn hết ánh mắt về phía cả hai sau khi bị tiếng động gây chú ý.

Cô bé ngồi ở ghế đối diện tròn mắt nhìn họ. Người phụ nữ có vẻ là bà của cô bé cũng vậy.

Dù biết mình đang thu hút sự chú ý của những người xung quanh,

Katsuya vẫn đá vào cửa lần nữa, thậm chí còn mạnh hơn lần trước.

“Cô tưởng biết mấy chuyện ấy là giỏi lắm hay sao, hả?”

Nguy hiểm quá.

Nếu lúc này họ ở phòng Katsuya hay chỗ không người...

Cô đã suýt bị đánh.

“Em xin lỗi. Em không có ý tỏ ra mình giỏi hay gì cả... Em chỉ nghĩ, đó là những hiểu biết phổ thông, Katsuya cũng nên biết...”

“Cô đang chế giễu tôi đúng không? Cái gì mà hiểu biết với phổ thông, dám lên mặt giáo huấn tôi mấy chuyện con con, cô tưởng cô giỏi hơn tôi chắc!”

R Ần, cú đá thứ ba.

Cô bé ng ẩ đối diện bắt đầu khóc ầm ĩ. Dù không phải là người bị nhắm tới, đối với cô bé, những tiếng đập cửa thô lỗ cùng những lời mắng nhiếc to tiếng hẳn rất đáng sợ.

Ôi, xin lỗi em nhé. Là lỗi của chị.

Khi Misa nghĩ tới đó, Katsuya vừa chắc lưỡi vừa l ầm b ầm găt gỏng.

“Điếc cả tai, nhãi ranh.”

Chờ đã, không phải chính chúng ta đã làm con bé khóc sao? Sao anh lại nói thế?

Nhưng nếu cô nói ra những lời này, với tâm trạng tức tối như hiện giờ, anh sẽ không ngại cho cô vài cái bạt tai dù xung quanh có người đi nữa.

Điêm dừg tiếp theo, ga Nigawa. Nigawa.

Nghe tiếng loa thông báo, hai bà cháu ng ẩ đối diện đứng dậy.

Katsuya cũng tiến về phía cửa ra, Misa vội vàng chạy theo.

“Khoan đã, hôm nay chúng ta đâu định xuống ga này! Anh bảo muốn đến văn phòng nhà đất ở Nishikita để tìm nhà mà?”

“Tôi mất hứng rồi, tại cô hết đây.”

Anh nhấn mạnh những chữ “tại cô hết đây” bằng giọng điệu đầy ác ý.

“Cũng chẳng có giải đua lớn nào, nhưng tôi thà đặt bừa một con ngựa còn hơn. Nếu muốn tìm nhà thì cô tự đi mà tìm.”

Ga Nigawa nằm gần trường đua ngựa Hanshin, vào các cuối tuần trong thời gian diễn ra giải đua, nơi này trở nên rất đông đúc vì khách của trường đua. Thậm chí người ta đã phải xây một đoạn đường hầm, để hành khách tới xem đua ngựa đi thẳng tới trường đua sau khi xuống tàu, ra khỏi cổng soát vé, do lượng khách dồn về khi có giải đua lớn quá đông, không thể đi đều tiết bằng đèn tín hiệu giao thông.

Trái ngược với cảnh sầm uất đó, khu dân cư đối diện trường đua ngựa từ lâu đã tách khỏi phố xá, chìm trong bình lặng, tạo nên sự đối lập rất rõ nét.

Đua ngựa không phải sở thích của Katsuya. Khi nào bạn bè rủ rê và có giải đua lớn anh mới dự phần, giờ anh xuống đây chỉ có thể vì muốn trừng phạt Misa.

Cô nhìn hai bà cháu cũng đang chờ xuống tàu. Bà cụ đỡ dành cô cháu gái khóc rấm rứt.

Còn định diễn trò, muốn tỏ thái độ chứ gì, bà già này. Katsuya nhếch mép rửa thềm, cô ngẫm hiểu, việc anh vừa rửa sả cũng là lỗi của mình.

“Anh à, em xin lỗi, em sai rồi. Em sẽ không nói nữa, anh vui vẻ lên đi, chúng ta tới văn phòng nhà đất, nhé?”

Tàu dừng, cửa mở. Cô cố ngăn Katsuya, không để anh xuống, nhưng bị anh đẩy ngược lại.

“Á!”

Misa suýt bị đẩy ngã xuống sân ga, nhưng Katsuya không thèm quay lại nhìn cô lấy một lần. Ngược lại, anh gạt phăng bàn tay cố níu lấy mình của Misa, rảo bước về phía cổng soát vé.

Đến nước này, cô chẳng còn sức đuổi theo nữa, chỉ biết đứng nhìn anh bỏ đi.

Ôi, tại sao chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh này cơ chứ?

Dù là lúc hẹn hò hay lúc ở phòng Katsuya, kể cả ngay sau khi ân ái, chỉ cần cô lỡ bất cẩn là chuyện này lại tái diễn.

Rốt cục cô đã sai ở đâu? Những trận cãi vã nhỏ nhặt lẽ ra phải chấm dứt theo cách nhẹ nhàng, ấy vậy mà chúng lại thường không bao giờ kết thúc một cách nhẹ nhàng cả. Nếu ở trong phòng, cô sẽ bị đánh, nếu ở ngoài, Katsuya sẽ nổi điên bỏ cô lại một mình. Những lần hẹn hò ở xa cũng không phải ngoại lệ. Cảnh cô vừa khóc lóc vừa lủi thủi về nhà không chỉ mới diễn ra hai, ba lần.

Những lúc tâm trạng tốt, anh còn bàn đến chuyện sống chung thay vì cả hai cùng ở một mình, để tiết kiệm chi phí sinh hoạt.

Anh còn bảo, nếu ở với cô thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.

Vậy mà hễ bực tức, anh không còn biết đến hai chữ nương tay là gì nữa. Misa khóc lóc, xin lỗi thế nào cũng không có tác dụng. Một khi bắt đầu cãi vã, Katsuya sẽ không chịu dừng tay cho đến lúc thỏa cơn giận mới

thôi.

Hành khách lần lượt xuống tàu, theo sau hai người bước xuống đầu tiên. Cô đã quen với việc bị người ta nhìn với ánh mắt thương hại.

Xì, tiếng hỉ mũi vang lên. Cô bất giác quay lại nhìn. Thì ra âm thanh đó xuất phát từ chỗ hai bà cháu ban nãy. Bà cụ đang lau mũi cho đứa cháu vừa nín khóc.

“Cháu xin lỗi đã làm cô bé khóc.”

Cô buột miệng xin lỗi, bà cụ liền thẳng thường gạt đi, nhanh tay thu dọn mớ khăn giấy.

“Đúng là đàn ông t ấi.”

Mất một lúc cô mới hiểu ra, bà đang nói về Katsuya.

Nhận ra đi ầu đó, cô chợt cảm thấy bàng hoàng. Mình đang hẹn hò với kẻ mà một người xa lạ coi như loại đàn ông không ra gì.

“Sao không bỏ đi? R ấi sẽ khô ấy.”

Bà cụ nói ngắn gọn, sau đó nắm tay dẫn đứa cháu gái vừa nín khóc bước xuống cầu thang, đi tới cửa ra ở phía đối diện, không nói rõ ai bỏ, bỏ cái gì.

Misa nhìn theo hai bà cháu, đến khi không thấy bóng dáng họ nữa, lững thững quay lại sân ga, ng ấi xuống băng ghế gần nhất.

Sao mình lại hẹn hò với một gã đàn ông như thế nhỉ?

Không chịu bỏ qua những cuộc cãi vã nhỏ nhất nhất, sẵn sàng nạt nộ bạn gái ở chốn đông người nếu tức giận, bạn gái có suýt bị thương cũng mặc kệ, thậm chí giở thói bạo lực khi vắng người.

Cả hai quen nhau nhờ làm quen. Katsuya là người khá ổn nếu chỉ xét về ngoại hình, cô cũng không thấy anh có ý xấu khi bắt chuyện. Cô gật đầu khi được mời đi uống nước.

Trong lúc nói chuyện, họ phát hiện ra cả hai đều theo học trường đại học nằm gần cùng một tuyến đường sắt, đang ở trọ một mình do không tiện đi học qua tuyến đường đó, dù cùng sống ở Kansai.

Điều này khiến mối quan hệ của họ tiến triển nhanh chóng. Ngay hôm đó, cả hai đã trao đổi số điện thoại, trong vòng chưa đầy một tháng, hai người bắt đầu qua lại nhà nhau và vượt rào lần đầu tiên.

Quá trình từ tình cờ gặp gỡ tới đi quá giới hạn diễn ra đột ngột và có vẻ bốc đồng. Thời gian đầu Katsuya tỏ ra dè dặt hơn bây giờ.

Không hiểu từ khi nào mà mọi thứ lại trở nên như thế này.

Chẳng rõ từ bao giờ, Misa bắt đầu làm cả việc dọn dẹp ở phòng Katsuya, ý định sống chung cũng phần nào bắt nguồn từ việc Misa quá bận rộn khi phải lo dọn dẹp ở cả phòng mình lẫn phòng Katsuya.

Chỉ mới hẹn hò một năm, tại sao mình lại phải làm việc của một con ở thế này?

Vì cô vui khi thấy anh tỏ ra biết ơn. Nhưng điều đó dần biến thành lẽ đương nhiên, một thứ nghĩa vụ. Katsuya mặc sức bày bừa phòng ốc, chất đống quần áo bẩn, rồi thản nhiên gọi điện cho cô, “Anh sắp hết quần nhỏ rồi, em tới đi.”

“Em không phải người giúp việc, anh vẫn phải tự lo đấy nhé.”

Ban đầu khi cô nói vậy, anh còn âm ừ gật đầu. Nhưng dần dà, lời nói của cô khiến anh bức bối. Những trận cãi vã không hồi kết cũng manh nha từ dạo ấy. Khi cãi vã trở thành một vòng lặp luân quần, Misa đành bỏ

cuộc, chấp nhận qua chỗ anh hằng tuần để làm việc nhà.

Sự mệt mỏi bắt nguồn từ việc đó cũng là một lý do thúc giục họ đi tìm phòng.

Ngay cả khi đã hy sinh đến mức ấy, Misa vẫn không tránh được tình cảnh hôm nay. Tự coi mình là kẻ hy sinh có vẻ là một hành động kiêu ngạo, nhưng nếu trong hoàn cảnh đối phương hoàn toàn chẳng để sự hy sinh đó vào mắt, những lời cay đắng kia là không tránh khỏi.

Không những thế...

Lúc này, cô mới chỉ thường xuyên qua lại nhà anh ta, vậy mà đã bị đánh ngay trong phòng vì cãi cọ. Nếu lỡ sống chung với gã đàn ông không biết phân biệt phải trái như thế... chẳng phải cô sẽ không còn đường lui sao?

“Về thôi.”

Misa đứng dậy, bước tới điểm chờ tàu trên sân ga, trở thành người đầu tiên đứng xếp hàng. Chỉ vài phút nữa tàu sẽ tới.

Những lần trước, Misa luôn là người kiên trì gọi điện, không gọi được thì gửi hàng loạt tin nhắn xin lỗi. Cảnh cô đứng chờ đằng đẵng ở công soát vé cho đến khi Katsuya quay lại cũng chẳng hiếm.

Nhưng giờ đây khi đã bình tâm, cô bắt đầu băn khoăn, liệu anh ta có đáng để cô tìm mọi cách níu kéo hay không.

Hơn nữa...

Nếu biết mình bị bạn trai đánh, chắc mẹ sẽ đau lòng lắm.

Những ý nghĩ chưa bao giờ thoáng qua chột nảy ra trong đầu cô. Cảm giác tội lỗi của đứa con làm phiền lòng cha mẹ cứ c òn cào khôn nguôi. Không riêng gì mẹ, mọi người trong gia đình và bạn bè cô đều sẽ đau lòng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, lời cảnh báo của bà cụ đã giúp Misa tư duy đúng đắn trở lại. Ý muốn níu kéo lắng hẳn xuống, đến cô cũng cảm thấy khó hiểu.

Katsuya sẽ dành hàng giờ đ òng h ò ở trường đua ngựa. Có chìa khóa dự phòng trong tay, chừng ấy thời gian đủ để cô thu dọn đồ đạc của mình ở phòng Katsuya, sau đó về nhà. Hôm qua Katsuya ngủ lại phòng Misa ở Obayashi, một việc hiếm hoi lắm mới xảy ra, nhưng có lẽ đó sẽ là lần cuối cùng Katsuya tới phòng của Misa. Cô sẽ gửi trả số đồ đạc ít ỏi Katsuya để lại phòng mình qua đường bưu điện.

Chắc chắn việc chia tay sẽ kéo theo vô vàn rắc rối, nhưng cô đã có sự chuẩn bị. May cho cô, Katsuya thường gọi Misa đến phòng anh ta, vì thế cô vẫn chưa đưa cho anh ta chìa khóa phòng mình. Nếu rủi có chuyện không hay, cô sẽ nói chuyện với bạn bè và cả cảnh sát khi cần...

Để xem nào, tin nhắn cuối cùng nên viết sao đây?

Sau khi suy nghĩ một h ãi, Misa nhanh tay gõ mẫu tin nhắn ngắn ngủi vào điện thoại.

“Em không chịu nổi nữa r ãi. Chào anh.”

Misa lưu tin nhắn vào mục thư nháp với ý định gửi đi sau khi về đến phòng mình, r ãi bước lên chuyến tàu vừa tiến vào sân ga.

Cất tin nhắn chưa gửi vào túi xách, Misa đứng một mình trên chuyến tàu đang lắc lư lao đi.

Trong toa lác đác ghế trống, nhưng lúc này đúng hợp với tâm trạng của cô hơn.

Đúng là đồ đàn ông tôi. Sao không bỏ đi? Rồi sẽ khổ đấy.

Mới hẹn hò một năm đã bị ép làm việc như con ở.

Nếu lỡ sống chung với gã đàn ông không biết phân biệt phải trái như thế...

Nếu biết mình hẹn hò với một kẻ vũ phu, chắc mẹ sẽ rất đau lòng.

Trong một thoáng bình tĩnh, cô đã soạn tin nhắn chia tay, nhưng sự tỉnh táo đó kéo dài không lâu, lúc này Misa lại cảm thấy do dự.

Cô đã định tranh thủ thời gian anh ta vắng nhà, tới phòng anh ta thu gom đồ đạc, sau đó về phòng mình, nhưng...

Những lúc tâm trạng tốt, anh ta tỏ ra dịu dàng, đôi khi cũng có những điểm đáng yêu.

Về ngoài của anh ta cũng thuộc kiểu cô rất thích. Hơn nữa...

“Bạn trai của Misa ngầu quá đi! Cậu may mắn thật đấy!”

Những lần cô khoe hình chụp chung với anh ta trên điện thoại, bạn bè cô luôn tỏ ra ghen tị. Điều đó khiến Misa tự hào, giờ đây mất đi cũng tiếc.

Cô không khỏi cảm thấy bản thân thật thảm hại khi dao động vì những việc như vậy.

Trong lúc cô mãi ngẩn nhìn cảnh sắc phố phường lướt qua ngoài cửa sổ với tâm trạng trống rỗng, chuyến tàu đã dừng lại ở ga tiếp theo.

Ga Kotoen

Kotoen là ga gần nhất dẫn tới trường đại học tư thục nổi tiếng vùng Kansai, hành khách đi lại qua ga này phần đông là sinh viên, không kể ngày thường hay ngày nghỉ. Một nhóm sinh viên nữ vác theo vợt dùng cho môn bóng vợt ủa lên tàu, có lẽ để chuẩn bị tham gia đấu tập. Misa thấy một cậu thanh niên trông khá hằm hỡ vừa loay hoay đeo tai nghe vừa lật cuốn sách giáo khoa có vẻ rất phức tạp.

So với trường đại học nữ sinh mà Misa theo học thì “cái hay” ở đây hoàn toàn khác. Tất nhiên càng không so sánh được với trường đại học của Katsuya, bạn trai cô.

Trong đoàn người vừa lên tàu có một nhóm mấy nữ sinh mặc đồng phục, hình như là học sinh cấp ba có tiết vào thứ Bảy. Cả nhóm rộn ràng cười nói, trông rất vui vẻ. Có lẽ chúng vẫn chưa mảy may nghĩ đến những việc trong tương lai xa.

Vài năm trước đây mình cũng từng như vậy. Nghĩ đến đó, cô cảm thấy hơi ghen tị với tiếng cười hồn nhiên vui vẻ của các cô bé.

Mấy cô bé nữ sinh lớp đây khoảng trống gần chỗ Misa đứng, bắt đầu ồn ào nói chuyện.

“Này, nghe nói bạn trai của Ecchan lớn tuổi lắm phải không?”

Nghe những chữ “lớn tuổi lắm”, Misa bỗng tò mò muốn biết khoảng cách tuổi tác giữa cả hai là bao nhiêu, bèn lắng tai nghe.

“Không phải thế đâu”, cô bé trông có phần già dặn hơn được gọi là Ecchan xua tay.

“Anh ấy mới tốt nghiệp đi làm được hai năm. Với lại anh ấy đi học sớm*, tính ra chỉ hơn tở năm tuổi thôi.”

Nghe cách mà cô bé nói về khoảng cách năm tuổi giữa mình và bạn trai, cô cảm thấy độ trưởng thành của “Ecchan” nhỉnh hơn đôi phần so với các

bạn trong nhóm.

“Tớ không hình dung ra hẹn hò với người đi làm sẽ như thế nào. Hẹn hò với ti ền bối trong trường thì tớ còn biết chút ít.”

Cô bé vừa nói bị một cô bạn khác dùng khuỷu tay huých nhẹ.

“Bọn mình là lứa lớn nhất trường rồi còn gì. Không học lên đại học thì chẳng bao giờ có chuyện hẹn hò với ti ền bối cùng trường nữa đâu.”

“Ừ nhỉ. Nhưng mà, hẹn hò với người đi làm có vui không?”

“Có, nhưng...”

Ecchan vừa nói “nhưng”, vừa tỏ ra khó hiểu.

“Hình như các cậu đang hiểu sai thì phải, tớ nói cho các cậu biết nhé, trong số những người đi làm có không ít người ngó ngàng đâu. Bạn trai tớ thuộc kiểu ngó ngàng đó nên tớ biết.”

Một cô bé khác dài giọng tò v e không đ ồng tình.

“Không phải người lớn là người chín chắn, có thể dựa dẫm được sao?”

Ví dụ điển hình cho kiểu mơ mộng về “người lớn” đây mà. Dù Misa cũng không “người lớn” đến mức có thể đứng ngoài phân tích.

“Không đâu không đâu! Chí ít là trong trường hợp bạn trai tớ. Các cậu biết không, vừa rồi bạn trai tớ ra ở một mình, thế mà có hôm nửa đêm anh ấy gọi điện cho tớ, bảo ‘Cứu anh với!’”

“Hả, có chuyện gì?!”

Có vẻ cô bé Ecchan này rất biết cách kể chuyện. Nhóm bạn và cả Misa đều bị cuốn theo câu chuyện của cô bé.

Rốt cục tình huống gì đã khiến một người đàn ông trưởng thành gọi điện cầu cứu cô bạn gái còn đang học cấp ba giữa đêm khuya?

“Nghe thế tớ mới hỏi ‘Có chuyện gì vậy?’ thì anh ấy trả lời ‘Anh không biết dùng bàn là’.”

Có lẽ vì đang tưởng tượng những lý do liên quan đến tội phạm nên khi nghe thế, cả nhóm liền phá ra cười. Hành khách xung quanh nhìn các cô bằng ánh mắt khó chịu, nhưng các cô hoàn toàn không để ý, thậm chí chẳng nhận ra. Misa bị các cô làm cho buồn cười theo, suýt bật ra thành tiếng.

“Ở nhà tớ, mấy việc dùng đến bàn là toàn do mẹ tớ làm cho, tớ chỉ dùng đến trong giờ học nữ công là cùng. Anh ấy chẳng nói rõ anh ấy định là cái gì, đã thế còn hỏi dồn dập ‘Anh phải để nhiệt độ bao nhiêu? Steam là cái gì?’ nữa chứ.”

“Đúng là ngốc!”

“Sau đó mình hỏi anh định là cái gì, anh ấy trả lời ‘Áo’. Nhưng áo có bao nhiêu chất liệu khác nhau. Mình bèn giở sách giáo khoa nữ công ra, hỏi tiếp chất áo là gì thì anh ấy đáp ‘Hả? Anh không biết đâu’. Mình bảo ‘Trên mác có ghi mà!’, thế là anh ấy hỏi lại ‘Mác là cái gì’...”

Tiếng cười ần ỉ lại vang lên. Vai Misa cũng run run theo. Ánh mắt của hành khách trong toa càng lúc càng khó chịu.

Đâu cần tỏ ra khó chịu như vậy chứ. Nghe chúng kể đã nào, chuyện có vẻ rất thú vị mà.

“Tớ bực lắm mà không làm gì được, vì chẳng còn sức nổi cáu, đành bảo ‘Ở cổ áo hoặc sườn áo có dính một mảnh vải nhỏ, anh tìm mảnh vải ấy đi’. Cuối cùng anh ấy cũng tìm thấy cái mác, nhưng...”

Cao trào! Cao trào đây rồi!

Ecchan tung ra cho Misa đang háo hức chờ đợi một cao trào đắt giá.

“Anh ấy bảo anh ấy không đọc được chữ Hán. Tốt nghiệp đại học, đi làm rồi mà thế đấy.”

“Ngốc thế!”

Mấy cô bạn xung quanh Ecchan cười ngặt nghẽo, Misa cũng nhân sự

huyền não đó, lén bật ra một tràng cười nho nhỏ.

“R ồi sau đó...”

Vẫn còn nữa hả!

“Hết cách, tớ đành hỏi hình dạng chữ Hán ấy qua điện thoại. Thế là anh ấy trả lời ‘Anh thấy có chữ Sợi*’...”

“Đấy là bộ bên trái mà!”

“Tả mỗi bộ bên trái thì làm sao đoán được!”

Không hổ là học sinh chuẩn bị thi đại học, các cô vừa cười đến suýt tắt thở vừa thi nhau bình luận.

“Anh ấy ngốc mà, phải thông cảm cho anh ấy thôi. Mình hỏi tiếp ‘Bên cạnh chữ sợi còn chữ gì đó phải không? Chữ đó là chữ gì?’, anh ấy bảo ‘Có chữ Trăng*’.”

“Đấy là chữ Lua* mà?!”

“Đã thế còn bỏ sót bộ Khâu* nhỏ chứ!”

Câu chuyện này còn bao nhiêu tình tiết cao trào vậy?! Misa không nhịn nổi nữa, phải lấy tay bịt chặt miệng. Nếu không làm thế, có lẽ cô sẽ phá lên cười cùng mấy cô bé kia mất.

“Ừ, nói chung cuối cùng mình cũng xoay sở được, vừa xem sách giáo khoa vừa hướng dẫn anh ấy vận hành cái bàn là. Nhưng mà, đúng là vô ý đến mức không thể tin nổi anh ấy là người đã tốt nghiệp đi làm nhỉ?”

Đúng, vô ý. Cực kỳ vô ý. Mức độ vô ý không thể chấp nhận được ở người trưởng thành, đã tốt nghiệp đi làm.

“R ồi cậu có dạy anh ấy cách đọc chữ Lua đó không?”

Nghe bạn hỏi vậy, Ecchan thùng thảng gật đầu.

“Nghe xong anh ấy thốt lên ‘Ồ, thì ra chữ này đọc là Lua à’, có vẻ xúc động lắm. Bình thường ai lại xúc động vì chuyện như thế cơ chứ.”

“Liệu bạn trai cậu có đọc được chữ Bông* không nhỉ. Có vẻ còn thử thách hơn ấy chứ.”

“Tớ nghĩ nếu gặp chữ Bông, anh ấy sẽ không tả nổi bộ bên phải đâu.”

Ecchan bình thản nêu nhận xét, làm mấy cô bạn bật cười lần nữa.

“Sau đó mình mắng anh ấy một trận qua điện thoại, dù mình cũng băn khoăn có nên nói với anh ấy như thế không. Mình bảo ‘Anh này, kể cả bây giờ máy tính phổ biến đến đâu, kể cả không viết tay nữa, nếu những chữ Hán như thế cũng không biết đọc thì có ngày anh phải muỗm mặt cho xem. Anh học thêm chữ Hán đi.’ Anh ấy đáp ‘Anh biết rồi, lần tới anh sẽ mua bộ học chữ Hán’. Thực tình mình còn nghĩ, phải nhân chuyện này để bắt anh ấy đi thi năng lực chữ Hán nữa ấy.”

Bản thân là người đã đi làm, vậy mà lại để cho một cô nữ sinh cấp ba lần lượt như vậy, quả là có vấn đề

“Làm thế nào mà hai người quen nhau vậy?”

“Thôi, chuyện ấy các cậu biết làm gì.”

Sau một hồi nói chuyện trôi chảy, đây là lần đầu tiên Ecchan tỏ ra lúng túng.

“Cậu chưa kể bao giờ mà, bọn mình muốn nghe.”

“Phải đấy phải đấy.”

Ecchan im lặng trong chốc lát, sau đó dặn trước “Các cậu không được cười đâu nhé” rồi mới thật thà kể.

“Làm quen, Ở Tsukaguchi.”

“Oaaa khác người thế!!”

Cả nhóm không cười mà đờng thanh xuýt xoa.

Đi đâu khác lạ ở đây không phải cách thức, mà là địa điểm làm quen. Tsukaguchi là nhà ga khá quy mô do nối với tuyến Itami, trước ga có trung

tâm mua sắm của một chuỗi siêu thị lớn, tạo cảm giác rất sầm uất.

Hành khách sử dụng ga này chủ yếu là các bà nội trợ. Học sinh trường đại học nữ sinh và trường cấp ba gần đó chỉ qua đây khi cần mua những thứ lặt vặt, còn nếu muốn mua sắm theo đúng nghĩa thì phải tới mạn Osaka hoặc Kobe. Vì thế xét trong tình huống được ngỏ lời làm quen, địa điểm này quả là khác thường. Nói đến việc được người khác bắt chuyện trước ga Tsukaguchi, thường chỉ có thể là mời hiến máu hoặc đi ăn bảng thăm dò ý kiến mà thôi.

“Sắp tới sinh nhật của bố tớ, mà tớ nghĩ mua quà cho bố thì ra Tsukaguchi là được, nên tớ mới tới đó sau khi tan học.”

“Ở Nishikita có chi nhánh Muji* mà.”

Cô bạn của Ecchan vừa nhắc đến nhà ga có tên đầy đủ là Nishinomiya Kitaguchi, nằm sát điểm cuối của tuyến Imazu, cũng là tuyến mà đoàn tàu các cô đang đi chạy qua.

“Sao tớ phải mua quà cho bố ở Muji chứ? Đồ ở đó đắt hơn cậu tưởng đấy. Sinh nhật bố tớ rơi vào tháng Hai, mua đồ mùa đông lại càng đắt. Trong khi ngân quỹ của tớ có một ngàn yên thôi.”

“À, thế thì chọn Tsukaguchi là đúng rồi.”

Các cô con gái nhất loạt thể hiện sự vô tâm với bố.

“Đúng quá còn gì? Tới đó, tớ tìm thấy ngay khăn quàng giá rẻ, chỉ một ngàn, trong khi giá ở Muji phải lên đến ba ngàn. Tớ nhờ họ gói lại, đang trên đường về tới trước ga thì anh ấy gọi tớ từ đằng sau. ‘Này em, đi uống nước không? Anh mời’, anh ấy nói vậy đấy.”

Ôi, làm mình nhớ lại lúc Katsuya làm quen. Chắc Ecchan và các bạn vẫn chưa nhận ra có người vừa nghe lỏm vừa cảm thán như vậy.

“Lúc tớ quay lại, anh ấy mới nhận ra tớ mặc đồng phục học sinh. Còn

anh ấy lại là người đã đi làm, liên kêu lên ‘Thôi chết!’, rồi ôm đầu. Hình như lúc đi ngang qua anh ấy chỉ nhìn mặt tớ thôi, nhìn từ sau lưng thấy mỗi áo khoác nên không nhận ra tớ là học sinh cấp ba. Anh hỏi, ‘Làm sao bây giờ, em có nghĩ anh phải đến đồn cảnh sát vì lỡ mời em không?’, nhưng tớ đâu có biết.”

“Tớ xin lỗi phải nói thế này, anh ấy để lộ sự ngớ ngẩn ngay từ lúc làm quen rồi.”

Các cô bạn khúc khích cười.

“Tớ trả lời, ‘Nếu anh bị đưa vào đồn chỉ vì vài tách trà thì chắc cảnh sát phải bận rộn lắm’, thế là anh nói, ‘Vậy chúng ta vào một quán nước nào đó, em thấy sao’.”

“Chà, đúng là người đi làm có khác, nhiều tiền ghê. Đẳng cấp khác hẳn McDonald’s.”

Quả thực, về điểm này các cô vẫn rất ra dáng học sinh cấp ba, Misa cười tủm tỉm. Thực ra mời một cô gái set bánh ngọt trong quán nước tốn chưa đến một ngàn yên. Nhưng đây là câu chuyện xoay quanh những cô bé chỉ dành ngân quỹ một ngàn yên để mua quà sinh nhật cho bố.

Việc đột ngột mời ai đó đi uống nước mà không phải lo đến ví tiền đã giúp các cô gái cảm nhận được phần nào quyền năng của người lớn.

“Mà này.”

Một cô bé hạ giọng hỏi. Misa cũng bất giác lắng tai nghe.

“Cậu đã làm chuyện đó chưa?”

A, phải rồi, Misa cười nhẹ. Ở tầm tuổi này, đó là vấn đề có thể khiến mọi cô bé tò mò.

Ecchan cười, thẳng thắn đáp: “Vẫn chưa.”

“Anh ấy còn lo bị mọi người hiểu lầm là đang bao nuôi tớ cơ.”

“Ơ, muốn bao nuôi thì phải dùng đến tiền mà? Như vậy khác gì bán thân.”

“Anh ấy ngực thế, chắc chẳng nghĩ tới chuyện đó đâu.” Ecchan vững dạ nở nụ cười.

“Anh còn nài ni tớ ‘Em lớn nhanh lên đi’ nữa đấy.”

“Nài nỉ như thế cũng đâu có tác dụng!”

Các cô bạn lại nhao nhao bình luận. Có lẽ anh bạn trai cũng không ngờ mình lại bị biến thành chủ đề bình phẩm của các cô theo cách này.

“Vậy anh ấy đã bao giờ ép buộc cậu chưa?”

“Nếu anh ấy là kiểu người đó tớ sẽ chia tay ngay.”

Đau quá. Misa không kìm được, ghì lấy ngực. Câu chuyện của Ecchan vẫn đang tiếp tục.

“Thú thực là tớ sợ. Tớ thích anh ấy, nhưng tớ không muốn bị ép buộc khi còn cảm thấy sợ. Khi bọn tớ bắt đầu hẹn hò, anh ấy biết rõ tớ còn đi học, nếu anh ấy thực sự thích tớ thì sẽ giữ gìn cho tớ, ít nhất là đến khi tớ tốt nghiệp. Anh ấy cũng biết năm nay tớ thi đại học mà.”

Nếu đặt trong trường hợp của cô và Katsuya...

Misa nghĩ về bạn trai, người mà cô đang dao động giữa hai lựa chọn chia tay hay tiếp tục.

Nếu cô chỉ ra chuyện anh đọc sai chữ Hán, chắc chắn anh sẽ nổi trận lôi đình, một trận cãi vã sẽ nổ ra (nguy cơ cô bị đánh khi chỉ ra điều mà anh không biết là rất cao), vì bằng tuổi nên cả hai đã tiến tới trong một phút bốc đồng, nhưng chỉ cần Misa có đôi chút lưỡng lự, anh sẽ lại nổi giận chì chiết cô: “Em không yêu anh đúng không?”

Cô chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Katsuya. Nếu cô từ chối, anh sẽ giận cô, ghét cô. Ngay cả khi không hài lòng, cô vẫn nhất nhất nghe lời Katsuya, bất kể là gì đi nữa.

Cô sợ bị anh gặng hỏi có phải mình không yêu anh hay không.

Nhưng anh đã từng nghĩ cho cô chưa?

Khi em, người không bao giờ cãi lời, đem hết can đảm nói với anh “Em không thích thế”, liệu anh có biết đối với em đi đâu đó khó khăn đến mức nào, có vì thế mà mảy may nghĩ rằng “Nếu Misa không thích thì mình sẽ không làm vậy nữa”?

Khi yêu, chẳng phải người ta sẽ cố gắng tránh làm việc đối phương không thích sao?

Dù là người lớn mà không biết cách dùng bàn là, dù bị cô nữ sinh cấp ba mắng vì là người lớn mà không đọc được chữ Lụa, bạn trai của Ecchan vẫn là một người bạn trai tốt, một người yêu tốt.

Nghe qua câu chuyện của Ecchan, một người lạ tình cờ đi cùng chuyến tàu điện như cô cũng cảm nhận được, cô bé và bạn trai mình đang có một tình yêu đẹp.

Cô lớn tuổi hơn Ecchan, nhưng lại bị vẻ bề ngoài làm cho mờ mắt, để bạn trai mặc sức đi đâu khiêu. Xét về mặt nhìn đàn ông thì rõ ràng Ecchan hơn cô rất nhiều.

Ý nghĩ “chia tay thôi” từ trạng thái dao động chuyển sang quyết tâm.

Cô nữ sinh cấp ba nhỏ tuổi đang yêu theo cách tốt đẹp hơn cô rất nhiều.

Misa vẫn chưa đầu hàng nỗi bất hạnh quen thuộc suốt thời gian qua, vẫn chưa đánh mất lòng tự tôn của mình, đến độ không biết ghen tị với cô bé.

6a Mondoyakujin

Ga Mondoyakujin nằm cách điểm cuối của tuyến đường sắt một chặng, là nhà ga nằm gần đền Mondoyakujin nhất, thường đón lượng hành khách tăng đột biến vào dịp cuối năm, nhất là đêm Giao thừa. Người dân địa phương trù mên gọi nơi này bằng cái tên Yakujin-san, có lẽ vì lý do này mà dù bị phố xá vây quanh, Mondoyakujin - vốn nằm trên một vùng đất thấp - vẫn giữ được nhiều không gian thoáng đãng và bầu không khí xưa cũ phảng phất trong khu dân cư... Đó là những gì Keiichi nghe được từ người bạn thân cùng trường, cũng là cư dân ở đây.

Kể ra chỗ này khá gần trường cấp ba, vậy mà mình chưa tới Mondoyakujin bao giờ. Keiichi băng quờ nghĩ, mặc kệ nhóm nữ sinh ồn ào trong toa làm dòng suy nghĩ của cậu gián đoạn. Vài hành khách khó chịu ra mặt, nhưng Keiichi lại thuộc tuýp người bình thản trong tình huống như vậy. Quả thực các cô nói chuyện quá lớn tiếng, Keiichi đeo tai nghe mà thi thoảng còn nghe thấy, nên cậu cũng hiểu cảm giác của các ông bà cao tuổi.

Nhưng sinh viên năm nhất như cậu vẫn có sự thông cảm nhất định đối với thể hệ lập tức chuyển trò chơi online khi gặp bạn bè.

Tàu vào ga đúng khung giờ cao điểm của tuyến. Lượng khách của sáu ga dồn lại, cộng với lượng khách lên tàu về ga cuối cho ra tổng số hành khách khá lớn trong ngày cuối tuần.

Cô gái tóc ngắn này giờ đứng dựa vào cửa sổ bị dồn về phía Keiichi, và phải cậu trong lúc tránh đám đông hành khách vừa lên tàu. Cô thu người lại, cúi đầu xin lỗi. Có lẽ bộ dạng khá hằm hớ của Keiichi đã khiến cô sợ.

Tên của cuốn sách thò ra từ chiếc túi cô khoác trên tay trùng với tên cuốn giáo trình Keiichi đặt trên đùi. Đây là giáo trình của một môn bắt buộc thuộc khối đào tạo đại cương, do giảng viên phụ trách môn tự biên soạn và đặt một cách bất thường. Mọi người đồn rằng giảng viên cố ý chỉ

định cuốn này làm giáo trình, bán cho sinh viên năm nhất để trục lợi.

Mang tiếng kinh doanh bất chính, lợi dụng việc sinh viên sợ bị đánh trượt do đây là môn bắt buộc, nên có lẽ ai nấy đều ghét vị giảng viên này.

Nhờ cuốn giáo trình này tai tiếng đó, cậu đoán cô là sinh viên cùng khóa với mình, nhưng không nhớ mặt cô vì lớp học đại cương thường rất đông. Cô mặc kiểu quần áo giản dị, hẳn cũng thuộc kiểu con gái không mấy nổi bật. Những cô nàng nổi bật sẽ ăn mặc rất lộng lẫy.

Sau khi hành khách dồn vào trong toa, trả lại một chút không gian trước cửa, cô lảng lảng giữ khoảng cách với Keiichi. Cậu thoáng cảm thấy tự ái, không biết có phải bộ dạng mình trông giống người xấu lắm không. Cô hơi nhón chân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tự cho mình cảm giác thân thiết với cô vì có chung quyển giáo trình, Keiichi cũng nhìn ra phía cửa sổ xem cô thấy gì bên ngoài.

Cô giật mình, quay lại nhìn Keiichi. Cũng khó trách, gặp cảnh một người cao lênh khênh đứng sau lưng ngó xuống từ đỉnh đầu thì giật mình là lẽ đương nhiên.

Nhìn về mặt cảnh giác của cô, Keiichi vụng về cúi đầu xin lỗi.

“Xin lỗi. Mình tò mò không biết cậu nhìn gì.”

Có vẻ chừng đó chưa đủ giải tỏa sự cảnh giác của cô, vì thế Keiichi giờ cuốn giáo trình lên cho cô thấy.

Không cần giải thích gì thêm, về cảnh giác trên gương mặt cô liền biến mất, thay vào đó là nụ cười e dè dành cho người lạ. Đây là lần đầu tiên Keiichi thấy biết ơn cuốn giáo trình kể từ khi mua nó về.

Cô nhường một khoảng trống nhỏ cho Keiichi trên chuyến tàu đông đúc, chỉ tay lên trời.

“Mình thắc mắc có chuyện gì.”

Giọng cô không mang âm điệu của vùng Kansai mà Keiichi nghe đã sắp quen. Keiichi lớn lên ở tỉnh lẻ, có vẻ cô cũng vậy. Cô cố gắng nói bằng giọng phổ thông, tuy vẫn để lộ chút âm điệu vùng Kyushu, còn Keiichi thì không giấu nổi giọng vùng Chugoku.

Nhìn theo hướng cô chỉ, cậu thấy ở đằng xa năm chiếc trực thăng màu đen đang bay thành tốp trên bầu trời chồm vào hè.

“À, không phải đâu.”

Keiichi buột miệng trả lời theo phản xạ.

“Trực thăng đa dụng của quân phòng vệ đấy. Trực thăng dân dụng không thể bay theo đội ngũ chỉnh tề như vậy. Cậu nhìn xem, năm chiếc xếp thành hàng thẳng tắp ở độ cao bằng nhau. Khoảng cách cũng không bị xáo trộn, ở Itami có doanh trại của quân phòng vệ, nên thi thoảng máy bay vẫn bay qua khu này. Chắc là để huấn luyện, mình cũng không rõ.”

Cô tròn mắt nhìn Keiichi.

Lỡ lời rồi, cậu hối hận khi nhớ lại chuyện trong quá khứ.

Trước khi lên thành phố học đại học, cậu từng bị các cô bạn ở trường cấp ba trêu chọc, gán cho biệt danh “Gunota*^{*}”. Trong câu lạc bộ thanh nhạc cậu tham gia hồi đó, các thành viên đều khá nổi tiếng trong mắt tụi con gái, chỉ có Keiichi luôn bị chế giễu bằng điệp khúc “Gunota”, “Gunota”... Đã nhiều lần, các cô rủ nhau tới hỏi Keiichi về vũ khí hoặc quân sự, thực chất là muốn thấy cậu hăng say nói về sở thích, sau đó cười cợt mỉa mai “Đúng là Gunota rồi”.

Việc biết được chuyện đó qua lời những thành viên khác trong câu lạc bộ càng khiến cậu cảm thấy tổn thương.

“Mấy cô nàng còn bảo, ‘Phải chi cậu ta không có sở thích đó’ nữa đấy.”

Thông tin này không hề giúp cậu thấy khá hơn.

Quyết tâm giấu kín chuyện Gunota để tạo dựng hình ảnh mới khi vào đại học rồi mà...

“Cậu giỏi thật đấy.”

Cô bày tỏ sự thán phục một cách chân thành, nhưng Keiichi không thể vui mừng đón nhận lời khen đó vì đang bị những ký ức khó chịu ám ảnh.

“Không cần khen mình đâu, chắc cậu cũng nghĩ mình là Gunota chứ gì.”

“Gunota là gì ạ?”

Câu hỏi ngây ngô của cô khiến cậu bối rối.

“À thì... Là kiểu otaku yêu thích vũ khí hay quân sự? Tương tự otaku yêu thích tàu điện ấy.”

“À, nói đến tàu điện thì mình hình dung được. Họ biết rất rõ về tàu điện phải không, từ kiểu dáng đến phân loại. Họ còn thuộc bảng giờ tàu, hoặc mang máy ảnh đất tìen vào sân ga nữa.”

Thực ra mình không mê mẩn đến mức vác ống kính tele đi chụp ảnh... Nói vậy chắc cô cũng không biết ống kính tele là cách gọi khác của ống kính chụp xa đâu.

“Cậu biết phân biệt các loại trực thăng sao?”

“Ở khoảng cách này thì không. Mình đoán đó là UH-1J...”

“Ồ, nhưng cậu vẫn đoán được, giỏi quá.”

Nói xong, cô hạ đầu gối xuống thấp hơn, nhìn theo tốp trực thăng sắp biến mất khỏi tầm mắt.

“Hôm nay mình đã thấy một thứ thật tuyệt vời...”

Cách cô nói đi đâu đó thể hiện sự vui mừng rất chân thật, nhờ thế tâm trạng dè chừng của Keiichi cũng được giải tỏa.

“Cậu thích những thứ như thế này sao?”

Tuy đã biết cả hai học cùng trường, cùng khóa, cậu vẫn cảm thấy hơi khó tin khi có thể trò chuyện một cách thoải mái với con gái thế này.

“Ừm...”

Cô tò ra bối rối. Tốp trực thăng đã bay khuất khỏi tầm nhìn nên cô quay lại nhìn Keiichi.

“Tìm thấy thứ lạ hoặc thứ chưa biết chẳng phải rất vui sao? Vì thế khi đi tàu, mình luôn chọn chỗ có thể nhìn ra ngoài. Mình thích nhất chỗ cạnh cửa toa, vì cửa sổ ở đó lớn nhất. “

Có lẽ đây chính là lý do khiến cho cô bị d òn tới chỗ Keiichi, khi hành khách đ òng loạt lên tàu ở ga Mondoyakujin.

“Mình mới chỉ nhìn thấy trực thăng của quân phòng vệ trên chương trình thời sự thôi, lần này được thấy tận mắt giữa thị trấn, hơn nữa còn bay thành tốp rất đều, mình thấy rất ngưỡng mộ. Đây là thu hoạch lớn nhất trong ngày hôm nay của mình đấy.”

“Không cần dùng kính ngử đâu, bọn mình học cùng trường mà.”

Nghe cậu nói thế, cô trả lời “Vâng”, sau đó loay hoay đổi sang “Ừ”. Có vẻ cô cũng không quen tiếp xúc với con trai.

“Tên mình là Kosaka Keiichi. Còn cậu?”

Cậu hỏi rất vô tư, không hiểu sao vẻ mặt cô đột nhiên đanh lại. Lẽ nào Keiichi đơn phương l ần tưởng cả hai đang nói chuyện thoải mái, trong khi sự thật đơn giản là cô vốn có tính cách thân thiện?

“... Xin lỗi nhé, mình vô ý quá phải không?”

Thấy cậu xin lỗi với vẻ hoang mang, cô bèn cho tay vào túi xách. Hình như bên trong có ngăn, thứ cô lấy ra là một chiếc túi đeo thẻ.

Cô rút thẻ sinh viên ra khỏi túi, nơi chiếc thẻ được cất cùng vài thứ khác, giơ nó lên ngang tầm mắt cho Keiichi xem.

Cái tên in trên thẻ là...

“Gondawara Miho”

Keiichi suýt phá ra cười dù không có ác ý, liền vội vàng kìm lại. Đây chắc chắn là một nỗi lo sợ thường trực đối với cô. Cũng giống như nỗi sợ Gunota của Keiichi.

“... Họ của cậu nam tính quá nhỉ. Nghe như võ tướng thời Chiến quốc ấy.”

Sau khi cố gắng kìm lại tiếng cười suýt bật ra khỏi cổ họng, cậu vội đưa ra nhận xét, tuy không chắc nó có phù hợp với tình huống này hay không.

“Từ khi còn nhỏ mình đã luôn bị trêu chọc. Vào đại học cũng vậy, biệt danh của mình là Gon-chan. Trong buổi hẹn nhóm, mọi người luôn cười khi nghe mình giới thiệu tên.”

Chắc hẳn những người đó cũng không có ác ý (giống như Keiichi), nhưng tiếng cười của họ đã khiến Gon-chan cảm thấy tổn thương, trong lúc phải gượng cười theo.

“Thực ra khi vào đại học, mình muốn được gọi là Miho cơ. Nhưng vẫn thất bại.”

Cô vừa nói vừa cất tấm thẻ sinh viên đi.

Để giải tỏa bầu không khí gượng gạo, Keiichi buột miệng thú nhận.

“Mình cũng định làm lại từ đầu khi vào đại học. Hồi học cấp ba, mình bị tụi con gái gọi là Gunota Gunota suốt. Mình đã tính giấu kín sở thích đó để tìm bạn gái. Nhưng đúng là vẫn không tránh được chuyện để lộ ra...”

“Nếu Keiichi không muốn để mọi người biết chuyện Gunota, mình sẽ giữ im lặng, cậu cứ yên tâm đi... nhé.”

Cô thoáng ngập ngừng khi nói tới cuối câu, có lẽ do ảnh hưởng của lời đề nghị nói chuyện ngang hàng từ phía Keiichi.

“Khi được hỏi về thứ mình thích, mình hay phấn khích thái quá khi trả lời, chắc là do đặc tính của otaku. Nói một hồi là mình để lộ ra luôn.”

“Còn mình, vấn đề của mình đâu chỉ nằm ở chỗ có để lộ hay không.”

Ôi, đáng yêu quá đi. Gon-chan đang mím môi với vẻ ấm ức.

“Nếu mình không kết hôn thì đâu có đổi được họ.”

“Vậ à, mình đánh đồng chuyện của cậu với chuyện của mình mất rồi. Xin lỗi nhé.”

“Không, mình không có ý trách Kosaka đâu. Mình cũng mong cậu thứ lỗi.”

Cuộc nói chuyện tạm dừng trong giây lát, Keiichi lại là người chủ động mở lời.

“Trước khi thấy tốp trực thăng ban nãy, cậu đã tìm được đi đâu đặc biệt gì cho hôm nay vậy?”

“Ba chú chó Borzoi*!”

Gon-chan lập tức trả lời.

“Mình thấy chúng được dắt đi dạo buổi sáng trong lúc đi tàu. Một cặp vợ chồng lớn tuổi dẫn theo ba chú chó Borzoi.”

Nghĩa là cô có giờ học vào ca một ngày thứ Bảy. Vì lúc đó môn bắt

buộc chưa bắt đầu, nên cậu đoán cô tới lớp vì muốn theo dõi bài giảng. Có vẻ Gon-chan là sinh viên gương mẫu, đúng như những gì người ta có thể tưởng tượng về cô qua vẻ bề ngoài. Khác hẳn Keiichi, kẻ chỉ tới lớp một cách hết sức miễn cưỡng vào tiết hai ngày thứ Bảy, khung giờ của môn bắt buộc (chính là giờ học với vị giảng viên tai tiếng nọ).

“Borzoì là giống chó vừa gầy vừa cao lênh khênh đúng không?”

“Đúng rồi đúng rồi. Một con đã đủ gây chú ý nên ba con trông càng nổi bật. Cảm giác rất sang ấy.”

Giống chó này quả thực khá đắt tiền, cậu cũng cảm thấy cặp vợ chồng chắc hẳn là người giàu có mới có thể nuôi cùng lúc ba con, nhưng Keiichi quyết định không nói ra vì sợ bị cô chê cười.

Cậu cũng không muốn tạt gáo nước lạnh lên niềm vui giản dị của cô.

“Trong tuyến Imazu, mình thích đoạn đường từ Nishikita về đây hơn. Mình muốn tìm dịp nào đó để thử đi tới điểm cuối Takarazuka. Nhưng mình lại không hay đi ngược chiều như vậy trừ khi có việc.”

“Cậu không thích đoạn từ Nishikita trở đi sao?”

Tuyến Imazu có cấu trúc khá đặc biệt. Hành khách không thể đi thẳng từ ga đầu tới ga cuối, mà phải xuống tàu một lần, đi qua nhà chờ trên tầng hai ở Nishinomiya Kitaguchi, nơi lộ trình của tuyến bị tách ra. Sau ga Nishinomiya Kitaguchi còn hai điểm dừng nữa, Keiichi chưa từng đi qua hai điểm này.

“Không, không phải vậy đâu. Ga Hanshin Kokudo gần nhà người họ hàng cho mình ở trọ nằm gần tuyến JR nên cũng tiện đường, nếu về đến ga cuối Imazu, mình có thể chuyển sang tuyến Hanshin. Ở đó cũng có nhiều cửa hàng tiện cho sinh hoạt. Có đi đâu từ ga Nishikita trở đi, tàu chuyển sang chạy trên đường trên cao. Nếu muốn tìm những thứ thú vị, đi

theo tuyến đường dưới mặt đất sẽ dễ thấy hơn, phải không?”

Keiichi gật đầu đồng tình, không quên nhắc cô “Nãy giờ cậu lại dùng kính ngữ ăi kìa”, khiến Gon-chan luống cuống sửa lại “... dễ tìm thấy hơn, phải không”, gương mặt ửng đỏ.

“Làm ơn bỏ qua cho mình đi, mình luôn bị trêu vì họ tên, nên hầu như không nói chuyện với con trai bao giờ. Nhất là một người ‘ngầu’ như Keiichi.”

“Ngầu” ư?

“Gì chứ, chưa có ai nói với mình như vậy đâu. Hăi cấp hai, cấp ba mình còn có biệt danh Gunota nữa. Mình cũng chưa bao giờ hẹn hò.”

“Vậy là mình có sở thích không bình thường sao.

“Nghe cậu thay đổi quan điểm nhanh như vậy mình đau lòng đấy.”

“Ôi, mình xin lỗi, mình xin lỗi! Mình cũng chưa bao giờ hẹn hò!”

Thú vị. Đáng yêu. Hai cảm xúc đó đang ở thế cân bằng.

Keiichi không nhớ đã tháo tai nghe ra đeo trên cổ từ khi nào. So với việc nghe nhạc, nói chuyện với Gon-chan khiến cậu vui vẻ hơn nhiều.

“Kosaka không phải người Kansai nhĩ? Mình tới từ Nagasaki, Kosaka thì sao?”

Lần đầu tiên, Gon-chan hỏi về chuyện riêng của Keiichi. Liệu cậu có thể coi đây là dấu hiệu chứng tỏ Gon-chan cũng thấy vui khi nói chuyện với mình không?

“Tớ tới từ Hiroshima. Nhà trọ của tớ cách ga Nishikita một đoạn đạp xe.”

Keiichi không chắc nhắc đến nhà trọ trong câu trả lời lúc này có sớm quá hay không, nhưng cậu vẫn làm tới, vì trước đó đã nghe Gon-chan nói

về nhà ga gần chỗ trọ.

“Ồ, giá thuê ở Nishikita đắt lắm phải không?”

“Tại mình chậm chân lúc đi tìm phòng. Nhưng nếu chịu khó đạp xe chừng mười phút thì vẫn tìm được phòng khá rẻ mà chất lượng không tồi. Có đi đâu phải chấp nhận ở gần sông Muko.”

Muko là con sông mà tàu phải đi qua trên cây cầu sắt, sau khi rời ga Nishinomiya Kitaguchi để về Umeda. Với người dân địa phương, hai bên bờ sông Muko là khu vực khá bất tiện cho việc đi lại bằng tàu điện Hankyu. Nhưng đối với những người lớn lên ở tỉnh lẻ, nơi xe đạp là phương tiện chủ yếu mà học sinh dùng để di chuyển ra ga, chiếc xe đạp có thể giúp họ dễ dàng vượt qua trở ngại đó.

“À, vậy thì mình cũng có thể đi từ nhà mình tới đó.”

Có vẻ Gon-chan cũng lớn lên trong môi trường như vậy.

“Mình có thể mua đồ ở trước ga mang về gần nhà cũng có siêu thị.”

“Ồ, vậy là cậu tự nấu nướng sao? Cậu giỏi quá.”

“Mình không đủ tiền đi ăn ngoài cả ngày mà. Mình hay tranh thủ xem tạp chí Orange page ở hiệu sách, trong đó có nhiều món vừa rẻ vừa dễ làm. Nhưng mình cũng hay thất bại lắm.”

“Ôi. Còn mình thì được bác nông chiềuh, lo cho toàn bộ việc nấu nướng.”

Trong lúc họ nói chuyện, đoàn tàu đã đi qua đoạn đường ngang cuối cùng trước khi vào ga. Sau khi dừng lại trong sân ga, cửa ở hai phía sẽ lần lượt mở ra, vì thế đám đông hành khách bắt đầu dồn về phía cửa mà họ muốn xuống.

Phải chi được nói chuyện thêm chút nữa. Keiichi vừa nghĩ vừa che

chấn Gon-chan khởi áp lực đến từ đám đông hành khách, chờ cánh cửa mở khi đoàn tàu dừng lại.

Chỉ một chút nữa thôi, họ sẽ tới Nishinomiya Kitaguchi, điểm cuối không chính thức của tuyến Imazu.

Ga Niihinomiya Kitaguchi

Nishinomiya Kitaguchi là nhà ga khá lớn trong hệ thống tàu điện Hankyu. Hai sân ga đi Sannomiya (Kobe) và Umeda (Osaka) lần lượt ở hai đầu đông - tây, sân ga đi Imazu, còn được gọi là cái đuôi của tuyến Imazu, nằm ở phía nam. Tính cả sân ga phía bắc đi Takarazuka, có tổng cộng bốn sân ga chính, hành khách sẽ lên phòng chờ ở tầng hai để lựa chọn điểm đến rồi đi xuống, hoặc đi thẳng ra cổng soát vé nếu ga này là đích đến của họ.

Nếu chọn tuyến Umeda, giữa chừng xuống ở Juso - một nhà ga lớn hơn cả Nishinomiya Kitaguchi, hành khách có thể đi tiếp tới Kyoto, dọc lộ trình đó cũng có nhiều ga trung chuyển dẫn tới những địa điểm khác nhau.

Dòng người đông đúc hối hả rảo bước qua sảnh phòng chờ - đi một mình, đi cùng bạn bè, người yêu, dẫn theo gia đình, tháp tùng đối tác làm ăn - mọi kiểu cá nhân, đoàn thể, cặp đôi mà người ta có thể hình dung ra.

Mỗi người trong số đó mang theo tâm tư như thế nào, chỉ có chính bản thân họ, những người đang bước đi biết được.

Tuy không quá vội, Shoko vẫn bị sức ép của đám đông hành khách đẩy xuống bên phải sân ga, ngay khi cánh cửa của đoàn tàu vừa vào ga mở ra.

Cô đang đi về phía cầu thang dẫn lên phòng chờ ở tầng hai thì đột ngột bị ai đó va mạnh từ phía sau.

Đôi giày cao gót chuyên dùng cho các bữa tiệc không chịu được tác động của cú va chạm, khiến cô ngã xuống, túi quà của đám cưới xách trên tay cũng văng ra. Một tiếng “choang” vang lên, thứ gì đó vừa bị vỡ.

“Ông làm gì vậy hả!”

Nhất thời không nghĩ dậy được, cô hét lên với kẻ vừa va phải mình.

Ông già bện com lê vừa hét “Xin lỗi!” bằng giọng cao chói tai vừa chạy đi. Đường như ông ta rất vội, chẳng những không quay lại xin lỗi Shoko tử tế mà còn liên tục đụng trúng hết người này đến người khác, bị phản nản không ngớt.

“Làm cái gì thế không biết, thật tình.”

Những hành khách khác cứ thế bước qua, không ai dừng lại đỡ cô dậy. Đúng là chuyện t ấ t ệ này nối tiếp chuyện t ấ t ệ khác. Lại còn rơi đúng ngày đi dự lễ cưới bạn trai cũ. Vậy mà cô cứ nghĩ trái tim mình đã được xoa dịu đôi chút lúc xuống ga Obayashi.

Phải chăng đây là cái giá phải trả cho việc xuất hiện ở lễ cưới để trả thù, dù cô chính là người bị cướp ch ồ ng? Nếu quả báo có thật, chẳng phải ả đàn bà cướp ch ồ ng người khác và gã đàn ông phản bội mới phải trả giá đắt sao?

Ch ầ n ch ậ m đứng dậy, cô nhận ra đầu gối đã đập mạnh xuống đất, gây ra một vết b ầ m bên dưới lớp qu ầ n vải.

“Chị có sao không ạ? Quá đáng thật đấy.”

Shoko vừa đứng dậy thì túi quà của đám cưới bị văng đi khi nẩy cũng được đưa đến tay. Người đưa nó cho cô là nhóm nữ sinh cấp ba. Chính là những cô bé lúc nầy đã làm ồ n trên tàu, bị những người lớn có vẻ khắt khe nhìn bằng ánh mắt khó chịu.

“Đụng ngã phụ nữ r ấ i bỏ đi, đúng là đ ồ x ấ u xa.”

Một cô bé quay v ề phía ông già vừa chạy đi, l ề l ườ i ch ề bai.

Những người lớn đường hoàng vừa khó chịu nhìn những cô bé này không thềm hỏi thăm Shoko lấy một câu, trong khi chúng chẳng những hỏi han mà còn nhặt chiếc túi bị đánh rơi cho cô.

Với tư cách một con người, đâu mới là bên tốt đẹp hơn? Cô chưa chất nghĩ, chính cô cũng nằm trong nhóm người cho rằng các cô bé thật phiền nhiễu.

“Hình như có cái gì đó bị vỡ rồi.”

Cô bé đang cầm chiếc túi giấy lắc khẽ thứ nằm bên trong.

“Chị có định báo với nhân viên nhà ga không?”

“Cảm ơn các em, không cần đâu.”

Shoko mỉm cười cầm lấy chiếc túi.

“Thứ này không quan trọng với chị đến thế. Cảm ơn các em đã nhắc lại cho chị.”

Hành khách trên sân ga dần trở nên thưa thớt. Có lẽ các cô gái cũng có việc cần làm.

Nhìn theo nhóm nữ sinh lần lượt cúi chào rồi rời đi, Shoko tựa vào hàng rào của sân ga, kiểm tra thứ nằm trong chiếc túi.

Một chiếc hộp nặng tay, gói trong giấy bọc có đề tên hai nhà. Mở ra, Shoko thấy một bộ cốc uống nước. Trên cốc có những hình trang trí màu mè, thể hiện đúng tính cách của cô nàng cao tay trong việc cướp chồng người nhưng lại hay mơ mộng kia, hoàn toàn trái ngược với sở thích của Shoko.

Thời điểm còn là hôn phu của Shoko, chú rể từng chỉ bộ cốc trên quyển brochure giới thiệu quà tặng cho khách mời của lễ cưới, vừa cười nhắc nhó vừa nói “Ai lại đi chọn thứ này nhỉ”. Không hiểu anh ta thay đổi quan điểm từ bao giờ.

Bộ cốc có năm chiếc cả thấy thì đến bốn chiếc đã vỡ. Vừa không đúng ý thích vừa vỡ gần hết, có mang thứ này về cũng chẳng để làm gì.

Cô lấy từng chiếc cốc ra, dùng giấy gói bọc lại rồi vứt vào thùng rác đựng chai, lon trong sân ga. Phần giấy thừa cô đem bỏ vào một thùng rác khác.

Vậy là mọi thứ liên quan đến đám cưới, từ chiếc váy cô mua để lén át cô dâu đến túi quà cảm ơn đều không còn. Điều đó khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

“Được rồi, về thôi.”

Shoko dẫn bước ngang qua sân ga lúc này đã hoàn toàn vắng người.

Đôi giày cao gót chắc chắn đã khiến chân cô mệt mỏi, nhưng Shoko lại cảm thấy bước đi của mình nhẹ nhàng. Có lẽ đó chỉ là ảo giác, nhưng cô vẫn nên tranh thủ về nhà trong lúc ảo giác ấy còn chưa biến mất. Nhà cô ở Ibaragi, đoạn đường về vẫn còn rất xa.

Và rồi Shoko tiến về hướng cầu thang dẫn lên phòng chờ.

Được rồi, đã quyết chia tay thì phải làm luôn thôi.

Misa đã rũ bỏ tâm trạng do dự vì luyện tập để củng cố quyết tâm của mình, nhờ câu chuyện thú vị của nhóm nữ sinh, trong đó có Ecchan. Lúc này bước chân của cô không còn chút ngập ngừng nào nữa.

Cô dẫn bước chen qua đám đông, tiến lên phòng chờ ở tầng hai.

Bạn trai cô, Katsuya đã bỏ Misa lại ga Nigawa để tới trường đua ngựa, tuy nhiên vào giờ này, có lẽ ở đó chỉ còn rất ít chặng đua, cô không có nhiều thời gian.

Cô phải thu dọn đồ đạc của mình ở phòng của anh ta trước khi Katsuya về tới nhà.

Katsuya sống ở Rokko, cách Nishinomiya Kitaguchi năm ga.

Trước mắt phải dọn bộ đồ dùng qua đêm, những món đồ làm bếp mình đã mua và chỗ quần áo để ở nhà anh ta. Chiếc túi xách đang mang chắc không thể chứa hết số đồ đạc đó, phải vào siêu thị mua túi đựng cỡ lớn trước đã.

“Đứng lại!”, “Ông làm cái gì vậy hả?!”

Hả, có sát khí! Quay đầu lại, cô thấy một người đàn ông ăn mặc theo lối công sở đang cố chen lấn để vượt qua đám đông, vừa chạy vừa đụng phải hết người này tới người khác.

Nhờ phát hiện từ trước nên cô kịp tránh, không bị ông ta va phải.

Dậm bước lên cầu thang, cô chợt nhớ ra.

Giờ mới để ý...

“Nhóm Ecchan không đi đường này nhỉ...”, cô ngoái lại nhìn.

Tuy chỉ là người lạ tình cờ đi cùng chuyến tàu, nhưng câu chuyện tình yêu “buồn cười” của các cô bé đã giúp Misa có được quyết tâm rũ bỏ kẻ “không ra gì” mà bà cụ cảnh báo, vì vậy cô cảm thấy tiếc khi không thấy chúng trong đám đông.

Ngay lúc ấy, tiếng nói chuyện nhốn nháo vang lên sau lưng Misa. Trong lúc cô còn đang ngờ ngợ, cả nhóm đã đuổi kịp Misa, nhanh nhẩu bước lên cầu thang.

“Cậu chọn cỡ nào?”

“Tất nhiên là triple r ồi, đang giảm giá một nửa mà! Tớ sẽ gọi thêm cả caramen nữa!”

“Vậy cậu định bao giờ mới bắt đầu vụ ăn kiêng?”

“Từ ngày mai!”

Các cô gái đang nói về tiêm kem trong trung tâm mua sắm gần nhà ga. Ra vậy, đang giảm giá một nửa sao? Quả là thông tin hấp dẫn, nhưng rõ ràng vào đó hôm nay là quá mạo hiểm.

“Ecchan, cậu định chọn quà sinh nhật gì cho bạn trai?”

“Sau khi ăn kem, tớ sẽ vào Muji mua đồ...”

“Ngân sách là bao nhiêu?”

“Ba ngàn yên!”

Gấp ba lần ngân quỹ dành cho bố, không những thế địa điểm mua quà là cửa hàng của Muji, lựa chọn không hề được tính đến khi mua quà cho bố.

Theo chương trình tivi nói về tổng số tiền tiêu vặt của học sinh cấp ba mà cô xem hôm trước, mức cao nhất là năm ngàn yên. Dù cô bé tiêu hết ba ngàn trong tổng số năm ngàn hay cần miễn tiết kiệm số tiền đó, dù ngoài miệng nói thế này hay thế kia, Ecchan vẫn có vẻ thực sự thích anh bạn trai ngốc nghếch của mình.

Chị cũng sẽ làm thế.

Misa đứng giữa cầu thang, nhìn nhóm Ecchan rẽ sang hướng cổng soát vé rồi đi khuất.

Chị cũng sẽ tìm người bạn trai sẵn sàng chấp nhận con người thật của chị, người không nổi giận, không làm chị sợ dù nghe chị giảng giải những điều mà anh ấy không biết.

Cảm ơn nhé, Ecchan.

Và Misa bước xuống cầu thang dẫn tới sân ga đi Kobe.

Đoàn tàu dừng lại ga Nishinomiya Kitaguchi, mở cửa bên phải hướng tàu chạy trước, sau đó mở cửa bên trái. Cửa bên trái là cửa lên dành cho hành khách đi chặng tiếp theo, vì thế một hàng dài hành khách đã đứng xếp hàng chờ sẵn trước cửa.

Cả Keiichi và Gon-chan đều đang chờ cửa mở, sau lưng là sức ép đến từ những hành khách muốn xuống ở cửa trái. Cả hai không chủ ý xuống cửa này mà chỉ tình cờ đứng cạnh cửa, giờ thì cả hai đều bị đẩy ra phía ngoài cùng.

Cửa mở, hành khách ãng loạt bước xuống. Keiichi và Gon-chan cũng bị cuốn theo đám đông, Keiichi đứng trong tư thế che chắn cho Gon-chan.

“Cậu đi về Hanshin Kokudo phải không?”

“Vâng. Kosaka xuống ở đây phải không?”

Keiichi vừa gạt đầu vừa cảm thấy tiếc nuối khi nghĩ tới chuyện chia tay cô tại đây. Cuộc nói chuyện trên tàu rất vui, Gon-chan lại vừa thú vị vừa đáng yêu.

Họ học chung trường, nhưng cậu không thể trông chờ sự trùng hợp thứ hai giữa khuôn viên rộng lớn của trường đại học. Cậu mới chỉ biết cả hai học chung lịch một môn bắt buộc của năm nhất, hơn nữa đã thấy rõ khả năng mình không dám bắt chuyện nếu chạm mặt lúc cô đi cùng bạn. Cậu muốn tận dụng ngay lúc này, gạt bỏ sự e ngại để kết bạn với cô.

“Miho này.”

Cậu thử đánh li ầu gọi cô theo cách mà cô luôn muốn được gọi. Không ngoài dự đoán, Miho ngược lên nhìn cậu không chớp mắt với vẻ bất ngờ.

“Cậu nói muốn được gọi là Miho sau khi vào đại học nên mình mới gọi vậy. Có phiền không?”

Gon-chan, à không, Miho im lặng lắc đầu.

“Mình chỉ bất ngờ thôi. Nhưng mình rất vui. Mà cũng hơi ngại nữa. Vì đột ngột quá.”

Cảm tưởng của cô phức tạp quá, nhưng có vẻ cô đã không cảm thấy phiền. Vậy là nỗ lực dốc hết can đảm của cậu đã có kết quả.

“Nếu vé tháng của cậu dùng được cho cả tuyến Hanshin Kokudo, hay là cậu thử xuống ga này nhé? Tất nhiên là nếu cậu có thời gian. Mình biết một thứ hơi khác thường ở ga này đấy.”

“Mình có thời gian!”

Không biết sự hào hứng trong câu trả lời của cô bắt nguồn từ tính tò mò, hay vì Miho cũng cảm thấy tiếc nuối như cậu. Keiichi sẽ rất vui nếu về sau đúng.

Nếu thời gian cho phép, mình còn muốn mời cô ấy đi uống nước, sau đó trao đổi số điện thoại. Keiichi vừa nghĩ vừa sóng bước bên cạnh Miho trên sân ga.

“Đằng kia kìa, cậu nhìn xem.”

Ra khỏi cổng soát vé, họ bắt gặp con đường có mái che dẫn tới trung tâm mua sắm. Tựa vào tay vịn ở đoạn giữa con đường hình vòng cung dẫn tới trung tâm mua sắm hai tầng phía đối diện, Keiichi chỉ sân thượng của một tòa nhà màu trắng có lối kiến trúc đơn giản. Miho cũng nhoài người nhìn theo hướng Keiichi chỉ.

“Oa!?”

“Không ngờ phải không?”

Trên sân thượng của tòa nhà thoát nhìn chẳng có gì khác lạ có một

chiếc cổng Torii* đổ rục.

“Ôi, sao họ lại dựng cổng Torii trên sân thượng nhỉ? Có phải họ làm vườn ở đó không?”

“Ở đó chỉ có hàng rào, không thấy bóng dáng chậu cây nào cả. Nếu làm vườn thì lẽ ra phải thấy cả cây cối chứ?”

“Vậy thì... có thể chủ nhân của tòa nhà đó là người rất sùng đạo, hoặc đã mua lại mảnh đất từng là đền thờ rồi chuyển ngôi đền lên sân thượng... Ôi tởm mò quá!”

Miho vật vả suy đoán. Rồi cô ngược nhìn Keiichi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Khi nào có thời gian! Để sau cũng được, khi nào có thời gian, cậu cùng mình tới tòa nhà đó hỏi nhé? Rất gần mà!”

“Cậu bạo胆 hơn mình tưởng đấy, Miho.”

Cậu buột miệng nhận xét, không giấu được vẻ bất ngờ. Miho cúi đầu xấu hổ.

“Mình không dám đi một mình đâu, nhưng nếu Kosaka cùng đi, mình sẽ vững胆 hơn.”

“À, cậu định dùng mình làm lá chắn sao?”

Miho liền nói xin lỗi. Nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, “Nếu được thì mình vẫn muốn...” Cách nài nỉ của cô vừa khẩn thiết vừa thú vị.

“Mình vừa ngại tiếp xúc với người lạ, vừa nhát gan, chắc chỉ có thể đi cùng chứ không giúp được gì cho cậu đâu.”

“Ừ, có người đi cùng là mình hỏi chuyện được rồi. Nên cậu chỉ cần đi với mình thôi.”

“Mình hiểu rồi, để khi nào có thời gian nhé.”

Có lẽ cậu sẽ phải đợi tới khi Miho có đủ can đảm.

“Tóm lại, đi đâu đặc biệt của hôm nay là gì vậy?”

Cậu vừa tựa vào tay vịn vừa hỏi bằng giọng tự nhiên nhất có thể. Miho lại vò đầu bứt tai.

“Ôi... Máy bay trực thăng cũng lạ, cổng Torii cũng lạ. Ừm...”

Hình như cậu vừa đặt ra cho cô một bài toán khó.

“Mình không chọn được, coi như hôm nay có hai đi đâu đặc biệt đi.”

“Vậy phần thưởng cho việc tìm ra thêm một đi đâu đặc biệt...”

Nói đến đó, lưỡi Keiichi lú cả lại. Đây là lần đầu tiên cậu nói những lời này với một cô gái. *Đừng có cà lăm vào lúc này*, Keiichi tự nhủ.

“Mình muốn trao đổi số điện thoại, cậu thấy sao?”

Nghe xong, mặt Miho dãn nở lên. Cô đưa hai tay giấu đi đôi má ửng hồng.

“Ôi... không ổn rồi, mình tưởng tượng thái quá rồi! Mình xin lỗi, tại mình không quen tiếp xúc với con trai. Mình biết là cậu không có ý gì khác nhưng vẫn cảm thấy căng thẳng. Bạn bè! Ý cậu là chúng ta hãy làm bạn đúng không, mình hiểu mà! Không sao đâu!”

Cố gắng thêm một chút nữa thôi, bây giờ mà phải cố hết sức.

Lần này không được cà lăm đâu đây.

“Thực ra không làm bạn cũng được. Mình còn muốn chúng ta không làm bạn cơ.”

Miho liếc nhìn đông cứng.

“À... Cái đó, không làm bạn, tức là..

“Về phần mình, nếu cậu đồng ý hẹn hò, mình thấy hoàn toàn ổn. Đó sẽ là đi đâu đặc biệt của hôm nay.”

“Nhưng... mình chưa bao giờ được hỏi số điện thoại, ngay cả những lần đi hẹn nhóm.”

“Miho không thể hiện được bản thân ở buổi hẹn nhóm đâu. Cậu sẽ thấy căng thẳng, hầu như chẳng nói chuyện, đúng không nào?”

Đó cũng chính là tình trạng của Keiichi khi được mời đi hẹn nhóm.

“Bọn mình đâu chưa bao giờ hẹn hò, chẳng phải rất hợp nhau sao? Cũng không cần tỏ ra gượng ép. Cả hai đều biết người còn lại hoàn toàn không có kinh nghiệm mà.”

“Vậy thì”, “Thế tức là”... Miho lẩm nhẩm những từ rời rạc, sau cùng cũng nói được một câu hoàn chỉnh “Xin nhờ cậu quan tâm đến mình” kèm theo động tác cúi chào, gương mặt vẫn đỏ bừng. Keiichi cũng đáp lại, “Xin nhờ cậu quan tâm đến mình”. Một khởi đầu hết sức đúng mực - cậu cũng không biết miêu tả ra sao.

“Mình nghĩ xuống đâu đó để trao đổi số điện thoại nhé?” Nghe Keiichi nói vậy, Miho “À” lên một tiếng.

“Vậy thì mình biết một chỗ rất thích hợp! Mình nghe bà kể, trong trung tâm mua sắm có khu ẩm thực, ở đó có cửa hàng takoyaki rất ngon.”

Không nhận được nữa, Keiichi bật cười.

Miho đi ăn bạch tuộc nướng với gương mặt đỏ lựng như bạch tuộc bị luộc chín... Đây có được tính là hành vi ăn thịt đồng loại không nhỉ?

“O, cậu không thích sao? Mình còn nghe nói, khách tới đó vừa có thể tự phục vụ nước uống, vừa được nghỉ thoải mái khi quán vắng khách.

Keiichi cảm thấy thông tin này thích hợp với một bà nội trợ hơn là một cô gái trẻ, nhưng cũng có thể nó sẽ hợp với Miho.

“Hơn nữa, mình muốn ăn thử món takoyaki ngon nổi tiếng của vùng

Kansai... Nhưng chọn chỗ này cho buổi hẹn hò đầu tiên có vẻ nhạt quá không?!”

“Không, không sao đâu. Mình cũng chưa đi ăn takoyaki lần nào sau khi tới Kansai mà.”

Tuy nhiên, buổi hẹn hò đầu tiên, với canh Miho đỏ lựng như bạch tuộc bị luộc chín “ăn thịt dềng loạ” trong quán takoyaki, có lẽ sẽ trở thành kỷ niệm sâu sắc không thể nào quên đối với Keiichi.

Chuyến tàu xuất phát từ Takarazuka, lần lượt đón khách lên r ễ tiễn khách xuống ở mỗi điểm dừng, cuối cùng đã tới Nishinomiya Kitaguchi, chờ những hành khách mới lên tàu.

Tiếng chuông xuất phát thúc giục hành khách trên sân ga cất cao, cửa tàu mở ra chờ từng vị khách bước vào trước khi đóng lại.

Thế r ễ đoàn tàu rời khỏi sân ga. Những hành khách trên chuyến tàu từ Nishinomiya Kitaguchi ngược về Takarazuka mang theo mình câu chuyện như thế nào, chỉ có chính họ biết.

Chuyến tàu lao đi trên đoạn đường có hạn, chở theo hành khách và câu chuyện của mỗi người.

Chiều về Takarazuka

Ga Nishinomiya Kitaguchi

Giống như các tuyến tàu điện dân sinh khác, khung giờ cao điểm của tuyến Imazu rơi vào giờ đi học, đi làm và giờ tan t ãn.

Buổi sáng, chi ầu đi Nishinomiya Kitaguchi rất đông, còn từ chi ầu tối về đêm thì ngược lại. Vào cuối tuần, những chuyến tàu cuối cùng trong ngày nhiều khi đông khách không kém giờ cao điểm của ngày thường.

Nhưng hôm nay là thứ Bảy, sinh viên mới học xong ca hai, có lẽ tàu không đông đến mức đó đâu. Misa thầm nghĩ trong lúc di chuyển từ sân ga tuyến Kobe lên nhà chờ trên tầng hai, sau đó xuống sân ga đi Takarazuka.

Tàu chỉ vừa tới nơi, có vẻ cô sẽ dễ dàng tìm được chỗ ngồi. Nếu trong toa còn trống, cô còn muốn chọn vị trí sao cho có thể ngồi thoải mái.

Có lẽ hầu hết mọi người đều có suy nghĩ giống nhau, nếu còn nhiều ghế trống thì ghế ngoài cùng là vị trí đẹp nhất. Thật may là trong toa thứ hai, ghế phía ngoài vẫn còn trống, vậy là vừa lên tàu cô liền ngồi xuống đó. Hình như Misa là hành khách đầu tiên bước vào toa này, theo sau cô, các vị khách khác cũng nối nhau tiến vào. Ghế ngồi lần lượt được lấp đầy theo thứ tự từ ngoài vào trong.

Giữa lúc đó...

“Chị Ito, chị Ito, lại đây lại đây! Đàng này vẫn còn ghế trống!”

Người vừa cất tiếng gọi với giọng cao the thé, đến mức Misa bất giác muốn nhăn mặt, là một bà trong nhóm vài phụ nữ trung niên mặc đầm liền thân lòe loẹt. Bốn, năm bà cùng điểm trang khắp người những món phụ kiện lòe loẹt giống nhau, khoác áo choàng lông thú giả sặc sỡ trong tiết trời giữa đông.

Túi xách trên tay các bà đều là hàng hiệu, đến từ những tên tuổi được các cô sinh viên ngưỡng mộ.

“Chị Ito” hình như đang loay hoay tìm ghế ở toa phía trước, vì vậy khi

nghe bạn lớn tiếng gọi, bà tỏ ra hơi ngạc nhiên rồi đi sang toa này. Lúc đó, bà cô vừa lên tiếng đã cùng mấy bà bạn còn lại chiếm cứ xong băng ghế đối diện Misa.

Chắc, có khi mình chọn nhầm chỗ rồi... Mấy người này có vẻ sẽ ồn ào đây...

Trong lúc Misa đang suy nghĩ, một người phụ nữ trẻ tiến tới định ngồi xuống ghế trống cạnh Misa. Đó là một phụ nữ xinh đẹp, có phong thái của người thành đạt.

Đúng lúc người phụ nữ định ngồi xuống, một việc không thể tin nổi đã xảy ra.

“Hãy da!”

Bà cô lên tiếng gọi “chị Ito” lúc này ném chiếc túi xách hàng hiệu của mình lên ghế, ngay trước khi người phụ nữ kịp ngồi xuống.

Cô không hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Người phụ nữ đang ngồi xuống giữa chừng kinh ngạc nhìn chiếc túi xách bị ném sang, Misa cũng nhìn không chớp mắt.

Chuyện quỷ quái gì đây?

Nhóm bạn của bà ta khúc khích cười quờ trách, “Chị này thật là!”, “Ôi chao, không thể tin được!”. Tiếng cười ấy - tiếng cười thể hiện thái độ dửng dưng, hoàn toàn không coi hành động của người phe mình là sai, dù ngoài miệng thốt lên những chữ “không thể tin được” ấy - đã khiến cô hiểu ra.

Chiếc túi xách hàng hiệu kia được ném sang để giữ ghế bên cạnh Misa cho “chị Ito”, để cướp chỗ ngồi ấy khỏi người phụ nữ đang định ngồi xuống.

“Mau lên mau lên! Tôi giữ chỗ cho chị rồi đây!”

Từ toa đằng trước, “chị Ito” với gu thời trang tương tự các bà tất tả chạy

sang. Cũng chiếc đầm liền thân lờ xờ, túi xách hàng hiệu, chỉ có chiếc áo choàng len màu be trông hết sức gian dị là khác với các bà còn lại.

“Các...”

“Các người đang làm cái gì vậy”, Misa suýt buột miệng lên tiếng, nhưng người phụ nữ bị cướp ghế đã bình thản giơ tay ngăn cô lại. Cô còn mỉm cười thì thầm với Misa trước khi “chị Ito” tới nơi.

“Lãng phí món đồ hàng hiệu quá.”

Misa không nghĩ ra cách nào hợp lý để bày tỏ sự tán đồng, bèn gật đầu. Trong lúc ấy, người phụ nữ đã nhẹ nhàng đứng thẳng dậy, rảo bước xuyên qua toa tàu gần hết ghế trống, đi khuất về phía toa tiếp theo.

“Chị Ito”, người có vẻ khiêm tốn hơn đôi phần so với những bà còn lại, vừa nói “Xin lỗi chị nhé” vừa đưa trả chiếc túi xách cho bà cô ném nó ra, rồi ngẩng xuống cạnh Misa.

Không, người bà phải xin lỗi là chị gái vừa bỏ đi kia kìa. Misa vừa tỏ vẻ khó chịu ra mặt, vừa miễn cưỡng lấy quyển giáo trình trong túi xách ra để xoa dịu cơn bức xúc.

“Không có gì đâu, chuyện nhỏ mà.”

Bà ta vừa nhận lại chiếc túi do chính mình ném sang vừa trả lời. *Bà cũng vậy đấy*, Misa thì thầm bằng giọng điệu bực bội.

“Không thể tin được. Các bà đúng là đồ xấu tính.”

Tiếng cô không tới được dãy ghế đối diện, nhưng chắc chắn đủ để “chị Ito” ngẩng bên cạnh nghe thấy. Cô đã chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng cãi vã nếu bà ta phản ứng trước câu nói của mình, nhưng “chị Ito” chỉ lén nhìn cô mà không nói gì.

Các bà đang nói chuyện về một nhà hàng ở Takarazuka, có vẻ là nơi bọn họ định tới ăn trưa hôm nay. Giá tiền ở đó chắc chắn không hề rẻ, có thể tới

ăn trưa vào thứ Bảy chứng tỏ những người này thuộc tầng lớp dư dả về tiền bạc.

Có lẽ các bà chưa gặp ai như thế, người như ông cụ lạ mặt mắng tôi thậm tệ ngày hôm đó.

Misa đi học bằng tàu điện từ cấp hai.

Chiều đi rất đông khách, Misa chẳng bao giờ được ngồi, nhưng chiều về thì tùy thời điểm, cô và cô bạn cùng lớp Mayumi có thể ngồi cùng nhau.

Nhắc đến thời điểm, phải kể đến những ngày không có lịch trực nhật.

Khi đó, cô có thể đi bộ ra ga vừa kịp lúc tàu còn trống vài chỗ, thay vì phải chờ chuyển tiếp theo chờ rất đông học sinh cấp ba từ ga trước, dẫn đến không còn chỗ ngồi.

Ban đầu, nếu một trong hai có lịch trực nhật, Misa và Mayumi sẽ bỏ qua chuyến tàu sớm, nhưng sau đó một người đã nghĩ ra cách này - cô không nhớ chính xác là ai - chỉ cần người không có lịch trực nhật ra ga trước, giữ chỗ cho cả hai là vấn đề được giải quyết. Lúc đó, sau khi làm xong việc, người có lịch trực nhật sẽ chạy ra ga và cả hai đều có chỗ ngồi.

Người có lịch trực nhật chỉ kịp tới nơi ngay trước khi tàu chạy, vì vậy người còn lại phải giữ ghế ngồi ở ngoài cùng, trong toa nằm gần lối ra của cổng soát vé nhất.

Kể từ đó, khi người còn lại phải trực nhật, cô và Mayumi thay nhau ra ga trước để giữ chỗ ngồi yêu thích của cả hai nằm ở ngoài cùng.

Cô sẽ đặt cặp sách lên ghế ngoài cùng, ngồi ngay ngắn xuống ghế bên cạnh. Đôi khi cô còn cố ý nhào người về phía cổng soát vé, tay đặt hờ lên quai cặp sách, làm ra vẻ đang chờ bạn.

Không hiểu hành động ấy đã lộ liễu đến thế nào trong mắt những người xung quanh. Bây giờ nhớ lại Misa vẫn muốn giấu mặt đi vì xấu hổ.

“Cô đang làm cái gì thế hả?”

Misa đột ngột bị ông cụ đứng trước mặt nạt nộ.

Không nhận ra người mà ông cụ nói tới chính là mình, Misa tiếp tục nhào người nhìn ra phía cổng soát vé như thường lệ.

“Tôi đang nói cô, chính cô ấy. Người để cặp sách lên ghế kia.”

Nghe đến đó Misa mới hiểu ra, quay đầu lại.

Ông cụ hói đầu, dáng người thấp nhỏ đang nhìn xuống Misa bằng gương mặt đáng sợ.

Ơ, gì vậy. Ông lão này đang nói chuyện với mình sao? Ông ta đang nói gì vậy?

Thái độ chống đối theo bản năng, phản ứng đặc trưng thường gặp ở lứa tuổi của Misa khi đó, nhanh chóng bị ánh mắt chứa đầy sự giận dữ lấn át.

“Tàu đông thế này, sao cô dám đặt cặp sách lên ghế để chiếm chỗ của người khác hả?”

“Dạ... Đây là cặp sách của bạn cháu, bạn cháu tới sau ạ.”

“Còn dám đem chuyện đó ra làm lý do! Có bao nhiêu người lên tàu trước bạn cô, vậy mà bạn cô lại định ngang nhiên ngồi xuống chỗ cô giữ trước hà! Sao lại có chuyện vô lý như thế được!”

Ông quát tháo lớn tiếng như thế, không sợ mọi người nhìn sao, xấu hổ lắm! Xấu hổ...

Nghĩ tới đó, Misa nhìn quanh, rồi ngay lập tức co rúm người lại.

Cái nhìn chỉ trích mà Misa tưởng rằng sẽ nhắm vào ông cụ to tiếng, đang chĩa thẳng vào cô.

“Tội nghiệp quá, bị quát mắng thế kia”, không ai nhìn cô với ý nghĩ đó. Vậy mà cô cứ nghĩ mình, người đang cúi đầu sợ sệt, sẽ là người được bênh vực, cứ nghĩ ông cụ mới là người bị chê trách vì quát mắng đứa trẻ tội nghiệp.

Ánh mắt chê trách xoáy thẳng vào đứa trẻ, chính là Misa.

Misa không còn trẻ con tới mức không hiểu rằng, đi đâu đó bắt ngu ồn từ việc những người xung quanh và ông lão có chung nỗi bức bối đối với cô.

Cô cảm thấy xấu hổ. Không phải vì đã thu hút sự chú ý không mong muốn, mà vì lý do thu hút sự chú ý đó. Cô lo lắng liệu có học sinh của trường hay bạn cùng lớp nào có mặt trên toa tàu này không.

“Bạn, bạn cháu phải trực nhật, nên lúc về sẽ mệt.”

“Thế thì cô tự đi mà nhường chỗ cho nó! Đừng có bao biện!”

Misa hiểu rất rõ, chống chế bằng cách này chỉ làm tình hình thêm tồi tệ, nhưng cô không thể ng ẩ yện mà không tự biện hộ. Chẳng có gì ngạc nhiên, nỗ lực chống chế đó lập tức bị dập tắt.

Việc không được bất kỳ ai bênh vực đã giúp Misa hiểu ra sự yếu thế của mình.

Ý tưởng mà trước giờ cô và Mayumi cho là thông minh, hóa ra chỉ là trò khôn vặt đáng khinh trong mắt người khác.

“Xin lỗi vì để cậu chờ lâu! Cảm ơn cậu đã giữ chỗ cho tớ nhé!”

Mayumi lên tàu, chưa kịp nhận thấy bầu không khí khác lạ. Ông cụ quay sang nhìn Mayumi chăm chăm.

“Cô là bạn của con bé này hả?”

“Ơ, gì vậy...”

Mayumi ngơ ngác tiến lại gần Misa.

“Misa, ông già này giờ trò gì với cậu hả?”

Có lẽ Mayumi đã có ý hạ giọng khi hỏi câu đó, không may giọng cô vốn lớn hơn người khác.

“Người giờ trò là chúng bay mới đúng, hết lần này đến lần khác!”

Ông cụ gần lên như sấm rền.

“Tàu thì đông, ai cũng muốn ngồi, thế mà chúng bay dám bày ra cái trò bỏ cặp sách lên ghế để giữ chỗ cho nhau, chúng bay được dạy dỗ kiểu gì thế hả!”

Ơ, chờ chút. Ông già này bị làm sao vậy. Ngay lúc Mayumi mím môi định đáp trả thì...

“Chúng bay học trường nào hả! Nói ta nghe xem!”

Ông ta sẽ báo về trường mất!

Misa đứng bật dậy.

“Xuống thôi.”

Cô đẩy chiếc cặp cho Mayumi, cúi mình trước mặt ông cụ.

“Cháu xin lỗi, sau này cháu sẽ chú ý.”

Chỉ ít cô đã nói xin lỗi, dù giọng điệu không hề thể hiện ý muốn được tha thứ. Hình như Mayumi cũng đã nhận ra những ánh mắt khó chịu đang nhắm vào hai đứa. Cô mang theo vẻ mặt bất mãn xuống tàu cùng Misa.

Cả hai vội vã xuống tàu như thể chạy trốn, ngồi xuống băng ghế trên sân ga. Ngay sau đó, tiếng chuông xuất phát vang lên, cửa tàu đóng lại, đoàn tàu bắt đầu lao đi.

Tàu đã chạy, nhưng không có ai ngồi xuống chỗ Misa giữ trước.

“... Đến lúc tàu đi khuất, chắc chắn ông già đó sẽ ng ồi xuống cho xem.”

Mayumi vùng vằng giậm chân xuống sàn bê tông.

“Chẳng qua vì muốn ng ồi nên ông ta mới gây chuyện thôi, chắc chắn là thế.”

Có lẽ cả hai đều hiểu, sự thực không phải như vậy.

Ông cụ nổi giận quát mắng Misa và Mayumi. Những ánh mắt khó chịu nhắm vào Misa và Mayumi.

“Người giỏi trò là chúng bay mới đúng, hết lần này đến lần khác!”

Misa và Mayumi làm thế này hai, ba lần một tuần. Không biết trong số những hành khách đi tàu, có bao nhiêu người đã nhớ mặt Misa và Mayumi bằng ấn tượng khó chịu mà việc đó gây ra.

Thảm hại quá.

Misa vẫn cho đó là một ý tưởng thông minh, cho đến khi có người mắng cô thậm tệ, chỉ ra cho cô thấy nó xấu tính và lộ liễu đến thế nào. Một người xa lạ, ngay trước mặt đám đông.

Hóa ra lâu nay Misa và Mayumi luôn gây chú ý, hơn nữa còn gây chú ý theo cách không thể thảm hại hơn, khiến ông cụ đó không tìm được tức giận, quát mắng cả hai trước mặt bao nhiêu người.

“Chắc chắn chỉ vì ông ta muốn ng ồi thôi.”

Mayumi vẫn đang ấm ức. Nhưng cô biết lý do.

Bởi Misa cũng đang cảm thấy ấm ức vì lý do đó.

Nếu không cố tỏ ra bất mãn, cô sẽ khóc. Vì sợ hãi trước sự tức giận của một người lạ mặt, vì xấu hổ trước ánh mắt ác ý của những người xung quanh, vì cảm thấy thảm hại khi nhận ra sự ngu ngốc của bản thân, chưa bao giờ nghĩ việc mình làm là đáng xấu hổ cho đến khi đối mặt với sự chỉ trích

của người khác... Nỗi lo sợ bị tố giác nếu có người nhận ra đằng phục trường cũng là một lý do.

Những người đó không thể biết được tên của Misa và Mayumi, nhưng nếu nghe thấy thông báo “Nhà trường đã nhận được lời phàn nàn như sau” trong giờ tập trung buổi sáng, có lẽ nỗi hổ thẹn sẽ vượt quá sức chịu đựng của Misa.

“Nhưng thôi, sau này bọn mình đừng làm thế nữa.”

Misa đồng ý.

“Tớ không muốn lại bị người ta kiểm chuyện như vừa rồi.”

Nghe cô nói thêm, Mayumi im lặng gật đầu.

Đó là nỗ lực hối lỗi lớn nhất của Misa và Mayumi vào thời điểm đó. Cũng chẳng phải vì bọn mình sai, chẳng qua ông già đó quá phiền phức, nên bọn mình sẽ không làm thế nữa.

Sự nhạy cảm của tuổi dậy thì đã thôi thúc các cô gái chối bỏ mọi sai lầm nhỏ nhất. Nhưng trong thâm tâm, không ai phủ nhận được nỗi lo sợ dai dẳng mà sự việc gây ra. Sau ngày hôm đó, cả hai đã chuyển sang đi toa khác.

Misa và Mayumi không giữ chỗ bằng cách để đồ đạc lên ghế nữa.

Không lâu sau, cả hai bắt đầu thể hiện rằng mình vẫn luôn biết làm vậy là không phải phép và rất mất mặt. Chẳng ai nhắc đến sự thật rằng mình chỉ nhận ra điều đó sau khi bị ông cụ kia mắng.

Nhưng cả hai đều hiểu, cô bạn của mình sẽ ghi nhớ, nhờ ông họ mới biết cư xử theo cách đó.

Chính vì vậy, Misa cảm thấy bà cô đối diện, người vừa ném chiếc túi

xách sang thật đáng xấu hổ.

“Lãng phí món đồ hiệu quá.”

Giờ đây cô có thể đứng về phía người phụ nữ đã thì thầm câu nói này, trước khi thông thả di chuyển sang toa bên cạnh.

Ở trường đại học, cô chỉ là một cô sinh viên không mấy nổi bật, thành tích học tập cũng không có gì nổi trội. Vào kỳ thi, không ít lần cô phải nhờ sự giúp đỡ từ những bạn học có thành tích tốt mới có thể qua môn một cách suýt soát.

Để mua được một trong số những món đồ hiệu mà các bà đang đặt trên đầu gối, có lẽ cô sẽ phải chờ tới khi thuận lợi tìm được việc làm và được nhận thưởng. Hơn nữa nếu không chăm chỉ tiết kiệm, chắc chắn cô sẽ không dám chi tiền cho vụ mua sắm đó.

Nhưng giờ phút này, nhìn bà cô kia ném túi xách để chiếm chỗ của người sắp ngã xuống ghế, cô thoáng cảm thấy tự hào, vì không phải xếp mình vào cùng một hạng người với bà ta.

Nghĩ kỹ mới thấy, mình đã được khá nhiều người không quen biết giúp đỡ...

Những việc cô không bao giờ muốn nhớ lại... Chuyện liên quan tới bạn trai cũ của cô, Katsuya, người mà Misa mất tới nửa năm để cắt đứt hoàn toàn cũng là một trong số đó.

Đúng là đồ đàn ông tôi. Sao không bỏ đi? Rồi sẽ khổ đấy.

Vào cái ngày cả hai cùng đi tìm nhà để sống chung, anh ta đã nổi giận chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, gạt Misa khi ấy đang cố gắng xin lỗi để giữ anh ta lại (dù đến giờ cô vẫn không cho rằng mình sai) sang một bên rồi đi đến trường đua ngựa. Không ngoảnh lại lấy một lần dù Misa suýt bị đẩy ngã, anh ta đi thẳng ra cổng soát vé.

Cô đã quá mệt mỏi.

Việc bị đối xử như vậy diễn ra như cơm bữa, khiến Misa quên mất cảm giác đau khổ.

Chán nản. Thất vọng. Trống rỗng.

Đó là những cảm xúc cuối cùng còn sót lại trong tình yêu của hai người, bà cụ đi cùng chuyến tàu điện lạnh lòng chỉ ra cho cô thấy.

À, đúng rồi. Anh ta là một gã t ấ. Cô bừng tỉnh với ý nghĩ ấy.

Tranh cãi với bạn gái vì chuyện nhỏ nhặt trên tàu. Việc đó hoàn toàn bình thường.

Nhưng đá vào cửa tàu điện thì không, dù tức giận vì cãi vã, dù muốn răn đe bạn gái đi nữa. Tuyệt đối không.

Cảnh tượng như thế này đã trở nên quá quen thuộc, Misa thậm chí không mấy may mắn. Sao cô dám tưởng tượng đến việc nhắc nhở anh ta. Cô không biết hành động đó sẽ khiến ngọn lửa giận của Katsuya bốc cao đến độ nào.

Việc Katsuya bị người khác phê phán, việc Misa phải chịu chung sự phê phán đó vì im lặng đi cùng anh ta cũng chẳng thể lay chuyển được tình hình.

Đúng là đồ đàn ông t ấ.

Nếu cứ tiếp tục hẹn hò với Katsuya, cô sẽ trở thành một con rối chỉ biết đến tâm trạng của Katsuya, không còn để tâm những người xung quanh nhìn mình với con mắt như thế nào. “Thật đáng sợ”, cô thở phào.

Khi chia tay, anh ta đã vô cùng tức tối, nhiều lần tới tận nhà cô sinh sự. Dường như anh ta có thể dễ dàng vứt bỏ người khác, nhưng không chấp nhận được chuyện người khác vứt bỏ mình.

Anh ta thường tới trước cửa làm ồn ỉ giữa đêm. Vì xung quanh còn có hàng xóm, cô buộc phải để anh ta vào và lại bị đánh.

Có những ngày cô phải đem theo đồ dùng cá nhân, lánh tới nhà những người bạn sống một mình, không dám trở về nhà của chính mình.

Tình trạng ấy có lẽ đã kéo dài đến nửa năm.

Cô không muốn để gia đình biết chuyện. Vốn sống xa nhà, cô muốn tránh làm gia đình lo lắng thêm vì mình.

Misa thử nói chuyện với cảnh sát, nhưng người ra tiếp cô lại tỏ ra không mấy nhiệt tình. Cô chọn đồn cảnh sát nằm trên đường từ trường đại học về nhà, nhưng sau khi hỏi địa chỉ của Misa, anh ta liền đáp việc của cô không nằm trong phạm vi quản lý của họ.

Anh ta còn nói cô phải có chứng cứ, khi Misa hỏi có thể lấy gì làm bằng chứng, anh ta trả lời hãy dùng phiếu khám bệnh hoặc thứ tương tự. Nhưng cô đâu thể tới bệnh viện lấy phiếu khám mỗi lần bị đánh. Cô không có nhiều thời gian đến thế.

Cô cố gắng chụp lại dấu vết của những trận đòn, nhưng chúng cũng bị Katsuya tìm thấy và xóa sạch khi anh ta xông vào phòng cô, kèm theo một trận đòn khác cùng lời canh cáo “Nếu cô dám làm trò này lần nữa, tôi sẽ không dừng tay ở đây đâu”.

Cô định tự xoay sở, nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ đến sự giúp đỡ của anh trai Mayumi. Anh là đội phó câu lạc bộ Karate ở trường đại học, thuộc mẫu người nhiệt tình và hăng hái trong mọi việc, một người anh thân thiết với Misa từ lâu.

“Cậu biết đấy, Misa là bạn thân của em gái cưng nhà tôi.”

Sau khi gọi Katsuya ra quán nước ở Umeda, Mayumi cùng anh trai và Misa chia nhau chỗ ngồi, dồn Katsuya vào một góc.

Misa bị tách khỏi Katsuya, nhường chỗ cho Mayumi ngồi nhìn Katsuya

chăm chấp bằng vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống. Trong khi đó, anh trai Mayumi ng ồi ở phía đối diện, thông thả nhìn Katsuya với gương mặt tươi cười một cách đáng sợ.

“Tôi coi Misa cũng như em gái. Vì vậy tôi mong cậu đừng làm khó em ấy nữa, cậu thấy sao?”

Katsuya là kiểu đàn ông bốc đ ồng nông cạn, chỉ dám trút giận lên phụ nữ hoặc đ ồ đạc, hoàn toàn yếu thế trước mặt anh trai Mayumi.

“Tôi... tôi không có ý làm khó cô ấy... Dù gì chúng tôi cũng là người yêu của nhau, những chuyện đó chỉ là do cãi vã thôi...”

“Nhưng hình như Misa muốn chia tay đây. Phải không, Misa?”

Misa gật đ ầu.

“Em muốn chia tay. Em không muốn bị đánh. Em cũng không muốn anh ấy tới to tiếng trước cửa nhà nữa.”

Cánh tay đang khoanh trên bàn của anh trai Mayumi g ồng lên. Dường như cảm nhận được sự giận dữ đằng sau động thái đó, Katsuya run sợ ra mặt.

“Cậu sẽ chia tay với em ấy chứ?”

Đó là giọng điệu của một mệnh lệnh chứ không phải lời đ ề nghị.

“Nếu có ý kiến gì với chuyện đó, cậu có thể tới trường tôi bất cứ lúc nào. Tới đạo trường, gọi đội phó câu lạc bộ Karate ra, tôi sẽ ra tiếp. Hay là tôi cho cậu số điện thoại luôn?”

Katsuya vội lắc đ ầu.

“Vậy thì, để làm bằng chứng cho việc chia tay, cậu xóa luôn số điện thoại và địa chỉ email của Misa tại đây đi. Misa cũng thế.”

“Anh hai à, bảo Misa chặn số luôn đi. Thời này chẳng ai nhớ đ ược hết số di động, đến lúc cậu ấy quên số mà anh ta lại gọi tới, lỡ cậu ấy bắt máy

thì phiền lắm.”

“Nếu có chuyện đó thật thì anh sẽ có mặt ngay. Nhưng thôi, nếu cách đó khiến em yên tâm hơn thì cứ làm vậy đi.”

Katsuya không nói nổi câu nào, đành phải xóa số điện thoại và địa chỉ email của Misa.

Sau khi đuổi Katsuya về trước, Mayumi làm vẻ mặt đáng sợ, quay sang trách Misa.

“Sao cậu lại im lặng để chuyện tới nông nổi này hả!”

“Tớ xin lỗi mà! Tớ không muốn làm cậu lo lắng, cậu lại ở cùng bố mẹ, tớ sợ chuyện sẽ đến tai nhà tớ. Hơn nữa gọi cậu ra đây vừa xa vừa phiền...”

“Ngay Sayama chứ xa xôi gì, mà xa cách mấy tớ cũng tới! Hơn nữa tên đại ma đầu này còn ở ngay Osaka! Có phải chỗ xa lạ gì đâu, cậu cứ thoải mái dùng hẳn làm bùa đuổi tà đi!”

“Cô kia, dám gọi anh trai lâu ngày không gặp là đại ma đầu hả? Gan cô lớn quá nhỉ?”

“Á!”

Mayumi ôm lấy trán, bật ngửa ra.

“Chỉ giỏi làm màu, anh mới búng trán cô thôi mà.”

“Anh phải biết là lực sát thương trong cái búng trán của anh khác với người thường chứ!”

Là con một, từ lâu Misa đã luôn ghen tị với cảnh hai anh em cãi nhau. Bây giờ được thấy cảnh đó sau một thời gian dài, cô không giấu được nụ cười.

Và cả những giọt nước mắt.

“Em rất biết ơn anh và Mayumi vì những việc ngày hôm nay. Mọi chuyện đã vô cùng khó khăn với em, sự giúp đỡ của hai người thực sự rất quý giá.”

“Chắc cậu sợ lắm”, Mayumi vỗ về Misa. Anh trai Mayumi uống tách trà nóng với vẻ mặt bối rối.

Sau hôm đó, việc Katsuya đeo bám Misa chấm dứt hẳn.

Chuyện mới xảy ra cách đây một tháng.

Chiếc điện thoại đang ở chế độ im lặng báo có tin nhắn mới. Mở ra, Misa thấy tin nhắn của Mayumi.

“Kengo đang lo dạo này cậu có ổn không, hay là cậu gọi điện cho hắn xem sao.”

Kengo là tên anh trai Mayumi. Cô đã dặn Misa giữ bí mật chuyện mình lên gọi trống không tên anh trai. Có vẻ nếu chuyện này lộ ra, cô sẽ phải chịu hình phạt búng trán.

“Bí mật nhé, hôm nọ sau khi gặp cậu, trên đường về hắn có nói với tớ ‘Misa xinh hơn h ồi trước nhỉ’. Tên đại ma đầu đó tuyệt đối không đánh con gái đâu, hàng tốt giá rẻ đây. Quanh năm hắn chỉ loanh quanh ở câu lạc bộ, bạn gái cũng chẳng có, nếu Misa chịu rước hắn, tớ sẽ bán với giá thanh lý cho.”

Xinh hơn trước đây ư... Sao có thể?

Nghĩ tới hình ảnh Kengo bình tĩnh đối đáp với Katsuya, tưởng tượng câu nói đó được thốt ra bằng giọng của anh, Misa thoáng cảm thấy rung động.

Lâu ngày mới gặp mặt, không những thế còn phiên anh tới giải quyết rắc

rối của mình, Misa cảm thấy vô cùng xấu hổ khi đứng trước Kengo.

Nhưng... Anh ấy ngầu thật đấy, anh Kengo.

Đứng trước một người đàn ông trưởng thành, có thể bình tĩnh nói chuyện với một kẻ không ra gì như Katsuya... Cô không thể mặt dày đến độ lập tức hưởng ứng lời đề nghị của Mayumi, nhưng tặng một món quà cảm ơn nhỏ cho anh trai của bạn thân có lẽ vẫn chấp nhận được. Sau đó mời anh đi uống nước, liệu có được không đây?

Kengo đã chủ động cho cô số điện thoại trong lần gặp trước. “Để phòng xa”, anh nói.

“Cảm ơn cậu. Lần tới tớ sẽ gọi cho anh Kengo. Tớ ngại lắm, đừng nói trước với anh ấy nhé.”

Misa soạn mẫu tin nhắn ngắn rồi gấp điện thoại lại.

Đúng là đồ đàn ông thôi. Sao không bỏ đi? Roi sẽ khổ đấy.

Vâng, để chia tay, cháu đã phải nếm trải đau khổ.

Nhưng cố gắng chia tay là đúng. Cảm ơn bà.

Nếu có cơ hội gặp bà cụ lần nữa, cô muốn nói với bà như vậy.

Ông cụ mắng cô hồi cấp hai cũng vậy, nếu giờ này có thể gặp lại, chắc chắn cô sẽ nói ra được lời cảm ơn.

Phải rồi, cả những cô bé đã cho cô nghe chuyện tình đầy tiếng cười kia nữa.

Những cô bé khiến cô mỉm cười khi nghĩ tới. Việc ôn thi của chúng có thuận lợi không nhỉ?

Mong sao tất cả có thể cười vui vì thi đỗ trong mùa xuân sắp tới.

Nghĩ về đi đầu đó, Misa không để ý đến chuyện của những bà cô bất lịch sự kia nữa.

6a Mondoyakujin

“Không thể tin được. Các bà đúng là đồ xấu tính.”

Những lời thì thầm đó rõ ràng nhắm vào bà, hay đúng hơn là nhóm người có mặt bà, còn người thốt ra chúng tuyệt nhiên không phải mẫu con gái ngoan ngoãn hiền lành, mà là một cô gái trẻ ăn diện nổi bật, có dáng dấp nữ sinh đại học.

Nếu con trai dẫn cô gái như vậy về nhà ra mắt, các bà mẹ sẽ đem chuyện “Có lẽ nó không phải đứa tũn... nhưng mà...” ra nói trong tiệc trà với vẻ mặt băn khoăn.

Hình mẫu bạn gái lý tưởng mà các bà mẹ muốn con trai mình đưa về nhà - đặc biệt là người có khả năng sẽ kết hôn với con trai họ - là một cô gái “đủ” ưa nhìn, giản dị, thanh lịch, hợp với váy xếp li và sơ mi dáng suông nhen nã, không được xinh đẹp, không được ăn diện, nhưng cũng không được xấu xí đến độ hạ thấp phẩm giá đàn ông của con trai họ. Đương nhiên cô gái đó phải là mẫu người không có chủ kiến quá mạnh mẽ.

Ít ra thì đối với những người thuộc tầng lớp của bà, đó là hình mẫu được cho là lý tưởng. Bọn họ tự cho rằng mình thuộc tầng lớp mệnh phụ cao quý, vì thế mỗi lần ra ngoài dạo chơi như thế này, ai nấy đều ăn vận cho có vẻ sang trọng.

Đầm liền thân bằng xa tanh hoặc voan, kết hợp với trang sức nổi bật, túi xách hàng hiệu. Nếu những thứ đó được mua từ trung tâm mua sắm ở Umeda, độ sang trọng sẽ tăng thêm đôi phần.

Dù phải chờ đợt giảm giá, vội vàng giành giật chẳng kịp lựa chọn mới mua được, hàng của trung tâm mua sắm vẫn có tiếng là hàng của trung tâm mua sắm.

Nhưng nếu thực sự thuộc về tầng lớp mệnh phụ cao quý, tầng lớp mà

các bà đang cố đặt chân vào, có lẽ người ta sẽ tránh dịp giảm giá, tới trung tâm mua sắm lựa chọn kĩ càng, thoải mái mua với giá gốc.

Hơn nữa...

Ito Yasue lén nhìn cô sinh viên đại học ngồi bên cạnh.

Rất có thể cô sẽ trở thành đối tượng bị chê bai trong bữa tiệc trà của nhóm người này, nếu con trai họ dẫn cô về nhà ra mắt. Một mệnh phụ chân chính sẽ không làm bất cứ việc gì khiến cô gái như vậy phải thốt ra câu “Không thể tin được, đúng là đồ xấu tính”.

Trong lúc đi về phía có tiếng gọi, Yasue đã thấy việc mà vị phu nhân đứng đầu nhóm làm.

Bà ta ném túi xách lên ghế, bất chấp người phụ nữ tới trước đang định ngồi xuống. Và tiếng cười tán thưởng của những người còn lại.

Bà không muốn bị gọi ra đó. Không biết những người xung quanh sẽ nghĩ gì.

Mất mặt quá.

Nhưng một người yếu đuối như Yasue không dám nhắc nhở bà ta, người đã ném chiếc túi xách. Trong mắt bà ta, đó là ý tốt dành cho Yasue, kẻ chậm chân hơn so với những người còn lại. Nhìn những người rời nhóm từ trước đến giờ, Yasue hiểu rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà phụ ý tốt đó.

“Xin lỗi chị nhé.”

Yasue chỉ còn biết tận tay đem trả chiếc túi xách bị ném sang. Dạ dày bà nhói đau một cách khó chịu khi làm thế. Gần đây tần suất của những cơn đau dạ dày tương tự ngày càng tăng. Sự thực là hôm nay bà không hề muốn tới nhà hàng Trung Hoa ở Takarazuka để dùng bữa trưa đắt đỏ.

Những năm ngàn yên một người. Nhìn tờ menu mà bà nào đó trong nhóm đem về, các bà đã bàn “Nếu đã đi thì phải chọn suất đắt thôi” và quyết định ăn suất đắt nhất, năm ngàn yên.

Món mà Yasue chuẩn bị cho bữa trưa của người chồng được nghỉ ngày thứ Bảy và cậu con trai học cấp ba là cơm rang.

Nếu đi ăn, bà muốn cùng ăn với cả nhà. Những năm ngàn yên một người. Dù con gái lớn đã lấy chồng, ở riêng, nhà chỉ còn ba người thì số tiền ấy vẫn vượt quá tiền thức ăn cả ngày.

Chồng và con trai bà đều không nói gì vì biết sự khổ tâm của bà khi qua lại với nhóm người đó. Từ lâu cả hai đã nhận ra bà không hề vui vẻ mỗi lần ra ngoài.

Từ lúc bà bắt đầu qua lại với nhóm người này khi tham gia hội phụ huynh ở trường cấp hai.

Vị phu nhân đứng đầu nhóm cao giọng cười giòn khi nhận lại chiếc túi xách từ tay Yasue kèm theo lời xin lỗi. Yasue cũng mỉm cười qua loa để phụ họa. Không chống đối kẻ mạnh, đó là nguyên tắc xử thế của Yasue.

Đúng lúc ấy, từ ghế bên cạnh, giọng nói như mũi tên sắc nhọn nhắm thẳng vào bà.

Không thể tin được. Các bà đúng là đồ xấu tính.

Mong được cô thông cảm có phải một yêu cầu quá ích kỷ không? Khi mà bà đã trót ngửi vào chiếc ghế do vị phu nhân đứng đầu nhóm chiếm lấy?

Không phải tôi thích ở trong nhóm người này đâu.

Tôi cũng rất xấu hổ.

Nếu tôi nói rằng, tôi tin cháu cư xử tử tế hơn rất nhiều so với những

người sẵn sàng hoài nghi và chê bai cháu đang ngồi kia, liệu cháu có tin tôi cũng biết tự trọng không?

Nhưng...

“Cảm ơn chị. Nhưng nếu hết chỗ, tôi sẽ đứng, nên sau này chị đừng nhọc công vì tôi nữa nhé.”

Xét từ việc không đủ dũng khí nói ra câu đó, Yasue cũng “xấu xa” như những người còn lại.

Giờ đây bà cảm thấy ghen tị với những người lâu nay không còn có mặt trong các cuộc nói chuyện, vì bị gạt khỏi nhóm. Sau khi bị gạt bỏ, đồ vỡ, rốt cục mối quan hệ này sẽ đi về đâu, tiếp tục đến khi nào?

Ga tiếp theo, Mondayakujin. Mondoyakujin.

Bà đang tới Takarazuka để ăn món Trung Hoa cao cấp, bỏ chõng con ở nhà ăn cơm rang sẵn.

Tiếng loa khiến bà bừng tỉnh.

Yasue cúi gập người xuống.

“Có chuyện gì... Bác gái, bác có sao không?!”

Người vừa hoang hốt lên tiếng là cô sinh viên ngồi bên cạnh, người đã nhấm những lời chỉ trích vào bà. Ngay sau đó, cô không ngần ngại đưa tay xoa lưng cho bà.

“Ôi, chị Ito đúng là!”

“Có chuyện gì vậy?!”

Dường như nhóm người ngồi thành hàng ngang ở phía đối diện không biết chuyện gì đã xảy ra, cho đến khi cô sinh viên lên tiếng.

“Chị có sao không?!”

Các bà nhao nhao hỏi thăm, nhưng không ai đứng dậy. Chỉ có cô sinh viên ngồi cạnh tiếp tục xoa lưng, quan sát sắc mặt của bà.

“Phiền cháu quá, dạ dày của tôi hơi...”

“Khổ quá. Ngay lúc sắp đi ăn trưa mà lại bị thế này.”

“Chị ổn chứ? Liệu có đi được không?”

Vẻ mặt cô sinh viên sa sầm. Yasue kín đáo nắm chặt ống tay áo của cô gái.

Đừng nói gì cả.

Hiểu ý bà, cô bèn hạ giọng nói thay vì hét lên.

Người đang đau đón vã mồ hôi cần quai gùi tới cơm trưa.

Tuy lúc này ngẩng đầu lên cũng khó, Yasue vẫn cố gắng cười nói với nhóm người đối diện.

“Xin các chị thứ lỗi, có lẽ tôi không đi được, tôi sẽ xuống ở đây rồi về nhà. Các chị cứ đi vui vẻ. Thật xin lỗi vì phá hỏng bầu không khí của mọi người.”

“Vậy sao? Thế thì.

“Chị về cẩn thận nhé.”

Tàu tiến vào sân ga. Cửa mở, cô sinh viên đỡ Yasue đứng dậy.

“Cảm ơn cháu, tôi không sao.”

“Cháu cũng xuống ở đây, tiện đường thôi.”

Quả thật bà khó mà bước được nếu không có người đỡ.

“Ồ, vậy sao, vậy thì làm phiền cháu để ý đến chị ấy nhé.”

Cô sinh viên chỉ tập trung vào Yasue, hoàn toàn phớt lờ nhóm người

đang nhao nhao hỏi han.

Trước hết bà được cô đỡ ngồi xuống ghế, gặp người chờ cơn đau dịu đi.

“Bác này, khi nào có thể đi được thì hãy nói với cháu. Cháu nhớ hình như bên kia đường có phòng khám phụ khoa kết hợp nội khoa đấy.”

Qua hai chữ “hình như”, bà biết đây không phải nhà ga cô thường xuyên qua lại.

“Xin lỗi cháu nhé, vì tôi mà cháu phải xuống nhà ga chẳng liên quan này.”

“Không có gì.”

Không thể tin được. Đồ xấu xa. Dường như cơn giận khiến cô thốt ra những lời này vẫn chưa được giải tỏa. Cách trả lời của cô nghe không mấy dễ chịu.

“Nhưng hôm nay tôi không mang theo sổ bảo hiểm...”

“Bác mang đến sau người ta vẫn hoàn tiền cho bác mà.”

“Làm thế lại tốn thêm tiền vé tàu tới tận đây... Vả lại tôi luôn mang thuốc dạ dày bên người.”

“Chuyện đó bác phải nói sớm chứ.”

Cô sinh viên đột ngột đứng dậy, đi về phía cổng soát vé.

Yasue dõi theo cô trong giây lát, sau đó cúi xuống mở túi xách, định tìm thuốc uống. Chiếc túi này là món hàng hiệu duy nhất mà bà mua ở trung tâm mua sắm bằng tiền tiết kiệm, trong lòng không khỏi cắn rứt khi nghĩ tới chuyện số tiền ấy có ích đến nhường nào với cuộc sống của cả nhà.

Các bà trong nhóm nói vào, bảo bà “Mua thêm một chiếc nữa đi”, “Xin ông nhà vào kỳ tra thưởng ấy”, nhưng bà đã tránh né bằng cách trả lời “Tôi chỉ ưng chiếc này thôi”.

Bà lấy thuốc dạ dày cất trong ví ra. Chiếc ví thuộc loại bình dân, các bà trong nhóm đã bảo, lẽ ra bà nên mua ví cùng hãng với chiếc túi xách, nhưng Yasue nói dối, lấy lý do nó là quà được tặng, nên không thể không dùng. Thực chất, bà đã mua chiếc ví nhân dịp giảm giá ở siêu thị nơi làm việc bán thời gian, với giá năm ngàn yên.

Đó cũng là giá tiền của bữa ăn trong nhà hàng Trung Hoa cao cấp, nơi bà suýt ghé qua hôm nay.

Khi bà định đứng dậy mua nước, cô sinh viên đã chìa ra một chai nước khoáng trước mặt Yasue. Có vẻ cô vừa ra cửa hàng mua nó về cho bà.

“Ôi, cảm ơn cháu. Hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Không cần đâu. Có chai nước thôi mà.”

Yasue bèn cúi đầu tỏ vẻ biết ơn, mở chai nước, nuốt xuống mớ thuốc dạ dày đắng ngắt. Không hiểu vì lý do gì, cô sinh viên chỉ đứng nhìn, không có ý định ngẩng xuống.

“Cháu này...”

Không hiểu vì sao cô gái giúp đỡ mình mà lại tỏ ra khó chịu, bà bèn hỏi.

“Tại sao...”

Cô sinh viên trả lời với vẻ bức bối.

“Mấy lời mà cháu cố ý nói cho bác nghe thấy... Nếu vì lý do đó mà bác bị đau dạ dày, cháu sẽ đi cùng đến khi bác đỡ hẳn thì thôi.”

A, một cô gái tốt. Một cô gái trưởng thành. Hơn hẳn hình mẫu “con

dâu” lý tưởng của các bà trong nhóm.

Bà muốn con trai mình qua lại với cô gái như vậy. Dù các bà trong nhóm bảo cô “hơi có vấn đề” đi nữa, nếu con trai bà dẫn về nhà một cô gái như thế này, bà vẫn cảm thấy tự hào vì con trai mình có mắt nhìn người.

“Không phải vậy đâu.”

Yasue vừa cười vừa xua tay.

“Không phải lỗi của cháu.”

Cô sinh viên tình cờ chạm mặt. Sau này sẽ không bao giờ gặp lại. Những đi đầu đó đã thôi thúc bà nói lời thật lòng.

“Thực ra tôi cũng không muốn đi ăn ở nhà hàng đắt tiền với những người đó. Suýt chút nữa tôi đã để chồng con ở nhà hâm nóng cơm rang mà ăn, một mình cùng những người đó đi ăn bữa trưa giá những năm ngàn yên. Nghĩ tới đó, dạ dày tôi mới đau quặn lên.”

Cô nói thêm, có vẻ muốn thanh minh cho thái độ của mình.

“Bác này... Bạn của bác đã ném túi xách lên ghế, bác cũng thấy đúng không? Người tử tế sao lại hành động như vậy? Tất nhiên cháu cũng sai vì không dám bảo bà ấy đừng làm thế, nhưng cháu vẫn không thích việc bác ngồi xuống cái ghế bà ấy chiếm được.”

Cô ngồi xuống cạnh Yasue.

“Cháu xin lỗi. Buông lời xúc phạm bác mà không biết sự tình đằng sau.”

“Không sao đâu. Tôi cũng sai vì không dám lên tiếng.”

“Nói vậy cũng không đúng.”

Cô sinh viên nhìn Yasue bằng ánh mắt gay gắt.

“Cháu biết nếu bác lên tiếng, bà cô ném túi xách đó sẽ ‘đá’ bác. Cháu không bảo bác phải nhắc nhở bà ta dù biết sẽ bị ‘đá’. Bà ta chẳng phải người tốt đẹp gì đâu.”

“Cháu nói ‘đá’, ý là...”

Yasue không hiểu ý nghĩa của chữ cô sinh viên vừa nói.

“‘Đá’ là nói tắt. Tức là họ sẽ tẩy chay bác. Cháu đang nói với nghĩa đó.”

“... Tôi chưa bao giờ nghe qua cách nói như vậy, thú vị thật đấy.”

“Lúc nào bác cũng mang thuốc dạ dày trong người à?”

Nghe cô hỏi, Yasue khẽ gật đầu.

“Gần đây tôi hay bị đau dạ dày đột ngột.”

“Bác bị thế những lúc ra ngoài cùng đám người đó đúng không?”

Đứng trước câu hỏi thẳng thừng của cô, bà thành thật gật đầu.

“Cháu cũng không biết mình có quyền nói thế này không, nhưng mà...”

Cô sinh viên nói với giọng điệu hết kiên nhẫn.

“Sao bác không ngừng giao du với bọn họ đi? Như thế thuốc dạ dày của bác mới phát huy được tác dụng.”

Nhìn Yasue cúi đầu không đáp, cô nóng nảy nói thêm.

“Căng thẳng, vấn đề nằm ở chỗ bác bị căng thẳng ấy! Đi cùng đám người đó chính là nguyên nhân khiến bác cảm thấy căng thẳng. Vừa tách khỏi bọn họ là bác đỡ hẳn đấy thôi.”

Yasue đã lờ mờ nhận ra điếu đó, tuy nhiên nếu bà thừa nhận, tình hình sẽ càng thêm rắc rối, vì thế bà đành lảng tránh.

“Nhưng... họ là chỗ quen biết đã lâu...”

“Cháu nói thẳng với bác, bác bị nhóm người đó coi thường ra mặt đấy.”

Nghe giọng điệu của cô, Yasue bất giác siết chặt chai nước trong tay.

Yasue cũng lờ mờ cảm thấy...

“Bình thường nếu thấy bạn mình tỏ ra đau đớn như thế, dù không thực lòng quan tâm, người ta cũng phải đưa bạn xuống tàu xem tình hình thế nào để tránh bị dị nghị. Nhưng bọn họ thậm chí không thèm đứng dậy. Lại còn thốt ra câu ‘Khổ quá. Ngay lúc sắp đi ăn trưa mà lại bị thế này’, khác nào bảo bữa trưa quan trọng hơn. Bác à, đối với bọn họ, có mặt bác trong nhóm hay không cũng chẳng quan trọng. Có đi đâu gì tốt đẹp khiến bác phải ép mình tiếp tục qua lại với họ dù bị khinh thường như thế không?”

“... Không có, quả thực không có.”

Không có những người trong nhóm vây quanh, bà thành thật gật đầu. Những đi đâu tốt đẹp mà nhóm người ấy mang lại cho bà giảm đi trông thấy trong mấy năm gần đây. Bà nghĩ việc đó bắt đầu từ khi mối liên kết đến từ hội phụ huynh mất đi, sau khi con cái họ tốt nghiệp cấp hai và học lên những trường cấp ba khác nhau, vốn dĩ trường học của con là chủ đề nói chuyện chung duy nhất giữa nhóm và Yasue.

Cô sinh viên đột ngột nói thêm với vẻ mặt khó chịu.

“Bác nên tránh xa những người có giá trị quan khác với mình càng sớm càng tốt. Nếu cứ ép bản thân ở cạnh những người đó, bác sẽ quen dần với giá trị quan của họ mất.”

Nhất định cô gái này đã từng trải qua một biến cố nào đó. Tuy tuổi tác chỉ ngang tầm con gái bà, nhưng lời nói của cô rất có sức nặng.

“Nếu bác không tập làm quen với nó, chẳng mấy chốc bác sẽ bị áp lực làm cho suy sụp. Trông bác còn có vẻ kém trong khoản chịu áp lực nữa chứ.”

Cô sinh viên cười thành tiếng, hỏi tiếp:

“Bác muốn chuyện đi theo hướng nào?”

Yasue hỏi ngược lại:

“Sao cháu lại nói với tôi những đi ều này?”

“Bản thân cháu đã nhận được nhiều lời khuyên từ người lạ, vào những lúc cháu phạm sai lầm hay sắp đi lầm đường. Cháu và bác cũng là những người lạ, tình cờ đi ngang qua nhau. Cháu nghĩ đó là lý do.”

Vào ban ngày, các chuyến tàu thuộc tuyến Imazu đều chạy với tần suất khoảng mười phút một chuyến, theo cả hai chiều đi và về. Tiếng bẻ ghi của chuyến tàu tiếp theo sắp vào ga hắt đầu vọng lại từ đằng xa.

“Cảm ơn cháu, cháu hãy lên chuyến này đi tiếp nhé. Tôi cũng sẽ đi chuyến sau về nhà.”

“Vâng. Trông bác có vẻ ổn rồi, nhưng vẫn phải cẩn thận đấy.”

Cô sinh viên đứng dậy khỏi băng ghế, bước tới chỗ đợi tàu.

Khi tàu vào sân ga, Yasue nói với theo cô sinh viên:

“Tôi sẽ thử bắt đầu từ việc giữ khoảng cách với họ.”

Cô sinh viên liền quay đầu lại, mỉm cười giơ ngón cái lên. Rồi cô bước qua cánh cửa tàu điện vừa mở, không quay lại nhìn Yasue thêm lần nào nữa.

Để giữ đúng bản chất mối quan hệ người qua đường của họ.

Ra khỏi cổng soát vé, Yasue vừa bước về phía sân ga đối diện vừa cẩn

thận tính toán.

Trước hết, bà sẽ tìm thêm việc làm bán thời gian. Điều này có thể ảnh hưởng tới khoản khấu trừ gia cảnh mà chồng bà được hưởng, nhưng bà sẽ bàn bạc với ông để làm được nhiều việc nhất có thể mà không đi quá giới hạn.

Gần đây việc thu chi trong nhà đang gặp khó khăn. Lại thêm mối lo về chuyện thi đại học của con trai. Bà sẽ từ từ giảm bớt số lần gặp mặt nhóm người đó. Như cô sinh viên kia đã nói, Yasue chỉ là thành viên “bị coi thường ra mặt”. Mong rằng qua một thời gian, bọn họ sẽ không buồn nhắc tới bà nữa.

Nếu đem chuyện tiền bạc trong nhà ra làm lý do, chắc chắn bọn họ sẽ bó tay đến cả khả năng kiếm tiền của chồng bà. Nhưng với tính cách của chồng bà, ông sẽ chẳng để tâm. So với chuyện mua đồ hiệu hay đi ăn ở nhà hàng đắt đỏ chỉ để hòa nhập với họ thì việc đó đỡ hơn rất nhiều.

Với năm ngàn yên, cả nhà có thể ra ngoài dùng bữa ở quán ăn gia đình mà con trai bà yêu thích.

Và hơn hết...

Mong rằng bà có thể trở thành người vợ, người mẹ không để người lạ phải thốt lên câu “Không thể tin được. Các bà đúng là đồ xấu tính”.

Ga Kotoen

Thấy nhóm các bà cô ăn mặc lờ lợt trong toa quá phiền phức, Etsuko đã lách sang toa khác. Những tờ giấy rời rạc trong sách từ vụng hoàn toàn không đọng lại trong đầu cô. Thế này chẳng khác chuyển dạ ngoại của học sinh mẫu giáo là bao.

Nhắc tới chuyện thi đại học, bước sang thời điểm này, mục tiêu dự thi của cô cũng đã được quyết định. Etsuko bám vào thanh vịn ở phía cửa, lật giở quyển từ vựng.

Điểm dừng tiếp theo là ga Kotoen.

Etsuko đi học qua ga Kotoen suốt ba năm cấp ba, nhưng không đủ khả năng thi vào trường đại học gần đó. Nguyên vọng một của Etsuko là ngành đi đầu dưỡng của trường tư thục, một lựa chọn vừa sức.

Mình muốn học trường này. Dù chẳng với tới.

Hằng ngày, có rất nhiều sinh viên với phong cách ăn mặc cá tính qua lại nhà ga này. Trông họ rõ ràng vô cùng năng động và vui vẻ.

Etsuko không đủ khả năng thi vào những trường có tỉ lệ chọi cao. Trong buổi tư vấn hướng nghiệp, Etsuko cũng được khuyên nên hạ thấp nguyên vọng một nếu không thi chống trượt. Vì thế cô quyết định thi vào hệ đi đầu dưỡng của một trường t ần trung, hy vọng sau này có thể học lên cao hơn để lấy được chứng chỉ nào đó.

Các bạn của Etsuko cũng đã chọn những con đường khác nhau, vì thế mỗi người theo học một lớp ôn thi riêng. Tuy vậy, nhóm vẫn duy trì buổi học nhóm ở lớp vào chiều thứ Bảy, ngay cả khi trường cho phép học sinh tự chọn việc đến trường.

Chỉ còn một thời gian ngắn trước khi tốt nghiệp. Cảm giác tiếc nuối trước giờ chia tay đã kéo cả nhóm về phòng học.

Thực ra cái được gọi là “buổi học nhóm” giống buổi nói chuyện hơn. Có người đã chính thức được nhận, người chưa cũng nắm chắc một suất trong danh sách trúng tuyển của trường mà mình chọn (tất nhiên có cả Etsuko).

Chúng có chung tính cách không ưa mạo hiểm. Bên ngoài cười nói vô lo, nhưng lựa chọn của chúng rất nghiêm túc và an toàn.

Cũng có thể đó chỉ là lời biện hộ cho sự hèn nhát. Chúng không nghĩ đến khả năng thi đỗ nếu cố gắng đến phút chót, hay chấp nhận học lại một năm để nhắm tới mục tiêu cao hơn. Chúng chỉ chọn thứ vừa sức với mình ở thời điểm hiện tại.

Sau khi lựa chọn được hướng đi của mình, giờ đây cả nhóm đang tận dụng khoảng thời gian ít ỏi còn lại cho những buổi gặp mặt mỗi tuần một lần.

Etsuko vẫn đang hẹn hò với anh bạn trai đã đi làm mà không biết đọc chữ Hán.

“Cậu vẫn chưa làm chuyện đó hả?”

Hễ có dịp là mấy cô bạn nhát gan nhưng có thừa tính tò mò khi nhắc đến chuyện yêu đương nam nữ của Ecchan lại đem chuyện này ra hỏi, tuy nhiên bất cứ khi nào nhận được câu hỏi này, Etsuko đều có thể đáp một cách đường hoàng, “Vẫn chưa đâu.”

Cô sẽ giữ bí mật về lần duy nhất cả hai suýt đi quá giới hạn.

Ở trường và lớp học thêm đang theo học, Etsuko đều được nhận xét là có thể thi đỗ, nếu tập trung cố gắng từ bây giờ cho tới tháng Ba, nhưng vẫn cần thi thêm vài trường để chống trượt.

Nếu không thi chống trượt, em nên hạ thấp nguyện vọng một xuống.

Etsuko biết cả hai nơi đều muốn mình thi chống trượt trước, sau đó mới thử sức với nguyện vọng chính. Nếu Etsuko chọn trường chắc chắn có thể thi đỗ để chống trượt, thì dù có may mắn đỗ nguyện vọng chính hay không, kết quả thi của cô vẫn sẽ được đưa vào bảng thành tích của trường và lớp học thêm.

Em đã tới rất gần mục tiêu. Phần còn lại hoàn toàn phụ thuộc vào nỗ lực của em.

Cả giáo viên chủ nhiệm lẫn giáo viên ở lớp học thêm đều cố gắng thuyết phục cô chọn cách này. Đương nhiên họ sẽ nói vậy, họ đâu quan tâm tới túi tiền của bố mẹ Etsuko.

Nếu chọn cách thi chống trượt, sau khi được nhận vào trường, Etsuko sẽ phải đóng phí nhập học để duy trì tư cách theo học. Ngay cả trường cao đẳng cũng thu tới hàng trăm ngàn yên, có những trường theo chế độ bốn năm còn thu tới gần một triệu. Nếu sau đó cô thi đỗ nguyện vọng chính, toàn bộ số tiền ấy coi như đổ sông đổ bể.

Etsuko là chị cả, bên dưới còn hai em trai. Etsuko không thể bắt cả nhà tiêu tốn quá nhiều tiền cho việc thi đại học của mình. Vốn dĩ gia đình đã phải gánh khoản chi phí không nhỏ, vì thành tích học tập của Etsuko không đủ để cô thi vào trường công lập.

Nhưng có vẻ trường cấp ba và lớp học thêm không dễ dàng từ bỏ hai chữ “có thể” khi nói đến khả năng thi đỗ của Etsuko. Cô đã phải nghe những bài thuyết giảng khá dai dẳng.

Em không thể làm thế. Nhà em không có đủ tiền cho em đi thi theo kiểu đánh cược như vậy. Em còn có các em trai nữa.

Lớp học thêm có thể đổi, nhưng trường cấp ba thì không.

Etsuko đặt mục tiêu lấy chứng chỉ lên hàng đầu, vừa bàn bạc với bố mẹ về lịch thi, vừa cân nhắc thời hạn nộp phí nhập học, nhưng giáo viên chủ nhiệm vẫn không ngừng mặc cả.

“Em nghĩ kĩ lại xem, nếu thi vào đây biết đâu lại ăn may.”

Thầy làm ơn thôi đi, cô đã muốn gắt lên như thế. “Biết đâu”. “Ăn may”. Thầy muốn gia đình em đem tiền, đem đời sống của cả nhà ra cược vì thứ hy vọng viễn vông đó ư?

Nếu đủ thông minh để dự thi thì em đã chọn thi vào đó, trường đại học mà em ngưỡng mộ từ lâu. Nếu thấy mình có thể nắm được phần thắng, có lẽ em đã ích kỷ xin bố mẹ đồng ý.

Dù học hành chăm chỉ, không dám chểnh mảng, tham gia cả lớp học thêm vẫn chỉ với tới mức “có khả năng” thi đỗ. Em không thể chọn ngôi trường như vậy làm nguyện vọng một.

“Nếu” thực sự đỗ, em cũng không thể vứt bỏ số tiền nhập học phải nộp cho trường nơi em thi chống trượt.

Cho dù thi đỗ, em cũng không thể theo học trường đại học mà mình thích. Em không còn là trẻ con nữa, em biết khả năng tài chính của gia đình mình ở mức nào.

Hãy nói thẳng “Em không đủ sức thi vào đó đâu”. Hãy dứt khoát khiến em bỏ cuộc đi. Đó mới là sự quan tâm mà em muốn nhận được.

Người “ăn may” đâu phải là em.

Tặng tỉ lệ thi đỗ cho trường, đó mới là sự “ăn may” đối với các thầy!

Dần dần, hề nhìn thấy mặt giáo viên chủ nhiệm, tâm trạng của Etsuko liền xấu đi. Cô mệt mỏi vì phải tìm cách né tránh, khiến sự tiến bộ về thành tích không được như kỳ vọng của giáo viên chủ nhiệm.

Không kịp nữa rồi.

Khi đi đầu này đã trở nên quá rõ ràng, giáo viên chủ nhiệm mới buông tha cho Etsuko.

“Thầy biết ngay là em không làm được mà.”

Phũ phàng và vô cảm.

Rơi đúng vào thời điểm cận kề Giáng sinh, những lời đó đã trở thành món quà bất ngờ mà ông già Noel dành cho Etsuko.

“Dạo này trông em mệt mỏi quá.”

Anh bạn trai không biết đọc chữ Hán của Etsuko có tính cách dịu dàng, bù cho phần góc ghech kia. Ngày 24 rơi vào giữa tuần, vì vậy lễ Giáng sinh của họ bị đẩy lùi vài hôm, chuyển sang cuối tuần.

Anh lái xe tới đón Etsuko. Thấy sắc mặt của cô, dường như anh nghĩ nguyên nhân nằm ở việc ôn thi.

“Việc học hành đang lúc căng thẳng nhỉ. Vất vả lắm phải không?”

Không phải.

Em mệt mỏi vì vấn đề hoàn toàn khác, vì câu nói “Thầy biết ngay là em không làm được mà”.

“Nếu thấy mệt quá, anh sẽ đưa em về”

Ngay lúc đó, Etsuko đã nghĩ đến chuyện nghe lời anh.

“Khi nào muốn về em cứ nói với anh. Nhưng trước đó...”

Nhân lúc dừng xe chờ đèn đỏ, anh lấy ra một chiếc túi giấy màu trắng đơn giản từ trong túi áo khoác.

“Mình đã hẹn cùng nhau đi chọn quà Giáng sinh, cho nên coi như đây là quà sớm của anh. Đợt vừa rồi anh có đi công tác ở Fukuoka.”

Trên chiếc túi giấy in sáu chữ “Dazaifu Tenmangu*” màu đỏ.

Bên trong là một lá bùa “Thi Cử Đỗ Đạt” màu hồng.

“Etsuko chuẩn bị thi đại học mà. Phải có bùa cầu may chứ. Anh đã xin thần linh ban may mắn cho Etsuko đấy. Anh còn cẩn thận lên tận chỗ trông như bậc thềm để xin cơ.”

“Chỗ đó gọi là 殿.”

Sau khi chấn chỉnh xong chỗ cần chấn chỉnh, Etsuko mới hỏi anh:

“Anh có nghĩ em cần thi đỗ trường em chọn là được không?”

“Tất nhiên rồi, em nói gì thế. Đó là lựa chọn của Etsuko, đương nhiên anh sẽ ủng hộ. Sao em lại hỏi vậy vào lúc này?”

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, bạn trai Etsuko cho xe chạy tiếp.

Con gái đi liền với màu hồng, có lẽ lý do giản đơn này đã khiến anh chọn màu hồng thay vì bất cứ màu nào khác. Etsuko giơ lá bùa lên ngang tầm mắt.

“Em tính sao, về nhà chứ?”

“Sao anh cứ mong em về thế?”

“Em đang ôn thi mà. Anh cũng không nên dẫn em đi lòng vòng lâu quá.”

“Người đang ôn thi cũng cần nghỉ xả hơi chứ. Anh đưa em tới chỗ nào đó ngắm cảnh đi.”

“Không đi mua quà nữa sao? Anh đang tính tới khu Kobe.”

“Hôm nay đông người lắm, để sau cũng được.”

Nghe Etsuko nói muốn ở bên nhau một cách riêng tư, anh đỏ mặt.

“Em cũng có lúc đáng yêu đấy chứ, chẳng bù cho ngày thường luôn miệng châm chọc người ta.”

“Thử tới Rokko xem sao.” Anh nói rồi xoay vô lăng.

Etsuko chỉ mới biết đến nụ hôn của người lớn cách đây không lâu.

Trước đó, Etsuko luôn trốn tránh giữa chừng vì căng thẳng, nhưng anh không bao giờ ép cô tiếp tục. Chưa lần nào cô dám nói với anh, mình làm vậy vì cảm xúc mà nụ hôn mang đến khiến cô sợ, nhưng anh luôn dừng lại khi thấy Etsuko co người lại, im lặng lùi ra.

Anh cho xe tấp vào lề ở một đoạn đường vắng nhưng có tầm nhìn đẹp, cuối con đường đèo mà Etsuko không thể nhớ nổi đã đi qua rất nhiều lần.

Anh mím môi theo dõi những chiếc xe thi thoảng chạy ngược chiều, dáng vẻ hơi thấp thỏm.

Những chiếc xe ngược chiều cũng là một lý do khiến Etsuko luôn trốn tránh...

Vì thế, sau khi một chiếc xe vừa chạy qua, anh khẽ thì thầm với giọng điệu kỳ lạ.

“Xe vừa chạy qua rồi kìa.”

“Hôm nay anh không cần để ý những chuyện đó nữa. Cho nên...”

Như muốn lấp đầy khoảng trống im lặng sau đó, Etsuko chủ động hôn anh. Nụ hôn của anh lần trở nên mãnh liệt.

Cô hiểu ra lâu nay anh đã luôn kìm chế bản thân.

... Một nụ hôn dài.

Cuối cùng...

“Anh xin lỗi, anh bỏ cuộc.”

Anh siết chặt bàn tay đang nắm lấy hai vai Etsuko, lùi ra xa.

“Tại sao?”

Sau bao cố gắng cô mới biết phải đáp lại như thế nào. Nghe Etsuko hỏi, anh thở dài ôm lấy vô lăng.

“Đây là giới hạn rồi. Anh sẽ không kìm chế được nữa đâu.”

Nói xong, anh nở nụ cười vừa bối rối vừa ngại ngùng.

Biết mình đang được anh trân trọng, cô càng muốn tiến tới.

“Được mà anh.”

Anh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Etsuko nhìn thẳng vào mắt anh, nói tiếp:

“Anh ghé vào chỗ nào đó trên đường về đi. Hôm nay cũng được.”

“Nhưng em...”

“Cứ đi đi.”

Nghe cô quả quyết nói những lời ngắn gọn sau cùng, anh liếc cho xe chạy mà không nói thêm lời nào.

Etsuko không còn nhớ tên, cũng không nhớ địa chỉ của khách sạn tình yêu mà cô đồng ý để anh đưa vào ngày hôm đó.

“Để em đi tắm trước đã.”

Không có gì to tát. Không cần căng thẳng.

Etsuko muốn gần anh hơn nữa. Chắc chắn anh sẽ nhẹ nhàng với cô.

Sau khi Etsuko quấn khăn tắm quanh người, bước ra khỏi phòng tắm...

“Anh đang làm gì thế?”

“À, thực ra...”

Bạn trai cô ngồi xếp bằng trên giường, quay lưng về phía phòng tắm, bắt chước tư thế che mắt của một trong ba chú khỉ* ở đền Nikko Toshogu*.

“Anh có chuyện muốn nhờ em.”

“Chuyện gì?”

“Em mặc đồ vào đi.”

Nghe thấy đề nghị này, Etsuko trở nên giận dữ.

“Đến lúc này rồi anh còn nói cái gì vậy! Anh không muốn làm chuyện đó với em phải không!?”

“Sao anh có thể không muốn em cơ chứ, đừng hỏi anh chuyện vô lý như thế!”

Anh cũng lớn tiếng theo, sau đó nói tiếp với vẻ giận dữ.

“Tại vì hôm nay Etsuko xử sự không bình thường chút nào. Cứ như em phó mặc để chuyện tới đâu thì tới vậy. Em có biết mình đang làm gì không đó? Nào là ‘hôm nay cũng được’, rồi ‘ở đây cũng được’. Nghe nản lắm, anh nói thật. Nhưng anh là đàn ông, thấy người mình thích tỏ ra như vậy, làm sao đủ kiên nhẫn mà kiềm chế cho nổi.”

Etsuko bàng hoàng. Lộ tẩy hết rồi. Hôm nay cũng được, ở đây cũng được.

Cô đã để anh biết mình hoàn toàn bị động trước lần đầu tiên của cả hai.

“Bởi vì...”

Giọng cô run lên. Cô ng ỡ sụp xuống, òa khóc như trẻ con.

“Em chỉ muốn được anh quan tâm thôi mà... Vì anh đi Fukuoka công tác mà vẫn không quên chuyện ôn thi của em, tới tận Dazaifu mua bùa cầu may cho em, nên em càng muốn được anh quan tâm mà. Vì tới hôm nay em mới biết anh vẫn luôn kiên chế khi chúng ta hôn nhau. Em muốn gần anh vì anh luôn quan tâm tới em mà.”

“Ôi, đúng là...”

Etsuko nghe thấy tiếng anh vò đầu bứt tai.

“Kiểu khóc của Etsuko đúng là chẳng khác gì trẻ con. Cố ghìm giọng xuống làm gì rồi lại nức nở. Anh chịu thua em đây.”

Chịu thua chuyện gì cơ? Cô muốn hỏi mà không nói nên lời. Etsuko khóc nức nở không thôi, mất một hồi anh mới cất tiếng xen vào.

“Etsuko có đang mặc gì không đó?”

“... Em quấn khăn tắm.”

“Nghe anh nói đây. Lần này anh sẽ đem hết lý trí ra can dự. Nếu chuyện này lặp lại lần nữa, anh sẽ không kiên chế được đâu, nhớ chưa.”

Nói xong, anh quay về phía Etsuko, dang rộng hai tay.

“Lại đây nào!”

Etsuko liền ùa vào vòng tay anh. Cô nghe thấy anh thì thầm, “Thật đúng là, chỉ giỏi bày chuyện không đâu.”

Em xin lỗi, cô tự nhủ. Vừa xin lỗi, cô vừa vùi mình vào lòng anh.

“Đã có chuyện gì phải không?”

Được anh ôm chặt trong tay, vuốt ve mái tóc còn ướt, Etsuko từ từ kể hết những điều không dám nói với bố mẹ lẫn bạn bè, chỉ có thể giấu kín trong lòng thời gian qua.

Sau cùng, cô kể cả những chuyện xoay quanh câu nói “Thầy biết ngay là em không làm được mà” cho anh nghe.

Thầy biết? Thay vì chờ tới khi chuyện đã rồi mới thờ ơ nói “thầy biết”, ngay từ đầu thầy không nên đưa ra gợi ý vô lý đó. Em nói em không làm được. Đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Em đã nói với thầy, em không thể trượt kỳ thi năm nay, vì thế em muốn thi vào một trường có thể nắm chắc suất đỗ.

Em là người rõ nhất giới hạn của bản thân kia mà.

“Không sao đâu, Etsuko là cô bé ngoan, biết suy nghĩ. Biết lo lắng cho em trai, lo cho gánh nặng của bố mẹ, còn lo lấy bằng cấp trong tương lai nữa. Đi đâu Etsuko chọn là đúng đắn nhất với Etsuko. Giáo viên của Etsuko đúng là không biết nhìn người mới cản trở cô bé ngoan thế này.”

“Em là cô bé ngoan sao...”

“Nếu bây giờ em chịu đi thay đồ giúp anh thì còn ngoan hơn nữa đấy.”

Tiếp tục như thế này thật không công bằng với anh.

“Anh nói đúng”, Etsuko trả lời rồi ôm quần áo quay vào phòng tắm.

Sau đó, cả hai nằm nói chuyện trên chiếc giường lớn, cho tới khi hết thời gian “nghỉ xả hơi”.

“Khi nào em vào đại học, có thời gian rảnh, anh dẫn em đi du lịch nhé”, cô đề nghị. Tìm một khách sạn sang trọng một chút, ở gần cũng được, chúng ta sẽ để dành lần đầu tiên tới lúc đó.

Cuối cùng em cũng chủ động, anh cười trước khi thở dài.

“Nhưng mà Etsuko à, anh sợ vào đại học, Etsuko sẽ không thèm để mắt tới kẻ ngốc như anh nữa. Anh còn không biết chữ ‘sợ’ đứng cạnh chữ ‘trắng’ tạo thành chữ gì mà.”

“Anh đừng lo”, Etsuko dúi đầu vào ngực bạn trai.

“Ngốc em vẫn thích!”

“Chẳng có tác dụng an ủi gì hết!”

Anh cười, ôm chặt Etsuko.

Tàu đã tới Kotoen.

Etsuko xuống tàu, nhường chỗ cho cặp đôi sinh viên bước lên. Người con trai cao lớn ăn mặc theo lối khá hằn hố, còn người con gái toát ra vẻ đáng yêu dù không ăn diện. Một sợi dây chuyền mặt thủy tinh nhạt màu đang đưa trước ngực cô gái.

Họ là sinh viên của trường đại học mà Etsuko ngưỡng mộ. Etsuko thán phục trước vẻ hạnh phúc của họ. Nhưng cô không thấy ghen tị nữa.

Vì giờ đây Etsuko đã hiểu người bạn trai tuy ngốc nghếch nhưng dịu dàng trân trọng mình nhường nào.

Etsuko hướng về trường, nơi các bạn đang đợi.

Ga Higawa

"**A**nh, nhìn kìa.

Cô gái mà mọi người đều gọi là Gon-chan, chỉ riêng Keiichi gọi là Miho, mừng rỡ chỉ triền dốc dựng đứng, có lẽ phải đến bốn mươi lăm độ, nằm ở đoạn đường ngang đầu tiên ngay sau khi đoàn tàu ra khỏi ga Kotoen.

"Anh thấy chứ, warabi* khô đó. Đám mầm mọc từ h ồi hè vẫn còn dày san sát."

Đúng là những ch ồi non hình xoắn tròn đặc trưng của giống warabi, tuy giờ đã héo khô. Cả Miho và Keiichi đều lớn lên ở nông thôn, không thể có chuyện cả hai nhìn nh ầm thứ này.

"Ừ, đúng là warabi... R ồi sao?"

"Sắp tới mùa xuân r ồi nhĩ."

"Ừ, thì sao?"

"Chắc chắn lúc đó chúng sẽ mọc rất nhi ều. Bạt ngàn luôn ấy chứ."

Keiichi biết Miho muốn lái câu chuyện này đến đâu, nhưng cậu tiếp tục lảng tránh.

"Sao nữa?"

"Liệu có hái được không nhĩ..."

Biết ngay mà. Keiichi dùng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Miho.

"Không được."

"Ơ, nhưng mà... Lãng phí lắm, chẳng có ai đụng đến mà."

"Không-được-là-không-được."

Keiichi lặp lại từng tiếng một.

“Vớ lại, em định xuống đó từ chỗ nào? Đây là đường tàu đấy nhé? Dốc rất cao đấy nhé?”

“Ừm, em sẽ buộc dây thừng vào người để leo xuống, được tới đâu hay tới đó..

“Chỗ đó vừa là đường ngang, vừa là công trường xây dựng. Người ta rào kín cả rãnh mà.”

“Vậy thì em sẽ tranh thủ, lúc sáng sớm chẳng hạn. Đâu phải em vào đó để làm chuyện xấu, hái xong warabi là em đi ngay.”

“Không được.”

“Nhưng hôm vừa rồi em có nói chuyện với những người làm việc ở đó, họ nói không cần warabi đấy. Họ còn cười bảo, nếu hái được thì cứ hái.”

Thật tình, mấy ông chú này nhiệt tình không đúng người đúng việc rồi. Keiichi thở dài.

“Rõ ràng là bọn họ nói đùa, vì biết em không đời nào hái được thứ đó.”

“Em hái được chứ, em lớn lên ở quê mà.”

“Không liên quan! Bất cần ngã xuống đó thì sao, em sẽ bị thương nặng cho xem!”

“Ồ, ở đó có cây làm chỗ bám mà, chỉ dốc chút xíu...”

“Độ dốc bốn mươi lăm độ không phải là ‘chút xíu’ đâu nhé, tuyệt nhiên không!”

“À, vậy em sẽ tranh thủ ra đó từ chỗ đường ray trước giờ tàu chạy, chỉ hái một chút thôi...”

“Càng không được!”

Mắt Keiichi phát ra những tia giận dữ. Miho mím môi hờn dỗi.

Ôi... thật tình, sao mình lại thấy vẻ mặt kia đáng yêu cơ chứ... Nhưng riêng trong chuyện này, dù cô dễ thương đến đâu... À không, chính vì cô dễ thương đến thế, cậu càng không thể không ngăn cản.

“Sao em lại cố chấp với warabi thế? Đối với chúng mình nó có xa lạ gì đâu.”

“Bởi vì, có bao nhiêu là warabi nằm ngay trong t àn tay như vậy...”

“Trời ạ, về quê muốn hái bao nhiêu chẳng được, mấy cọng rau ấy.”

Nghe vậy, Miho cúi mặt, nắm lấy tay áo Keiichi.

“Nếu về nhà trong kỳ nghỉ xuân, em sẽ không được gặp Keiichi còn gì.”

Ôi, dễ thương chết mất.

Keiichi vội tránh không nhìn Miho. Sự thực là chiều nay, Keiichi cũng vừa nhận được điện thoại từ nhà gọi ra, hỏi xem cậu có về quê vào kỳ nghỉ xuân hay không. Nghĩ tới Miho, cậu trả lời: “Tết con đã về rồi, đợt này con sẽ không về nữa.”

Ngay từ khi bắt đầu đã biết đối phương không có kinh nghiệm hẹn hò với bạn khác giới, chính đi đầu này lại giúp cả hai có thể hẹn hò với tâm thế thoải mái. Vừa không cần tỏ vẻ hiểu biết, vừa có thể lần lượt thử những đi đầu chưa biết.

Cả hai đều không giỏi gượng ép, có lẽ nhịp điệu của hai người cũng giống nhau.

Cuộc hẹn đầu tiên diễn ra ở quán Takoyaki trong siêu thị ở

Nishinomiya Kitaguchi, dẫu vậy cả hai đều cảm thấy vui vẻ, vậy là được.

Dù vậy, mất vài tháng từ khi bắt đầu hẹn hò Miho mới tới thăm phòng trọ của Keiichi. Phần vì Keiichi còn một chút e dè khi mời cô (cậu không thể khẳng định là không có), phần vì Miho cũng có vẻ không đủ can đảm để chủ động mở lời.

Thứ giúp cả hai vượt qua những rào cản đó chính là trận cảm cúm của Keiichi.

Miho dựa vào tin nhắn Keiichi gửi qua di động để tìm đến căn hộ của cậu.

“Anh Keiichi bảo tự nấu ăn, nên em nghĩ nhà có đầy đủ đồ dùng làm bếp.”

Miho vừa nói vừa lấy ra nguyên liệu nấu cháo và một lon đào đóng hộp. Nhà Keiichi đã hết gạo, nên cậu rất biết ơn khi nhìn túi gạo hai cân. Tuy nhiên khi thấy cô mang cả sách dạy nấu ăn cho người ốm bản dành cho người mới học, cậu không khỏi lo lắng. Còn kẹp giấy nhớ nữa, liệu có ổn không đây?

Đón Miho vào nhà rồi, Keiichi quay lại giường nằm, dè dặt nói với cô.

“Ừm... Miho này, nồi cơm điện nhà anh nấu được cả cháo đấy, nếu em thấy tiện.

Miho đang chọn nồi bằng vẻ mặt nghiêm túc. Keiichi thấp thỏm lo cô sẽ tự ái. Tuy nhiên trái với dự đoán của cậu, nghe xong cô liền nở nụ cười nhẹ nhõm, “May quá”.

“Món cháo em thử làm lần đầu ở nhà bác không ổn lắm, nhưng cũng em không dám chọn loại nấu sẵn đóng trong túi. Em vừa hạ quyết tâm sinh tử, phải nấu bằng được trong lần thứ hai này đấy.”

Câu trả lời của cô khiến Keiichi vừa cười vừa ho.

Thay vì muốn cậu ăn một món ăn mà cô đã nấu nướng bằng quyết tâm sống chết, thì Miho chỉ cười nhẹ nhõm khi biết không phải bắt cậu ăn món ăn đầy đáng ngại được nấu ra bằng quyết tâm sinh tử đó. Cơn sốt không ngăn được Keiichi cảm thấy cô thật đáng yêu.

Có lẽ chính đi đầu đó đã khiến Keiichi muốn làm nũng với cô một chút.

Miho dùng nĩa cơm điện nấu thành công món cháo theo đúng chỉ dẫn trong sách hướng dẫn sử dụng, múc ra bát, bưng tới chỗ Keiichi.

“Bón cho anh đi.”

Anh nói với cô. Mặt Miho đỏ bừng lên.

Tuy ngập ngừng, cô vẫn múc từng thìa cháo nhỏ, thổi qua rồi đưa đến miệng Keiichi. Cô cũng dùng nĩa dằm nhỏ đào đóng hộp ướp lạnh rồi bón cho anh.

“Ngon lắm, cảm ơn em.”

“Anh hãy cảm ơn ‘anh’ nĩa cơm điện ấy.”

Miho cười ngượng ngùng, đưa tay ra như đang giới thiệu chiếc nĩa cơm điện.

“Em sẽ cố gắng, để lần tới có thể tự nấu, không cần đến ‘anh bạn’ nĩa cơm điện nữa.”

Nghe cô trình trọng tuyên bố, Keiichi không ngăn được tràng cười thứ hai. Vừa cười vừa ho, cậu không khỏi cảm thấy thật khổ sở.

“Anh mau nằm xuống đi.”

Miho vừa giúp cậu nằm xuống, vừa hỏi han vu vơ, xem cậu có còn đủ thuốc không.

“Không sao đâu, chỗ anh mua về vẫn còn.”

Trong lúc trả lời, Keiichi nhận ra gương mặt Miho, lúc này đang đắp chăn cho anh, đã ở rất gần.

Ừm... Lễ nào đây sẽ là nọ hôn đầu tiên của họ?

“Em sẽ bị lây bệnh cảm đấy.” Anh nhắc cô.

“Không sao đâu.” Miho đáp.

“Em thi xong rồi, mà tới lễ Obon mới về nhà... Dù bị cảm em vẫn có bà nấu cơm cho..

Vả lại em cũng rất khỏe.

Cô còn nêu thêm nhiều lý do nữa, trước khi ngại ngùng đặt đôi môi mềm mại của mình lên đôi môi khô ráp vì cảm cúm của Keiichi.

Đến Giáng sinh...

Cả hai đều là sinh viên đi ở trọ, không dư dả gì trong chuyện tiêu nong, vì vậy họ dự định nấu một bữa ngon tại nhà Keiichi, kèm theo hai phần bánh kem Giáng sinh.

Tuy nói muốn nấu một bữa ngon, nhưng Miho chưa quen với việc nấu nướng, Keiichi cũng chỉ biết nấu những món đơn giản. Menu gồm hai lựa chọn là sushi cuộn và lẩu. Sau cùng món lẩu được chọn, với lý do đang là mùa đông.

Cả hai đã cùng nhau chuẩn bị quà từ trước. Một cặp đồng hồ đôi của cửa hàng ở Umeda. Keiichi mua chiếc của Miho, Miho mua chiếc của Keiichi.

Hai người đều chưa “quen” đến mức dám bước vào cửa hàng bán nhẫn hay phụ kiện đôi.

Vì vậy cả hai đã cho rằng, có lẽ cuộc hẹn hôm nay cũng kết thúc bằng

một nụ hôn, chỉ khác lần trước ở chỗ không cần lo cảm cúm.

Lúc trao đổi quà, Keiichi đưa cho cô hai chiếc hộp.

“O? Sao anh lại...”

“Đồng hồ nam bao giờ cũng đắt hơn mà. Cái này là để bù vào phần chênh lệch.”

“Không cần để ý chuyện nhỏ nhặt như vậy đâu anh. Vì ở nhờ nhà bác nên em cũng tiết kiệm được đôi chút tiền thuê trọ...”

“Thế cũng không được, anh sẽ mất mặt lắm.”

Keiichi buột miệng nói bằng ngữ điệu ở quê.

“Mà thôi, em cứ mở ra đi.”

Sau hơn nửa năm hẹn hò, cậu đã biết khá khá về sở thích của Miho. Keiichi tin cô sẽ thích món quà của mình.

Trong chiếc hộp dẹt mà Miho mở ra là một sợi dây chuyền mặt thủy tinh. Đó là một thiết kế tinh xảo, với hai màu chủ đạo là hồng sẫm và xanh lá.

Keiichi chọn món quà này phần vì túi tiền dư dả sau thời gian chăm chỉ làm thêm trước Giáng sinh, phần vì thỉnh thoảng vẫn thấy Miho đeo kiểu dây chuyền như vậy.

Nữ nhân viên bán hàng nói đây là mẫu duy nhất với giá cả phải chăng. Đó cũng là một lý do.

“Họ nói nó được nghệ nhân chế tác, tuy làm bằng thủy tinh nhưng màu sắc, hình dạng vẫn khác những chiếc cùng loại. Hơn nữa mẫu đó chỉ có một chiếc thôi.”

Keiichi nói thêm, như để biện hộ cho món đồ vốn không thực sự đắt tiền, tuy nhiên Miho đã nhanh chóng đeo sợi dây chuyền lên.

“Em thích mặt thủy tinh lắm, cảm ơn anh.”

Đúng rồi, Keiichi nhớ ra quê cô nằm ở một tỉnh thuộc Kyushu, vùng nổi tiếng về chế tác thủy tinh.

“À phải rồi.”

Miho vỗ tay như vừa nhớ ra điều gì.

“Em cũng có thêm một thứ! Hôm nay em được bạn tặng quà Giáng sinh...”

Miho lục tìm trong túi xách. Thứ mà cô lấy ra là một gói quà hình chữ nhật, dài cỡ hai gang tay.

“Em đoán là kẹo, chúng ta ăn cùng bánh nhé.”

Vừa nói, Miho vừa bóc lớp giấy gói được trang trí bằng màu sắc đặc trưng của Giáng sinh. Giữa chừng, nét mặt cô đột nhiên đanh lại, tới mức Keiichi tưởng mình có thể nghe thấy tiếng cơ mặt cô chuyển động.

“... Miho à, đó không phải kẹo đâu.”

Lớp vỏ bọc in hình trang trí dễ thương dành cho trẻ con, nhưng thứ bên trong rõ ràng là đồ dành cho người lớn. Có vẻ Miho không nghĩ thơ đến mức không biết đó là cái gì.

Trông Miho như chú tôm bị luộc chín, đến bàn tay vừa buông gói quà ra cũng đỏ lựng lên.

“Không, không phải, em không...”

Keiichi hiểu rất rõ, cô đang nỗ lực thanh minh mình không biết thứ gì nằm bên trong gói quà. Dáng vẻ luống cuống của cô khiến cậu không nhịn được cười.

“Ôi thật tình! Em cứ thắc mắc tại sao chỉ mình em được tặng quà!”

“Chắc là bạn em muốn em mở gói quà tại chỗ. Sau đó họ sẽ xem phản

ứng của em thế nào.”

Giờ thì Keiichi là người duy nhất được chứng kiến phản ứng mà các bạn cô mong đợi.

“Thật tình, mọi người quá đáng thật đấy! Em không dám mang thứ này về nhà bác đâu!”

“Để ở nhà bạn trai cậu cũng được mà!” Keiichi có thể tưởng tượng ra giọng điệu trêu chọc của mấy cô bạn mà cậu quen thông qua Miho.

“Vậy thì để ở nhà anh đi? Thỉnh thoảng bác còn giúp em dọn phòng phải không?”

Nếu bác gái trông thấy thứ này, cô sẽ gặp rắc rối to.

“Nhưng, nhưng Keiichi cũng có bạn tới chơi mà.”

“Bọn con trai nhìn thấy thứ này trong phòng nhau cũng không có gì lạ... Có bạn gái thì ai chẳng có. Anh chỉ ngại vì hộp đựng trông hơi buồn cười thôi, lẽ ra phải chọn loại thường chứ.”

Nhìn đôi mắt mở tròn xoe của Miho, Keiichi biết mình vừa lỡ lời.

“Em... em có câu hỏi.”

Miho rút rè giờ tay lên.

“Anh có thứ này sao?”

Thật khó đưa ra câu trả lời khi bị hỏi thẳng như thế này.

“Ừ thì... để phòng xa ấy mà. Cũng không phải anh không có ham muốn đó...”

“Cái đó... Với em cũng có sao?”

“Anh giận đấy!”

Keiichi mong cô nhận ra đó là một câu hỏi khiếm nhã, và có vẻ Miho cũng đã hiểu ra.

Sau khi nói xin lỗi, Miho ngược lên nhìn cậu. Đây là thứ vũ khí tối thượng của mọi cô gái, chỉ cần không nhắm vào nhân đối tượng. Miho đã không chọn nhân đối tượng.

“Hôm nay là Giáng sinh... Hơn nữa vỏ đựng trông kỳ cục quá, hay là mình đem dùng luôn?”

Nói xong, Miho tháo sợi dây chuyền đeo lúc trước ra.

“Em không muốn làm vỡ nó.”

Nhưng cả hai đều chưa có kinh nghiệm trong chuyện này.

Sau khi xong việc, Miho ngủ thiếp đi vì mệt, tuy không muốn nhưng Keiichi vẫn lay cô dậy.

“Miho, tới giờ phải về nhà rồi.”

Keiichi nhận được một lời tự thú mà cậu chưa từng nghĩ sẽ được nghe từ miệng Miho.

“Không sao đâu anh... Em nói với bác là hôm nay sẽ đi karaoke qua đêm cùng các bạn rồi.”

Miho mở đôi mắt ngái ngủ.

“Em không biết trước chúng ta có làm chuyện này hôm nay hay không, nhưng em vẫn muốn ở lại. Nếu không nhân dịp đặc biệt thì em không thể tùy tiện ở lại mà.”

Chỉ ở lại mà không làm gì ư... Trong trường hợp đó, có lẽ “chỉ ở lại mà không làm gì” là điều không tưởng đối với Keiichi.

Cậu đoán Miho đã bí mật nhờ bạn bè can thiệp vào món quà. Điều đó giải thích tại sao cô lại tỏ ra mất tự nhiên như vậy.

Keiichi cười rồi cũng chìm vào giấc ngủ, khép lại một đêm khổ chiến, đón buổi sáng đầu tiên cả hai thức dậy bên nhau.

“Anh hiểu rồi.”

Thấy Keiichi gật đầu, Miho liền hỏi lại bằng giọng phấn khích, “À, vậy tức là...”

“Không được, con dộc đó bị cấm.”

Riêng chuyện này là không được, dù em có là chỉ huy đi nữa.

Nhưng nét mặt phụng phịu của Miho nhanh chóng tươi tắn trở lại.

Lý do nằm ở những gì Keiichi nói sau đó.

“Thay vì làm thế, sang xuân chúng ta sẽ chăm chỉ đi leo núi. Miễn là rau rừng, dù là warabi hay rau gì em đều muốn hái phải không? Lên núi là sẽ tìm thấy thứ ăn được. Chúng ta đều lớn lên ở quê mà.”

“Hoan hô!”

Miho mừng rỡ reo lên, giơ hai tay lên như một đứa trẻ thực sự.

Đây có đúng là nữ sinh đại học thời nay không vậy?

Đôi khi Keiichi cảm thấy thắc mắc, nhưng đó cũng là một điểm khiến cô trở nên vô cùng đáng yêu trong mắt cậu.

“Xuống ga Nigawa rồi tới núi Kabuto mất khoảng hai tiếng, hôm nay mình thử tìm quanh khu đó nhé? Đi dọc triền sông ở Nigawa cũng có thể tìm thấy tỏi dại hoặc cỏ tai hùm đấy.”

“Vâng, em sẽ đi em sẽ đi!”

Đang háo hức, Miho chợt thắc mắc:

“Nhưng mình chỉ có thể đem phơi cỏ tai hùm làm thuốc thôi mà anh?”

“Anh thấy trong sách giới thiệu về rau rừng, người ta nói có thể đem chiên lá của nó theo kiểu tempura, ăn ngon lắm. Dọc tuyến Hankyu cũng

có nhiều tua leo núi nữa.”

Miho chăm chú nhìn Keiichi.

“... Sao thế?”

“Anh bỏ công tìm hiểu vì em sao?”

Đứng trước câu hỏi bất ngờ này, Keiichi nhất thời không biết nói gì. Miho nhắc đến việc hái warabi ở đoạn đường ngang nằm giữa Kotoen và Nigawa cách đây không lâu, sau khi bác bỏ đề nghị này, cậu đã âm thầm tìm phương án thay thế.

Cậu không muốn để cô mạo hiểm leo xuống triền dốc bốn mươi lăm độ, nhưng vẫn muốn hưởng ứng việc mà Miho muốn làm. Có lẽ cũng vì nhớ nhà sau khi quyết định không về quê trong kỳ nghỉ xuân, với lý do không muốn xa Keiichi, nên cô mới nghĩ tới chuyện đi hái warabi. Chắc hẳn hằng năm cô vẫn thường cùng cả nhà đi hái rau rừng.

“Không, dù sao anh cũng muốn đi chơi. Anh cũng không ngại leo núi. Chỉ có vậy thôi.”

Nghe xong, Miho nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Keiichi.

Cậu biết rõ cơ thể vừa sáp lại gần mình mềm mại như thế nào.

“Cảm ơn anh, em rất vui vì thấy anh cố gắng chia sẻ sở thích với em.”

Đây là lúc khép lại vấn đề

“Vậy là con dốc bốn mươi lăm độ sẽ bị cấm nhé.”

Keiichi buộc cô phải ngoắc tay, rồi cố gắng tiếp tục câu chuyện.

“Mà này, chuyện về công Torii thì sao? Lúc bắt đầu hẹn hò, em nói khi nào có đủ can đảm sẽ đi hỏi đúng không?”

“Vâng, nhưng em muốn tiếp tục để bí mật đó ngủ yên. Em thấy hơi tiếc.”

Khi cậu hỏi tại sao, Miho cười.

“Vì đó là kỷ niệm đánh dấu chuyện hẹn hò của chúng ta. Mỗi lần nhớ lại, em đều cảm thấy rung động, nên em muốn gìn giữ bí mật đó thật lâu.”

Keiichi há miệng nhìn Miho, dùng ngón trỏ búng nhẹ lên trán cô.

“Đau quá! Tại sao!?”

Keiichi tránh không nhìn Miho, lúc này đang ôm trán.

Vì em nói ra những lời khiến anh muốn ôm chặt lấy em đấy, một cách vô tư giữa chốn đông người thế này.

Tàu điện dừng lại ở Nigawa, Keiichi nắm tay Miho đang bất bình ôm trán bước xuống.

Ga Obayashi

Vì đó là một nhà ga tốt.

Shoko đã chuyển tới thị trấn nơi có nhà ga mà bà cụ không quen giới thiệu trên đường đi “trả thù” về khoảng nửa năm sau khi việc trả thù đó kết thúc.

Nhờ may mắn được làm việc tại công ty khá có tiếng, Shoko không gặp quá nhiều khó khăn khi tìm chỗ làm mới. Trước đó cô làm ở Midosuji, Osaka, vì thế lần này cô muốn chuyển tới Kobe, và qua thực đã làm vậy. Hiện tại cô làm về mảng kinh doanh cho một công ty thiết kế ở Sannomiya.

Shoko không bao giờ bỏ cuộc cơ mà. Đồng nghiệp ở công ty cũ đã nhiều lần nói với cô.

Phải, nhưng cô mệt rồi.

Nụ cười ngạo nghễ của kẻ thắng cuộc là sự giãy vò cuối cùng mà cô dành cho bọn họ. Tuy tỏ ra tiếc, sếp vẫn chấp nhận đơn xin thôi việc của cô. Còn về chuyện bạn trai cũ và cô bồ của anh ta ra sao trong tương lai, Shoko không hề quan tâm.

Shoko đã rút lui đúng như bọn họ mong muốn. Khi cô vắng mặt, những đồng nghiệp bên vực cô trong chuyện này sẽ nhanh chóng quên việc từng có vụ bê bối như vậy xảy ra, lời đồn đại sẽ dần lắng xuống.

Từ khi bắt đầu cuộc sống mới ở Obayashi, cô nhận thấy thị trấn này quả là nơi dễ sống, không chỉ trên nghĩa đen. Nó là điểm trung gian, cách cả Umeda lẫn Sannomiya đúng ba mươi phút di chuyển.

Nơi đây có khá nhiều cửa hàng tiện lợi và siêu thị, nhưng giá thuê nhà lại không cao. Văn phòng nhà đất đã trả lời rằng “Có quá nhiều lựa chọn, chúng tôi không thể lọc hết” sau khi thử tìm nhà với mức giá mà Shoko

đưa ra lúc đầu.

Sau cùng, họ tìm được cho cô một căn phòng khép kín nhỏ xinh, cách ga năm phút đi bộ, với giá thuê rẻ hơn mức cô đưa ra ban đầu.

Môi trường làm việc mới tỏ ra xứng đáng với sự phấn đấu của cô. Hay nói đúng hơn, nó đã giúp cô nhận ra mình phù hợp với công việc kinh doanh.

Việc nghỉ ngơi vào cuối tuần phụ thuộc vào khối lượng công việc, nhưng Shoko không cảm thấy mất tự do, vì không có bạn trai, bạn bè đầu bạn việc riêng, cô cũng không thể đi chơi đầu đàn hằng tuần.

Hôm nay không có nhiều việc nên cô được nghỉ nửa ngày, vì không có nơi nào muốn ghé qua nên Shoko về thẳng nhà.

Lẽ ra cô nên đi mua sắm ở Umeda trước khi về, thay vì đi chung chuyến tàu với nhóm các bà.

Thực sự đây là lần đầu tiên Shoko bị người khác chiếm chỗ bằng cách ném túi xách lên ghế, ngay trước khi cô ngồi xuống. Sự ngạc nhiên đã lấn át cơn giận giữ. Có vẻ cô gái tầm tuổi sinh viên đại học ngồi cạnh chiếc ghế bị ném túi xách lên cũng có cảm xúc như Shoko. Cả hai đều sửng sốt.

Cô gái nhìn có vẻ nóng nảy định đứng ra bên vực Shoko, nhưng gặp phải nhóm các bà ngang ngược cỡ này, quả thực không nên gây chuyện.

Nhìn bà cô đứng đầu nhóm, người ném chiếc túi xách, Shoko biết nhóm người này quá quen với những lý lẽ ngược đời và kiểu công kích tập thể. Cô có thể hình dung cảnh tượng cái cọ đáng xấu hổ trước mặt đám đông. Shoko không muốn dính dáng tới chuyện đó, cũng không muốn cô bé sinh viên bị lôi vào cuộc.

Shoko giơ tay ngăn cô gái lại, nói nhỏ “Lãng phí món hàng hiệu quá”,

cô sinh viên cũng hiểu ý giữ im lặng. Cô bỏ đi, di chuyển qua vài toa phía trước, sau đó dừng lại gần cửa dẫn lên cầu thang đúng lúc tàu vào ga Obayashi.

Shoko thoáng lo cô gái sẽ gây hấn với nhóm các bà sau khi mình bỏ đi.

Nhưng cô cũng nhanh chóng quên sự lo lắng đó khi ngắm cảnh sắc bên ngoài chuyển từ phố phường sang làng mạc.

Shoko rất thích đoạn đường từ Kotoen trở đi, khi cảnh vật dần trở nên yên bình.

“Anh thấy không, warabi khô đó.”

Đó là cặp đôi sinh viên lên tàu ở ga Kotoen. Cô gái nhỏ nhắn nói với vẻ mừng rỡ, giờ tay chỉ con dốc nằm ở đoạn đường ngang đầu tiên sau khi đoàn tàu ra khỏi ga.

“Ừ, đúng là warabi... Rồi sao?”

Cậu bạn trai cao lớn ăn mặc có vẻ hằn hốt gật đầu. Shoko đoán cậu lớn lên ở tỉnh lẻ, bất chấp vẻ bề ngoài. Cả hai đang nói chuyện về con dốc mọc đầy những ngọn cỏ khô hình xoắn tròn màu nâu, hình như thuộc giống dương xỉ.

Ồ, thì ra đó là warabi.

Lớn lên ở thành phố, Shoko luôn nghĩ warabi chỉ xuất hiện trong những set Kaiseki* cỡ nhỏ hay menu phục vụ thực khách lúc chờ gọi món. Khi có dịp gọi mì soba rau rừng, cô cũng chỉ phân biệt được đại khái đâu là warabi, đâu là zenmai*, còn miếng dẹt có lỗ ở giữa hình như là măng trúc. Vì vậy Shoko không thể nhận biết thứ này khi nó chưa được chế biến, hơn nữa còn trong trạng thái héo khô.

Shoko lặng lẽ quan sát cặp đôi với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cô gái nói muốn hái rau khi chúng mọc vào mùa xuân, cậu bạn trai một mực phản đối, nhất định không cho cô đi hái warabi trên con dốc bốn mươi lăm độ. Đứng bên cạnh theo dõi cuộc trò chuyện đáng yêu này, Shoko cảm thấy vừa ngọt ngào, vừa chua chát.

Chua chát, vì ghen tị với những đứa trẻ đó.

Cuộc nói chuyện tiếp tục cho tới khi cậu bạn trai đột ngột búng trán cô gái. Trông cô có vẻ bất bình, người ngoài nhìn vào lập tức hiểu lý do tại sao.

Hai má của cậu bạn trai vừa lảng tránh không nhìn cô gái đỏ lên. Chắc hẳn cô vừa nói đi đâu gì đó vô cùng dễ thương. Với chiều cao của mình, có vẻ cô không nhìn thấy má cậu bạn trai đứng ngay bên cạnh, vì vậy khi cả hai xuống tàu ở ga Nigawa, vẻ mặt cô vẫn còn hơi giận dỗi. Có lẽ cậu bạn trai đã lợi dụng sự chênh lệch về chiều cao giữa hai người để che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Sau khi tiễn hai hành khách xuống, đoàn tàu tiếp tục chạy về hướng Obayashi. Theo cảm quan của Shoko, Nigawa và Obayashi là hai ga liên nhau có khoảng cách lớn nhất trên toàn tuyến Imazu, tuy cô chưa bao giờ thử dùng đồng hồ để tính toán quãng đường. Từ đây, tàu bắt đầu di chuyển qua vùng đồi núi, cảnh vật bên ngoài trở nên mới mẻ trong mắt Shoko, người trước giờ chỉ sống trong thành phố, không có cơ hội ngắm cái gọi là núi non. Dù vậy, chạy xe đạp từ Obayashi tới Nigawa chỉ mất khoảng mười phút, nhờ hệ thống đường xá thuận lợi. Có lẽ đạp xe tới Nishinomiya Kitaguchi cũng mất chưa tới ba mươi phút.

Đoàn tàu đột ngột dừng lại ở ga Obayashi. Không biết có phải vì lái tàu hôm nay là người mới hay không, cú phanh không được mượt mà cho lắm, Shoko phải vội vàng nắm lấy tay vịn.

Khi cô bước ra khỏi đoàn tàu vừa dừng phía trước cầu thang, một chuỗi âm thanh lạnh lút chợt vọng xuống từ trên cầu thang.

Cặp sách đỏ, mũ vàng, chắc là học sinh lớp Một hoặc lớp Hai. Một nhóm gồm vài cô bé.

Shoko nghĩ các cô bé sẽ vội lên chuyển tàu vừa vào ga cho kịp giờ, nhưng biểu hiện của chúng có vẻ hơi kỳ lạ. Cả nhóm kéo nhau ra sau cầu thang nơi có thang cuốn, nằm ở phía đuôi đoàn tàu, cười khúc khích.

Tiếng cười của chúng vẫn ngây thơ nhưng đã bắt đầu toát ra vẻ giảo hoạt đặc trưng của con gái, khiến Shoko cảm thấy chột dạ.

Không biết có người lớn đứng ngay chân cầu thang quan sát, các cô bé bắt đầu cuộc trò chuyện bí mật của mình. Có lẽ sự phấn khích đã khiến chúng không kìm được giọng xuống cho thích hợp với một cuộc chuyện trò bí mật.

“OO trốn ở đây nhé! Khi nào XX tới, bọn mình sẽ giả như không biết gì để đuổi bạn ấy về”

“Ừ, ừm.”

Hình như cô bé tỏ ra bối rối khi bị đẩy ra phía sau cầu thang chính là OO.

Shoko nhìn lên và thấy một cô bé khác đứng giữa chừng cầu thang, cũng chiếc cặp màu đỏ và chiếc mũ màu vàng. Shoko hiểu ra cô bé chính là XX mà các cô bé kia vừa nhắc tới.

Nét mặt XX đanh lại trong lúc bước xuống. Cô bé đi qua Shoko, tiến về phía các cô bé kia. Tò mò muốn biết diễn biến tiếp theo, Shoko tỏ ra tự nhiên, thong thả tựa vào tay vịn cầu thang.

“A, bạn XX!”

Cô bé trông giống thủ lĩnh của nhóm lên tiếng, để lộ rõ diễn xuất vụng về

“Có phải bạn tìm OO không? Hình như bạn ấy về trước mất rồi! Bọn mình cũng vừa tìm bạn ấy, không biết có phải bạn ấy lên chuyến tàu trước rồi không nhỉ?”

XX chưa hề hỏi đến OO.

XX giữ khoảng cách với nhóm các cô bé kia, không có ý định tới gần hơn.

XX đứng im, hoàn toàn không để ý tới những cô bé không giấu nổi tiếng cười khúc khích đằng sau cô bé vừa nói dối.

OO đang đứng nấp cách đó chỉ vài bước chân, phía sau cầu thang.

Thấy XX đứng yên không nói gì, cô bé trưởng nhóm chợt cảm thấy lo lắng.

“Tớ đã bảo OO về trước rồi mà!”

Shoko chỉ thấy lưng XX nên không biết về mặt cô bé khi nói những lời tiếp theo ra sao.

“Cảm ơn bạn đã nói cho tớ biết, dù tớ chưa hỏi.”

Giới lắm.

Khi bước qua Shoko, người này giờ âm thầm theo dõi tình hình, XX vẫn mang vẻ mặt cứng cỏi như cũ, nhưng không khóc.

Cô bé đi sang phía bên kia sân ga, cách xa các cô bé còn lại. Cô bé cứ đi, tới khi sắp vượt qua chỗ đặt băng ghế mới dừng lại.

Và cô bé ngồi xuống băng ghế cách xa các cô bé kia nhất.

Shoko có thể đọc được thông điệp đằng sau hành động đó.

Đừng lo, khi chuyển tàu tiếp theo tới, tớ sẽ không nhìn về phía các cậu đâu. Tớ sẽ không tìm OO khi các cậu lên tàu đâu, yên tâm đi.

Mới ở tuổi này, chúng đã là phụ nữ. Giảo hoạt, mềm yếu, kiêu hãnh.

Ngay trong cộng đồng thu nhỏ ngày thơ kia, mỗi cô gái đã có tính cách rất khác biệt.

Trong số đó, lòng kiêu hãnh non nớt đã thu hút sự chú ý của Shoko. Cô bước lại gần XX vừa quay lưng bỏ đi.

“Chị có thể ngồi cạnh em không?”

Nghe vậy, XX ngẩng lên nhìn cô với vẻ ngờ vực. Gương mặt có nét buồn bã của cô bé trông giống Shoko khi còn nhỏ.

“Vâng...”

Có vẻ trẻ con thời nay đâu được dạy không nói chuyện với người lạ. Shoko có thể thấy rõ thái độ cảnh giác XX dành cho mình.

“Chị là người lạ, nhưng không có ý định trở thành tội phạm đâu, yên tâm đi.”

“Dạ...”

“Chị muốn nói chuyện với em một chút. Lúc này trông em ngầu lắm đấy.”

XX rưng rưng, rồi cuối cùng không ngăn nổi nước mắt trào ra.

Shoko lấy khăn tay trong túi xách đưa cho XX. Gần đây, học sinh tiểu học không còn đeo bảng tên nữa, có lẽ vì lý do chống tội phạm. Cô không biết gọi cô bé là gì, vì đã bỏ sót tên cô bé khi nghe lén cuộc trao đổi bí mật ban nãy.

“Em dùng đi. Chị tặng em.”

“Nhưng mẹ em sẽ mắng...”

“Em cứ nói với mẹ, một chị tốt bụng đã cho con khi con té ngã. Em không muốn các bạn thấy mình khóc khi tàu tới mà. Bây giờ chị có thể làm bức tường che cho em.”

Nghe cô nói vậy, XX mím chặt môi, im lặng dùng chiếc khăn tay chấm quanh khóe mắt.

Quả nhiên, ý thức tự tôn rất mạnh.

Shoko biết những cô bé xua đuổi XX khi này đang theo dõi tình hình bên này, nhờ cảm nhận được cái nhìn phóng tới từ phía sau lưng.

“Một cô bé như em, sau này sẽ còn đánh mất thêm nhiều thứ. Nhưng chắc chắn sẽ có người dõi theo em. Sẽ có rất nhiều người cảm thấy em thật mạnh mẽ. Giống như chị vậy.”

Vì thế hãy cố gắng nhé.

Nghe Shoko nói, XX thôi vùi mặt vào chiếc khăn tay, ngẩng lên hỏi:

“Chị có hạnh phúc không?”

Câu hỏi chạm ngay vào nỗi đau của Shoko. Cô cười gượng, trả lời:

“Chị suýt có được hạnh phúc, nhưng thất bại, bây giờ chị đang làm lại từ đầu.”

Việc đổi chỗ làm của cô diễn ra thuận lợi. Cô cũng chuyển tới thị trấn dễ sống hơn. Vả lại khi bị phản bội, cô đã trả đũa đủ. Shoko không hối hận vì bất kỳ đi đâu gì.

“Nhưng chị không hối hận. Chắc chắn chị sẽ hạnh phúc, dù xuất phát chậm hơn một chút.”

“Vây Shoko cũng sẽ cố gắng!”

Lần này tới lượt Shoko ngạc nhiên. Tên của hai người phát âm giống

nhau, tuy cô không biết tên cô bé viết như thế nào*. Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế?

Tiếng bẻ ghi vọng lại từ đằng xa. Chuyến tàu đi Nishinomiya Kitaguchi tới trước.

Sau khi đoàn tàu lướt qua sân ga đối diện, tới lượt tiếng bẻ ghi thứ hai vang lên, báo hiệu chuyến tàu tiếp theo sắp vào sân ga phía bên này.

“Chị đi đây, em hãy vui vẻ lên nhé.”

Shoko đứng dậy, cô bé Shoko cười tươi vẫy tay chào. Sau đó cô bé lại vươn thẳng lưng nhìn ra phía trước, sao cho “kẻ địch” của mình không phát hiện ra.

Shoko dừng lại dưới chân cầu thang.

Cô lạnh lùng nhìn về phía những cô bé này giờ vẫn theo dõi cô và cô bé Shoko. Bên ngoài còn là trẻ con, nhưng về bản chất, chúng đều đã ra dáng thiếu nữ. Không cần nương tay. Bằng trực giác, các cô bé hiểu ra ngay ánh mắt đó mang theo ý coi thường. Nhưng các cô không hề tỏ vẻ chống đối mà chỉ cụp mắt một cách lúng túng.

Ngay ở tuổi này chúng đã học được cách phân biệt đối xử, nhưng Shoko không phải kiểu phụ nữ hiền lành đến mức để cho trẻ con xem thường. Trong phần lớn trường hợp, cô luôn thể hiện được uy thế của mình trước mặt đối phương, bất kể tuổi tác hay giới tính.

Để cho bà cụ không quen biết nhìn ra, cảnh tỉnh.

Một cô gái như vậy khó mà có được hạnh phúc.

Khóe miệng cô nhếch lên thành nụ cười chua xót. Nhưng...

Vậy Shoko cũng sẽ cố gắng!

Có lời hứa của cô bé Shoko trong tay, cô phải hạnh phúc thôi. Giống như cặp đôi trẻ tuổi vừa xuống ở ga Nigawa. Cô phải sống sao cho không cảm thấy ghen tị khi nhìn hai người đó nữa.

Khi cô lên đến giữa cầu thang, tàu cũng vào tới sân ga. Cửa mở, hành khách bị đẩy ra ngoài.

“O?”

Một giọng nói lớn cất lên từ phía nhóm hành khách đông đúc, sau đó là tiếng giày cao gót lách cách tiến lên cầu thang.

Có vẻ tiếng nói ngạc nhiên vừa rồi nhằm vào mình. Nghĩ vậy, Shoko quay lại.

“A, đúng là chị rồi. Chị gái khi này.”

Người vừa tiến tới là cô sinh viên mà Shoko tình cờ bắt gặp ở ga Nishinomiya Kitaguchi. Chiếc túi xách bị ném lên ghế đã khiến hai người nhớ mặt nhau.

“Có chuyện gì vậy, chị không lên chuyến trước sao?”

“Còn em, sao lại chậm một chuyến thế này? Không lẽ em cãi nhau với mấy bà cô lúc này..

“À, không phải vậy đâu ạ.”

Cô sinh viên vội xua tay để làm Shoko yên tâm.

“Em vừa nếm trải một chút sự bí ẩn của đời người ấy mà.” Nghe cách diễn đạt kỳ lạ của cô gái, Shoko bật cười khẽ. “Thực ra chị cũng vừa nếm trải một chút sự bí ẩn của đời người khi xuống tàu đấy.”

Cả hai sóng bước tiến về cổng soát vé phía tây. Nghe Shoko nói, tới lượt cô sinh viên bật cười.

“Nói sao đây, trùng hợp thật, chị nhỉ?”

“Đúng thế.”

Shoko bỗng cảm thấy vui vẻ. Không chừng hạt giống hạnh phúc nằm ngay trong những cuộc hội ngộ như thế này đây.

“Nếu em có thời gian, chúng ta cùng đi uống trà nhé? Bí ẩn chị bắt gặp khá hay ho đây.”

“Được vậy thì hay quá! Em cũng đang mong kể cho chị nghe bí ẩn mà em gặp đây.”

“Ồ, chuyện liên quan tới chị sao?”

“Có chứ có chứ, rất liên quan là đằng khác! Chị chính là đương sự mà.”

Vậy là chuyện liên quan tới nhóm các bà cô kia? Shoko cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Nhưng chị mới chuyển tới đây chưa lâu nên không biết nhiều hàng quán. Em có rành không?”

“Chị không phiền nếu phải tới tận Koma chứ? Ở đó có một nhà hàng gia đình kiểu Ý, phục vụ cà phê miễn phí đi kèm set bánh ngọt vào bữa trưa.”

“Ừm, Koma...”

“Là tuyến Nakatsuhama.”

“À, chị hình dung ra rồi. Dừng lại trước ngã tư, rẽ phải ở chỗ siêu thị, đúng không?”

“Đúng, chính là chỗ đó. Giá rẻ, đồ cũng khá ngon.”

Có lẽ lựa chọn của cô xuất phát từ tình hình túi tiền. Shoko có thể mời cô uống trà ở bất kỳ chỗ nào, nhưng lúc này cô chưa muốn làm vậy.

Bởi cô cảm thấy cô gái này có thể trở thành bạn vong niên với mình.

Sự vội vàng sẽ khiến đối phương ngẩn ngai, đánh mất cơ hội gắn kết cả hai. Vì vậy, nên xuôi theo khả năng tài chính của đối phương thì hơn.

“Em chỉ hơi lo chỗ đó không hợp ý chị...”

Quả nhiên cô sinh viên vẫn còn chút e dè.

“Không đâu. Thực ra dù đã đi làm, chị vẫn phải vất vả xoay xở với cuộc sống độc thân thôi. Những thứ xa xỉ sở dĩ có giá trị là vì thỉnh thoảng người ta mới được thưởng thức. Chị rất thích sushi băng chuyền và khung giờ giảm giá trước khi đóng cửa của siêu thị đấy.”

“Vậy thì may quá.”

Người ngoài nhìn vào hẳn sẽ nghĩ hai người là chị em. Nghĩ thế, Shoko cảm thấy vui vẻ.

Bước đầu tiên tiến tới đích hạnh phúc.

Sau buổi uống trà, cô sẽ có thêm một người bạn, đi đâu mà người ta khó lòng làm được ở tuổi này.

Ga Sakasegawa

C

hà chà.

Tokie ngắm hai cô cậu trẻ tuổi đứng ở điểm chờ bên cạnh, trên sân ga đi Takarazuka.

Khi người ta về già, ngày tháng trôi nhanh như gió thoảng, chớp mắt đã thấy một năm nữa qua đi. Vậy mà không hiểu sao khung cảnh nửa năm trước lại hiển hiện rõ nét trong trí nhớ của bà như mới xảy ra hôm qua.

Chiếc túi xách to bản may bằng vải thô, in hình chú chuột nổi tiếng thế giới đã nhắc Tokie nhớ lại ngay khung cảnh đó.

Chuyện diễn ra ở lưng chừng cầu thang sân ga đối diện.

Khi ấy, chàng trai - lúc này đang đứng cạnh cô gái - đã khẩn thiết ngỏ lời mời, cô cũng đáp lại bằng gương mặt tươi cười. Dường như khởi đầu đẹp để Tokie tình cờ chứng kiến đã viết nên một tình yêu đẹp. Lúc này hai người đang nắm tay, cười nói với nhau trong lúc đợi tàu.

Tokie xách theo một chiếc lồng, bên trong là chú chó giống Dachshund* nhỏ, đứng đợi tàu cùng cô cháu gái Ami. Ami muốn đặt một cái tên kiểu Tây cho chú chó, nào là Maron, nào là Chocolat, tuy nhiên quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay người chủ chính thức, chính là Tokie.

Bà vốn thích chó Nhật, nhưng ít giống chó Nhật nào có vóc dáng nhỏ. Ngay cả Shiba cũng đòi hỏi vận động hằng ngày với thời lượng không nhỏ, không phù hợp với người lớn tuổi.

Bà cũng tìm hiểu về giống Mameshiba, có đi đâu nhiều con trong số chúng khi lớn lên to chẳng kém giống Shiba thông thường, vì vậy đây cũng là một lựa chọn nhiều rủi ro.

Cuối cùng, chú chó lông đen dài thuộc giống Dachshund nhỏ được

chọn theo ý Ami, riêng tên gọi vẫn thuộc quyền quyết định của Tokie.

“Ken” chính là cái tên mà bà chọn. Đó là tên con chó giống Kaiken mà gia đình bà từng nuôi trước kia, nó từng sống tới khi con trai bà vào mẫu giáo, nhưng có vẻ con trai bà đã quên mất cái tên này khi nhận xét “Tên nghe chẳng hay gì cả”.

Ami giận dữ vì muốn cái tên dễ thương hơn, nhưng bà không để tâm.

Tokie không nuông chiều cháu gái trong những chuyện như thế.

Dẫu vậy, sau nửa năm, Ami cũng quen với cái tên “Ken”. Sự hiện diện của chú chó là lý do khiến cô bé chăm tới ngủ lại cùng bà hơn. Hôm qua cũng vậy, sau khi đón con từ trường mẫu giáo, con dâu bà đem cô bé tới gửi kèm theo lời xin lỗi. Từ khi Ken được nhận nuôi, ngôi nhà của Tokie càng lúc càng giống nơi trông giữ trẻ lý tưởng.

“Bà ơi, Ami cần lồng của Ken nhé.”

“Con không cần được đâu, ban nãy con không xách xuống cầu thang được đấy thôi.”

“Con có thể cần trong lúc đứng đợi mà!”

Không muốn cô cháu gái hờn dỗi trước khi lên tàu, Tokie đành đưa chiếc lồng cho Ami.

“Con lùi ra sau nữa đi. Nhất định không được đánh rơi đấy nhé. Khi nào không cần được nữa phải trả ngay cho bà.”

Vừa nói bà vừa đỡ chiếc lồng, sao cho Ami có đánh rơi thì bà vẫn kịp giữ lại.

Tuy nhiên Ami đã không thể giữ chiếc lồng cho tới khi tàu vào ga.

“Con trả cho bà đây.”

“Bà nói có sai đâu.”

Khi Tokie đón chiếc lờng từ tay Ami, bà bắt đầu nghe thấy tiếng bẻ ghi của đoàn tàu sắp tới nơi.

Sau cùng, việc bà lo làm Ami giận dữ hóa ra hoàn toàn vô ích.

Bà chưa bao giờ đặt chân lên một chuyến tàu ồn ào đến vậy.

Cửa tàu vừa mở, tiếng cười nói cao chói tai của phụ nữ lập tức vọng ra.

Nếu sự ồn ào này đến từ vài đứa trẻ hoặc mấy cô cậu học sinh, bà có thể bỏ qua mà không có ác cảm. Nhưng có điều gì đó khiến sự rộng lượng của Tokie biến mất, ngay khi bà nhận thấy nó bắt ngu ồn từ một nhóm phụ nữ luống tuổi.

Giọng nói của các vị phu nhân chiếm mất hơn phân nửa dãy ghế vang khắp toa tàu. Nhân số chỉ chừng năm, sáu người, nhưng tiếng nói chuyện đặc biệt to. Dù ngồi thành hàng ngang, các bà vẫn muốn cùng nói về một chủ đề, vì thế ai nấy đều ra sức nói thật lớn.

Có lẽ sự hiện diện của các bà chính là một trong những nguyên nhân của cảnh tượng vắng vẻ trên tàu. Hành khách thẳng thừng tỏ thái độ bức bối và phiền nhiễu, nhưng các bà hoàn toàn không để ý.

Khi hai bà cháu bước lên, chú chó tên Ken trong lờng khế gặm gừ, có lẽ vì âm thanh quá ồn ào. Một trong số các vị phu nhân nghe thấy, nhăn mặt nhìn chiếc lờng trong tay Tokie.

Thật không may, hai bà cháu lên tàu qua cánh cửa ngay sát dãy ghế của bọn họ. Có lẽ bà nên tránh xa đám người này hết mức có thể.

Dắt tay Ami, Tokie tiến tới gần cửa đối diện.

Ami tò mò nhìn chăm chăm các bà cô đang cười nói ồn ã như một đàn

vẹt nhốn nháo. Bị thu hút bởi âm thanh hoặc ánh sáng là đặc điểm của trẻ con, không thể trách con bé. Hơn nữa sự ồn ào này còn vượt quá giới hạn làm ngơ của người lớn.

Và lứa tuổi Ami cũng là thời kỳ của những câu hỏi “tại sao”, “vì sao” không hề kết.

“Bà ơi.”

Ami ngược nhìn Tokie rồi quay ra các bà.

“Tại sao người lớn lại làm ồn như vậy ạ?”

Lo Tokie không nghe thấy vì vướng tiếng các bà, cô bé cố gắng nói lớn để bà có thể nghe được. Tuy nhiên, câu hỏi ngây thơ không hề có ác ý của Ami vang xa hơn cô bé tưởng, vài hành khách nghe thế liền bật cười.

“Hôm trước, trong chuyến dã ngoại của trường, cô giáo dặn Ami là phải giữ im lặng khi đi tàu. Người lớn thì không cần làm thế ạ?”

Thêm vài người nữa phì cười.

Tokie bất lực nhìn xuống cô cháu gái.

Con bé này cũng giỏi chọc trúng chỗ phiền phức quá nhỉ. Không biết nó giống ai nữa.

Cuộc nói chuyện của các vị phu nhân ngưng bật. Các bà chăm chăm nhìn về phía bà cháu Tokie.

“Này bà kia! Bà dạy cháu kiêu gì thế hả!”

Người vừa lên tiếng là vị phu nhân ngồi giữa, có vẻ là người đứng đầu nhóm.

Tokie bình thản quay ra nhìn các bà.

“Tôi dạy cháu những phép lịch sự cơ bản.”

Màn đáp trà này lại khiến tiếng cười mỉa mai của hành khách trên tàu rộ lên, làm các vị phu nhân càng thêm tức tối, đỏ cả mặt.

“Bà... Phép lịch sự gì chứ, đem chó lên tàu mà còn dám nói đến phép lịch sự! Xem cách dạy dỗ cũng đủ thấy tương lai của cháu bà rồi đấy!”

Ồ, muốn gây sự với tôi sao?

Chỉ có con trai, con dâu và tôi có thể nói về tương lai của đứa trẻ này thôi.

Tokie cầm chiếc lồng của Ken bằng một tay, dắt theo Ami từ từ tiến tới trước mặt các bà.

Các vị phu nhân tỏ ra chột dạ khi thấy bước chân từ tốn không có vẻ gì là đã già nua của Tokie. Có lẽ các bà không ngờ đối phương sẽ tới ngay trước mặt mình.

Rồi Tokie bắt đầu nói, bằng ngữ điệu từng dùng khi còn làm giáo viên cấp ba.

“Các bà hãy nghe cho rõ. Khi đã nhốt thú cưng vào lồng, trả tiền theo quy định, tôi hoàn toàn có thể đem nó lên tàu. Tôi và cháu gái đã làm đúng quy định trước khi đem chó lên tàu. Vế đây.”

Tokie lấy tấm vé dành cho chó mèo ra khỏi túi xách, giơ ra trước mặt các bà.

“Phát ngôn ‘Không biết phép lịch sự cơ bản’ nhắm vào bà cháu tôi coi như không còn căn cứ. Đây là quy định do Công ty Đường sắt Hankyu đề ra, nếu có thắc mắc, xin mời các bà nói chuyện với Công ty Đường sắt Hankyu.”

Cách đáp trả của các bà nằm ngoài dự đoán của Tokie.

“Hôi quá!”

Người vừa gần giọng là vị phu nhân nhăn mặt nhìn chiếc lồng khi hai bà cháu Tokie lên tàu.

Bà ta phóng ánh mắt về phía Ami thay vì Tokie.

“Con chó hôi quá! Đừng có tới gần tôi, phiền lắm!”

Mặt Ami đỏ bừng lên.

“Không hôi! Hôm qua Ami vừa tắm cho Ken rồi mà! Ami luôn chăm chỉ tắm cho Ken mà!”

Cảm thấy đuối lý khi tranh luận với Tokie nên chuyển sang công kích đứa trẻ con còn chưa hiểu chuyện sao?

Khi Tokie vừa nghĩ nên xử lý đám người này ra sao, tiếng của cô gái trẻ đã kịp xen vào.

“Làm sao biết được con chó có hôi hay không?”

Cặp đôi đáng yêu đã có mặt từ khi nào. Cô gái để lại ấn tượng đặc biệt với chiếc túi may bằng vải thô in hình chú chuột nổi tiếng.

“Khắp chỗ này sực mùi nước hoa, đến nỗi cháu sắp hắt xì rồi đây này.”

Cô quay sang nói với bạn trai rằng mình sắp say tàu, cậu bạn trai cũng gật đầu.

Cô gái xinh xắn tươi cười nhìn nhóm các bà.

“Hình như các bác đều dùng nước hoa đắt tiền, nhưng có ai biết dùng đúng cách không ạ? Chỉ một lần xịt lên cổ tay hay sau tai thôi, không cần xịt nhiều như xịt ngăn mồ hôi đâu ạ. Làm thế mùi nước hoa sẽ biến thành mùi khó chịu đối với người xung quanh đấy ạ. Có vẻ khứu giác của các bác chai rồi nên mới không nhận ra, chứ giữa bầu không khí này mà vẫn nhận biết được mùi hôi của con chó thì cháu phải công nhận, mũi các bác thính hơn cả chó đấy ạ.”

Hình như cả nhóm đã bị nói trúng tim đen, mặt ai nấy đều loạt đỏ gay. Các bà thậm chí không kịp phản bác.

“Chắc chắn mùi dâu gọi của chú chó này thơm hơn!”

Thấy cô quay sang cười với mình, Ami mừng rỡ gật đầu.

“Dâu gọi của Ken có mùi hoa đấy ạ!”

Cô cười hưởng ứng lời Ami, rồi lại quay ra nhìn nhóm các bà. Lúc này vẻ mặt cô đã chuyển sang nghiêm túc.

“Con người may mắn thật đấy. Làm ồn hơn cả chó mà không bị nhốt vào lồng.”

Cô đã chen ngang cuộc tranh cãi của Tokie. Thật có lỗi quá... Tokie vừa nghĩ đến việc đưa cục diện về điểm xuất phát thì cậu bạn trai lên tiếng, đặt dấu chấm hết cho câu chuyện nhằm thời điểm không thể hoàn hảo hơn.

“Tại máy bán hàng tự động không bán đạo đức ấy mà.”

Đúng lúc đó, tiếng loa thông báo trên tàu vang lên.

“Ga tiếp theo, Takarazuka Minamiguchi. Takarazuka Minamiguchi.”

Nghe tiếng loa, vị phu nhân đứng đầu nhóm đứng bật dậy.

“Các chị, chúng ta xuống đây đi!”

“Ồ, nhưng hôm nay chúng ta đi Takarazuka..

“Mấy người này làm tôi mất hứng rồi, hôm nay chúng ta ăn trưa ở khách sạn Takarazuka đi.”

Các bà bắt đầu tất bật chuẩn bị xuống tàu trong lúc đoàn tàu giảm tốc. Tàu dừng, cửa mở, cả nhóm liềnh kéo nhau bước xuống.

Mùi nước hoa nồng nặc có thể làm tê liệt mũi của hành khách bị bỏ lại trên tàu.

Việc cố ý nhắc đến tên khách sạn cao cấp duy nhất trong vùng, khách sạn Takarazuka, dường như là nỗ lực chống chế cuối cùng của các bà.

“... Sợ thật đấy. Gặp đoàn khách kiều này, chắc khách sạn Takarazuka sẽ mệt lắm đây.”

“Có phải em sai rồi không?”

Cô gái tỏ ra áy náy. Tokie nói xen vào:

“Không sao đâu, đó là một khách sạn tàm cỡ, hoạt động đã nhiều năm. Họ sẽ có cách đối phó với kiều khách ấy thôi.”

“Vậy thì may quá”, cô gái đáp. Bầu không khí giữa hai bên nhanh chóng trở nên thoải mái. Tuy nhiên cô không ngừng xuống dãy ghế trống mà tiến về phía cửa ra, như muốn tránh mùi nước hoa nồng nặc còn sót lại.

“Tôi phải cảm ơn hai cháu. Cảm ơn hai cháu đã bênh vực chúng tôi.”

“Ấy, không cần đâu ạ.”

Chàng trai trêu chọc cô gái đang cúi đầu xấu hổ:

“Không ngờ em dễ cãi cọ như thế đấy.”

Rồi chàng trai cười.

“Thì thoảng cô ấy chẳng chịu suy nghĩ trước sau, làm cháu thấy không yên tâm.”

Miệng lưỡi cậu cũng không vừa đâu nhé, Tokie thàn nhận xét.

“Nhưng riêng hôm nay, cháu nghĩ để cô ấy bất cần một chút cũng được.”

Có vẻ cậu đã chuẩn bị chu đáo.

“Sự bất cần của cô ấy giúp tôi rất nhiều đây.”

“Vây mà cháu tưởng làm thế là thừa cơ.”

Chàng trai cười tinh nghịch.

“Cháu ước chừng cô ấy đủ sức công kích một mình, nhưng vì có cả cháu nhỏ và chú chó, nên cháu mới nghĩ đánh kiêu bao vây sẽ hay hơn.”

“Phải rồi. Nhờ vậy chuyện mới được giải quyết nhanh gọn.”

“Cháu đoán chắc sẽ thắng mà, quả nhiên không sai”, chàng trai lại cười với vẻ khó hiểu.

Cô gái quay sang nhìn Ami rồi ngó vào trong lồng:

“Đáng yêu quá, giống Dachshund nhỏ phải không? Là chó của em sao?”

Nghe cô hỏi vậy, Ami mừng rỡ định gật đầu, nhưng Tokie cắt ngang:

“Không phải. Nó là chó của tôi và chồng tôi.”

Ami phụng phịu ra mặt.

“Ami cũng chăm sóc em ấy mà..

“Con có giúp một tay, nhưng chỉ là giúp thôi. Người nuôi nó là bà và ông.”

“Ông biến thành ngôi mộ rồi mà.

“Nhưng nó vẫn là chó của ông và bà. Bà luôn nói với con như vậy mà.”

Tokie chưa bao giờ nhân nhượng khi nói về vấn đề này.

“Nếu muốn nuôi chú chó của riêng mình, con phải biết chịu trách nhiệm với nó trước đã.”

“Nhưng con thích Ken cơ.”

Cặp đôi vừa giúp đỡ cả hai tròn mắt quan sát cuộc tranh luận giữa Tokie và Ami. Có lẽ họ cảm thấy mối quan hệ giữa hai bà cháu Tokie và

Ami rất khác thường.

Bởi mọi người thường coi việc chi ầu chuộng cháu gái là lẽ hiển nhiên. Đạo g ần đây mấy bà bạn trà cũng tỏ ra ngạc nhiên trước thái độ của bà. “Khó lắm mới được dịp cháu nó về chơi mà bà nghiêm khắc quá nhỉ.”

“Không được. Ken là chó của bà và ông.”

Ch ồng bà mắc chứng sợ chó sau khi bị chú chó tên Ken giống Kaiken cắn vào hông.

Bà chọn giống chó nhỏ hơn là để ông khỏi sợ.

“Bà bắt nạt con! Bà bắt nạt con!”

“Con có thể giận bà bắt nạt con. Nhưng không được làm ồn trong tàu điện, nếu còn nhõng nhẽo, bà sẽ không cho con đem chó đi dạo nữa. Món kem tươi ở đường hoa cũng sẽ bị cắt.”

Đường hoa là con đường đi bộ từ ga Takarazuka về nhà hát Takarazuka, hai bên đường trồng kín hoa theo mùa. Cuối một nhánh của con đường là trung tâm mua sắm với những cửa tiệm khá sang trọng, trong đó có cửa hàng đồ ngọt nơi bán món kem tươi mà Ami rất thích.

“Bà bắt nạt con...”

Ami vẫn tỏ ra phụng phịu, nhưng giọng đã nhỏ lại.

Chàng trai bật cười lớn.

“Bà ơi, nói chuyện với cháu gái mà bà cũng không mềm lòng nhỉ! Cháu tưởng các bà thường chi ầu cháu hơn cơ.”

“Hình như tôi hơi khác biệt so với những tiêu chuẩn thông thường, cậu ạ.”

Câu trả lời của Tokie khiến cậu cười càng lớn tiếng hơn.

Lúc đó, cô gái nắm lấy tay áo của chàng trai.

“Anh Masashi... Em xin lỗi, em sắp say rồi...”

Gương mặt cô gái đã trắng bệch từ bao giờ.

“A, tại mùi nước hoa nồng quá đây mà. Chúng ta sang toa khác nhé?”

Chàng trai vừa được gọi tên đỡ lấy cô gái, quay lại nói với Tokie.

“Xin lỗi bà, cô ấy dễ bị say tàu xe. Hình như mùi nước hoa ban này nồng quá. Chúng cháu sẽ chuyển sang toa bên cạnh.”

Mùi nước hoa lan không xa khỏi ghế ngồi của nhóm các bà, nhưng có vẻ chùng đó cũng đủ khiến cô khó chịu.

“Phiền cháu quá, vì giúp tôi mà bị say tàu thế này.”

Nghe thế, cô gái ngẩng gương mặt xanh xao lên.

“Không sao đâu ạ. Chỉ vì cháu không ưa những người đó. Cháu muốn làm khó họ. Cháu muốn khiến họ hổ thẹn vì ngay cả cách dùng nước hoa cũng không biết mà còn lên mặt với người khác.”

“Cháu có cá tính mạnh thật đấy.”

“Vậy chúng cháu xin phép.”

Chàng trai khẽ cúi chào rồi đỡ cô gái đi về phía đuôi tàu.

Vậy ra chàng trai tên là Masashi.

Bà hơi tiếc vì không kịp hỏi tên cô gái.

Ga Takarazuka Minamiguchi

C chia tay hai bà cháu kỳ lạ, Masashi đi qua lớp cửa ngăn g̃ần đó, di chuyển sang toa cuối.

“Yuki, em không sao chứ? Hay là xuống ga Takarazuka nghỉ một chút?”

Cô tựa vào anh, lắc đầu.

“Không còn mùi nước hoa nữa rồi, em không sao. Cảm ơn anh.”

“Ng ồi xuống nhé?”

Rải rác đây đó vẫn còn ghế trống, đủ chỗ cho Yuki ng ồi một mình.

“Không cần đâu anh, chỉ còn một ga nữa thôi. Chúng ta cùng đứng đi.”

Cả hai đã thống nhất sẽ đứng khi tàu băng qua cây cầu sắt bắc ngang sông Muko. Đứng g̃ần cửa nào không quan trọng, vốn họ đã ở trên cây cầu sắt, phía trên con sông.

Bãi b ể rộng lớn mà họ có thể nhìn xuống từ vị trí này nay đã trở về trạng thái nguyên thủy.

Lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau, ở đó từng có chữ “Sinh” rất lớn xếp bằng đá.

Khi phát hiện ra văn tự ấy dưới bãi b ể nơi chẳng mấy ai để ý đến, đi đâu đầu tiên Yuki nghĩ tới là uống bia tươi. Sau một chuỗi những sự trùng hợp kỳ lạ, họ đã ng ồi nói chuyện với nhau trên tàu. Lúc ấy đối với Masashi, cô vẫn là đối thủ mà anh đơn phương để ý.

Cô luôn nhanh tay chiếm mất những cuốn sách hay mà anh để mất tới ở thư viện trung tâm. Trớ trêu thay, cô lại thuộc mẫu người mà anh thích.

Cô gái ấy đã nói những lời này khi xuống tàu ở ga Sakasegawa.

Lần tới gặp lại, chúng ta hãy cùng uống nhé.

Thư viện trung tâm. Anh hay tới đó phải không? Vậy thì, để lần tới nhé.

Anh không hề đơn phương. Cô cũng để ý đến anh. Giây phút biết được điều đó, tình cảm của Masashi đã bắt đầu nảy nở.

Anh chạy ào ra khỏi tàu điện, đuổi theo cô, vừa thở hổn hển như sắp đứt hơi vừa mời cô đi uống ngay ngày hôm đó, thay vì lần gặp tiếp theo. Thật may mắn vì cô còn độc thân và chấp nhận lời mời của anh. Ngay cả việc xin số điện thoại cũng thành công chóng vánh, đến nỗi anh phai hoài nghi vận may của chính mình.

Và rồi họ bắt đầu hẹn hò, gặp nhau ở ga Sakasegawa vào thứ Bảy, ngày nghỉ của cả hai, sau đó tới thư viện trung tâm. Một khởi đầu hết sức trong sáng, hơn cả những cô cậu học sinh cấp ba bây giờ, chỉ khác học sinh cấp ba ở chỗ, đôi khi họ sẽ kết thúc cuộc hẹn bằng bữa ăn đi kèm đồ uống có cồn trên đường về.

Mỗi lần tới thư viện, hai người đều nhìn xuống bãi bồi giữa sông.

Hôm nay nó vẫn ở đó nhỉ?

Hôm nay cũng thế.

Có ai đó đã cần mẫn chăm chút cho chữ “Sinh” dưới bãi bồi. Vào mùa hè, những vật cỏ lăm le phủ kín chữ được dọn sạch. Những tảng đá bị rơi đổ khiến nét chữ mờ đi cũng được xếp lại ngay ngắn, giúp chữ “Sinh” trụ lại bãi bồi trong khoảng thời gian khá dài.

Nhưng rồi sau vài cơn bão và những trận mưa dai dẳng, cùng dòng nước chảy siết mùa nước nổi, bãi bồi nay đã trở về với trạng thái không có gì khác lạ trước đây.

“Nó biến mất rồi kìa anh.”

“Biến mất thật rồi.”

“Nó kiên trì đấy chứ.”

“Đúng là đã có cố gắng.”

Khi nói những điều này, cả hai đã bước vào giai đoạn thường xuyên qua lại nhà nhau.

Hẹn hò ở thư viện, đôi khi cùng đi ăn.

Anh biết cô khá thích rượu chỉ sau vài lần hẹn hò kèm dùng bữa với nhau. Không nói đâu xa, đi đâu đâu tiên mà chữ “Sinh” khiến cô nghĩ tới là mong muốn uống bia tươi. Lời mời Masashi dốc hết can đảm nói ra cũng dẫn hai người tới quán rượu nơi cô thường xuyên ghé thăm. Việc có cả quán quen để tới uống một mình đủ chứng minh niềm yêu thích không hề nhỏ của cô đối với thứ đồ uống có cồn này.

Masashi uống không tởm, nhưng nếu nghiêm túc so tửu lượng với cô, có nguy cơ anh sẽ để thua.

Không những thế, Yuki còn thuộc tuýp uống bao nhiêu cũng không say. Dù uống nhiều đến đâu, cô vẫn tỉnh táo khi ra về. Những tình huống “không trong sáng” hoàn toàn chẳng có cơ hội phát sinh, vì vậy mối quan hệ đúng mực của họ tiếp tục là mối quan hệ đúng mực suốt một thời gian.

Mãi tới tiết Trung Nguyên*, rào cản ấy mới được gỡ bỏ.

Công ty nơi Masashi làm việc có thông lệ giữ lại tất cả quà cáp được tặng vào dịp này, trừ đồ tươi sống, để làm phần thưởng trong đợt bốc thăm may mắn dành cho toàn thể nhân viên vào đúng ngày Trung Nguyên. Quy mô công ty khá lớn, vì vậy số lượng quà nhận được cũng không nhỏ, góp phần làm cho cuộc bốc thăm trở nên đáng chờ đợi, nhờ tỉ lệ trúng thưởng cao.

Trong trường hợp người không uống được rượu bốc trúng bia, người thích rượu lại bốc phải bánh kẹo, họ có thể tự do trao đổi “giải thưởng” mà mình nhận được.

Thứ mà Masashi rút trúng lần này là phân thưởng được mọi kẻ sành rượu nhắm tới. Một chai Keigetsu, loại rượu nổi tiếng vùng Tosa*. Hơn thế còn là chai cỡ đại*. Món quà tới từ một đối tác có tiếng trong việc gửi tặng rượu của các vùng đầu đàn hằng năm.

Masashi nhận được rất nhiều lời đề nghị trao đổi phân thưởng, nếu là những năm trước, có lẽ anh đã đồng ý. Anh không quá mặn mà với rượu, đối với người sống độc thân thì bia tiện lợi và dễ dọn dẹp hơn nhiều.

Nhưng bây giờ...

“Này, chai cỡ đại có phải hơi thừa với người sống một mình như cậu không?”

Vài đồng nghiệp cũng như cấp trên cố gắng thuyết phục, nhưng Masashi kiên quyết khước từ tới cùng.

“Trong nhà chỉ có các anh uống thôi mà. Em cũng muốn có rượu ngon để thi thoảng đem ra nhâm nhi chứ.”

Lập luận “Nếu không định rót hết trong một lần thì giữ chai cỡ đại cũng không có gì là thừa” đã giúp Masashi thành công trong việc mang phần thưởng của mình về nhà.

Thực ra anh không đặc biệt yêu thích rượu Nhật. Anh có thể uống mọi loại rượu một cách thoải mái, không đòi hỏi phải là loại này hay loại kia. Và hiếm khi uống một mình.

Nhưng anh có thể vui vẻ thưởng thức nếu gặp người hợp tính, nhất là bây giờ, khi bên cạnh Masashi đã có cô bạn gái sẵn lòng thử mọi loại rượu

một cách ngon lành.

Yuki tỏ ra thực sự vui mừng mỗi khi được uống rượu ngon.

Yuki là người đề xuất nguyên tắc đôi bên cùng trả ti tiền khi hẹn hò, trừ dịp sinh nhật của mỗi người, vì vậy khi muốn uống loại rượu đắt ti tiền, Yuki luôn tham khảo ý kiến của Masashi trước.

Và cô luôn uống chén rượu rất ngon lành. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô, Masashi không bao giờ bỏ qua gợi ý “Dù gì cũng uống r ồi, thêm chén nữa nhé?”, nhưng Yuki chưa từng gật đầu. Có vẻ cô đã hạ quyết tâm chỉ uống một chén rượu đắt ti tiền trong mỗi lần đi uống. Từ từ, cẩn trọng thưởng thức chén rượu duy nhất, có lẽ cách uống này chính là “thi tửu (thưởng rượu)” mà người ta hay nói.

Anh tưởng tượng cảnh cô tươi cười từ chối khi bị đồng nghiệp mời uống quá chén. “Uống như vậy thì em sẽ không biết được mùi vị của rượu nữa”. Nghĩ tới đây, Masashi cảm thấy hạnh phúc vì được chứng kiến Yuki vui vẻ thưởng thức hương vị của những loại rượu ngon.

Anh muốn để cô uống thử loại rượu ngon nổi tiếng một vùng, đồng thời muốn dùng nó làm “chất xúc tác”, mong có thể tạo ra “cơ hội”, vì biết cô nhất định sẽ bị hấp dẫn.

Anh mời cô qua điện thoại.

“Anh vừa nhận được một chai rượu Nhật, gọi là Keigetsu của Kochi...”

Anh không thể mang rượu của mình tới quán. Họ chỉ có thể uống ở nhà một trong hai.

“Sao cơ, Keigetsu anh nói là loại ‘Keigetsu’ ấy ư?”

Sự thích thú của Yuki không nằm ngoài dự đoán của anh. Nhân đây Masashi cũng phải thán phục cô, vì đó vốn không phải cái tên nổi tiếng

khắp cả nước.

“Trước đây em đã được uống ở quán nào đó quanh Osaka. Ngon thật đấy...”

Có vẻ cô đang nhớ lại hương vị của món rượu. Giọng nói của cô trở nên mơ màng.

“Có người quê ở Kochi giới thiệu cho em khi cùng đi uống. Người đó nói nên thử vì rất ít quán có loại này.”

Không sai, những quán phổ thông thường chỉ phục vụ hai đại diện đến từ Kochi là Tosazuru và Suigei.

“Lúc ấy, người đó còn kể cho em nghe nhiều chuyện rất thú vị nữa. Thông thường, chỉ những vùng có nguồn nước trong lành và tròng được gạo có chất lượng mới nấu được rượu ngon. Nếu để ý mình sẽ thấy những nơi nổi tiếng về rượu cũng là nơi nổi tiếng về gạo. Như Nigata chẳng hạn. Nhưng anh biết đấy, Kochi không nổi tiếng lắm về chất lượng gạo, dù có nguồn nước tốt vì là vùng nông thôn.”

Đúng là Masashi chưa từng nghe nói Kochi có thể làm ra loại gạo nào đặc biệt ngon.

“Chính vì thế nơi này gặp bất lợi ngay từ bước đầu tiên của việc nấu rượu. Vậy mà rượu Tosazuru lại liên tiếp nhận giải Vàng trong các kỳ đánh giá rượu toàn quốc*, có lẽ phải đến mười lăm, mười sáu lần, tổng số lần nhận giải cũng vượt quá ba mươi, tiếng tăm vang khắp cả nước. Anh nghĩ tại sao gặp bất lợi mà họ lại mạnh về rượu như vậy?”

“Ờ, tại sao nhỉ. Có phải nhờ bí quyết không?”

“Sai. Theo người đó nói thì lý do là cư dân ở Kochi cực kỳ thích rượu!”

Đúng là Masashi nghe nói Kochi có rất nhiều bọm rượu. Khi hỏi một cô gái ở đây xem cô uống được bao nhiêu, câu trả lời là “Chỉ một chút”. Tuy nhiên, kẻ nổi ý xấu muốn mượn rượu để khống chế cô gái vì tin những lời này sẽ nhận ra cô chẳng hề hấn gì khi “chỉ một chút” chuyển sang “một chai nữa”, và dừng lại ở mức “khoảng hai chai thôi”.

Câu chuyện này quá nổi tiếng, có lẽ đã trở thành chuyện cười cho cả nước.

Anh chẳng rõ bằng chứng này là thật hay giả, liệu có chứng minh được niềm yêu thích mãnh liệt cư dân Kochi dành cho rượu không, dù bản thân câu chuyện chứa khá nhiều yếu tố hài hước.

Nhưng đối với Masashi, đây không phải chuyện có thể khiến anh cười một cách thoải mái. Việc Yuki vui vẻ kể lại câu chuyện khiến anh thấy bất rút khó chịu.

Ở tuổi này, hiển nhiên họ đều có quá khứ của riêng mình. Dù vậy, nếu đối phương là người đặc biệt với Yuki, hiện tại vẫn ở cạnh cô, anh sẽ không thể thả lỏng tâm trạng.

“Người tới từ Kochi đó... có phải đồng nghiệp cùng công ty với em không?”

“Vâng. Giờ bọn em vẫn đang làm cùng nhau.”

Nghe cô nói về người này thoải mái như vậy, Masashi thâm nghĩ nếu quả thực họ từng hẹn hò, có lẽ hai người đã chia tay trong êm đẹp. Nếu anh ta còn ở gần cô, khả năng họ quay lại với nhau là không nhỏ.

Yuki tinh nghịch nói thêm:

“Chính là vị ti ền bối ‘chỉ một chút’ ấy.”

“... Em phải nói sớm chứ!”

Masashi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Tiếng cô thì thầm vang lên qua chiếc điện thoại anh đang áp sát bên tai.

“Anh lo lắng sao?”

“... Thật ngại quá.”

“Em xin lỗi. Vậy em an tâm rồi.”

Yuki tiếp tục câu chuyện trước khi anh kịp hỏi cô an tâm về điều gì.

“Em có thể tới uống ở chỗ anh chứ? Hình như ở Obayashi phải không?”

Họ chọn thời điểm vào cuối tuần này, bữa ăn gồm đồ nướng Teppanyaki*. Sau khi nhanh chóng thống nhất lịch trình, Yuki chúc anh ngủ ngon rồi tắt máy.

Masashi cẩn thận dọn dẹp phòng trước khi ra ga đón Yuki.

Họ vào siêu thị trước ga mua sắm, sau đó mới về phòng Masashi. Anh đã gặp rắc rối khi cô nhìn thấy thư viện ở gần đó trên đường về

“Đúng rồi, thư viện Nishi nằm ở Obayashi! Lẽ nào anh Masashi sử dụng cả thư viện trung tâm lẫn thư viện Nishi?!”

“Ừ thì... em nói đúng.”

“Anh ăn gian!”

“Ăn gian gì chứ, Yuki ở Sakasegawa chỉ cách đây một ga. Em cũng dùng được cả hai mà.”

“Nhưng nếu đi từ Sakasegawa thì thư viện trung tâm và thư viện Nishi nằm ở hai hướng ngược nhau, đi về cả hai nơi rất mất thời gian! Lẽ ra em nên tìm phòng ở Obayashi mới phải!”

“Không cần làm thế đâu, ở Sakasegawa cũng tiện mà. Khu đó có nhiều nhà sách lớn đấy chứ.”

“Anh nói vậy cũng không sai, nhưng mà...”

Nói tới đây, họ đã về đến nơi. Masashi mời Yuki vào phòng.

Trái với vẻ dạn dĩ thường ngày, Yuki tỏ ra ngại ngùng khi bước vào, khiến anh cảm thấy thích thú. Cô đưa mắt nhìn khắp nơi một cách căng thẳng.

“Anh giữ nhà cửa sạch sẽ quá nhỉ.”

“Hôm nay là do anh dọn dẹp trước. Bình thường nó bừa bộn hơn một chút.”

“Nhưng mà căn bếp này quả thực hơi chật...”

Chiếc bồn rửa nhỏ xíu được thiết kế cho kiểu phòng khép kín bị nhồi nhét miễn cưỡng ngoài hành lang, đi kèm chiếc bếp điện duy nhất. Masashi hầu như không đụng đến chúng, những dịp bạn bè đến ăn uống, anh thường dùng bếp nướng hoặc bếp ga mini.

Biết đi đâu này, Yuki đã đề nghị ăn món nướng kiểu Teppanyaki, dùng bếp nướng làm những món nhắm đơn giản.

“Ngày thường anh ăn uống thế nào?”

“Mua cơm nắm ngoài cửa hàng tiện lợi hoặc mua thức ăn ở siêu thị bạn này.”

“Ôi, như vậy thì thiếu rau rồi. Hôm nay anh phải ăn thật nhiều rau đấy nhé.”

Yuki vừa nói vừa bắt tay vào thái chỗ rau củ trong gian bếp chật chội.

Do giờ hẹn rơi vào buổi chiều nên tới giờ ăn tối đồ ăn mới được chuẩn bị xong.

Khi thịt và rau trên bếp điện bắt đầu chín, cuối cùng chai rượu Keigetsu cũng được đem ra. Yuki mừng rỡ thốt lên:

“Thích quá, cả một chai lớn! Chúng mình phải uống thật ngon mới được!”

Vậy là cô sẽ tiếp tục tới phòng anh, hay cho phép anh tới phòng cô? Masashi không dám chắc về ý nghĩa của câu nói này.

Yuki vui vẻ nghiêng chiếc ly, thường thức ngậm Keigetsu đất đỏ đầu tiên. Masashi cũng lần đầu uống loại rượu này, anh phải thừa nhận nó hoàn toàn tương xứng với sự háo hức của Yuki.

“Ly thứ hai nhé?”

Tuy tỏ ra vô cùng phân vân, Yuki vẫn quyết định uống ly thứ hai. Cô đưa tay che miệng ly khi anh định rót lần thứ ba.

“Phần còn lại để dành cho ly cuối cùng.”

Vậy là tạm gác ly thứ ba sang một bên, họ chuyển sang uống bia chọn đại ở siêu thị, vừa xem tivi vừa nói chuyện phiếm. Chẳng mấy chốc, đồng hồ đã điểm sang ngày mới.

Cả hai vờ như không thấy kim phút tiếp tục quay.

Rồi họ bắt đầu nghe thấy tiếng bẻ ghi từ đằng xa. Âm thanh đầu tiên là...

“Tiếng vừa rồi phát ra từ chuyển tàu về nhà cuối cùng của Yuki đấy.”

Nghe anh thông báo, Yuki nói nhỏ “Em biết”.

“Em sẽ ở lại chứ?”

“Nếu anh bảo em về vào giờ này, em sẽ khóc đấy.”

Nói xong, Yuki cầm chiếc ly lên, đi về phía nhà bếp.

Anh nghe tiếng cô xả nước tráng ly, sau đó là tiếng bước chân thong thả khi cô quay vào phòng.

“Cho em xin ly cuối cùng. Uống xong em sẽ mượn nhà tắm của anh.”

Masashi rót đầy ly Keigetsu thứ ba cho Yuki, từ chối khi cô định cùng anh cạn ly.

“Anh không uống nữa đâu. Anh uống không giỏi như Yuki.”

Masashi thay rượu bằng nước khoáng.

Yuki nâng ly thứ ba lên, cẩn thận nhấp nháp từng ngụm rồi nói bằng ngữ điệu hờn dỗi:

“Em đã lo anh Masashi không muốn cùng em làm những việc này.”

“Tự dưng sao em lại nói vậy?”

“Thì bởi vì, anh chẳng bao giờ định làm gì em cả.”

“Nếu muốn anh làm gì thì em phải cho anh cơ hội chứ. Tối giờ em vẫn chưa bước hụt bước nào, vẫn tỉnh táo đi rửa ly trước khi thưởng thức rượu ngon đấy thôi, thế này có khác gì đi uống bên ngoài như những lần trước. Anh đâu dám mời em về nhà một trong hai đứa để làm chuyện gì. Em cũng nên bật đèn xanh để anh dễ mở lời chứ.”

Hôm nay sẽ không có chuyện anh để cô về. Nghe anh nói với vẻ giận dỗi, cô khúc khích cười, dốc cạn ly rượu.

“Vậy cũng được hà, dốc cạn ly như uống rượu rẻ tiền?”

“Em phải mau mau mượn nhà tắm của anh mà.”

Việc ngần nói rằng “chuyện đó còn quan trọng hơn rượu ngon” có lẽ là nỗ lực bày tỏ tình cảm lớn nhất của Yuki.

Sau khi tàu băng qua cây cầu sắt, những tòa nhà trông như lâu đài cổ tích của trường Âm nhạc Takarazuka bắt đầu hiện ra trong tầm mắt. Mái ngói màu cam nằm trên tường bao lát gạch màu be, một thiết kế tinh tế và sang trọng.

Khi đoàn tàu vòng qua khúc cua dẫn vào ga Takarazuka, Yuki đứng không vững, bèn bám vào cánh tay Masashi.

Cô chỉ bắt đầu dựa vào Masashi một cách tự nhiên như vậy sau sự kiện ngày hôm đó.

Tàu dừng, cửa mở, hành khách ồ ạt bị d òn ra ngoài.

Nhìn thấy hai bà cháu dễ mến xách theo chiếc lồng chó trong đám đông, Masashi và Yuki vẫy tay chào, hai bà cháu cũng nhận ra hai người, vẫy tay đáp lại. Như đã nói khi ở trên tàu, hai bà cháu hướng về phía cầu thang đi xuống điểm đến của mình, ga Takarazuka.

Còn Masashi và Yuki hướng về phía sân ga đối diện, nơi đoàn tàu đi Umeda đang dừng đón khách.

Và rồi, ga Takarazuka

Sau đêm đầu tiên ở bên nhau, họ nói chuyện rất lâu, nhờ đó biết được thêm nhiều điều đi nữa.

Masashi luôn cho rằng mình đã bị Yuki cướp mất những cuốn sách mà anh muốn đọc hoặc cảm thấy có hứng thú, nhưng thực ra Yuki cũng rất tò mò với những cuốn mà anh chọn.

Hay thật đấy, làm cách nào anh ấy tìm được những cuốn như vậy nhỉ. Muốn hỏi thử quá đi.

Suy nghĩ thật thà của cô khiến Masashi khổ tâm vì đã luôn cảnh giác coi cô như đối thủ.

“Em rất muốn chủ động bắt chuyện, nhưng lại sợ bị anh coi là kiêu con gái kỳ cục.”

“Anh thì luôn thua em khi giành sách muốn mượn nên cảm thấy cay cú lắm. Gu chọn sách của em cũng tốt nữa, kể cả với những quyển anh không phải tranh giành.”

“Vậy là lúc đó anh ghét em lắm sao?”

“Vô cùng cay cú, vì em là mẫu người anh thích, nói thế em có hiểu không?”

“Em không hiểu, anh cũng là mẫu người em thích, nhưng em không cảm thấy cay cú gì cả. Khi đi cùng chuyển tàu điện với anh, em cảm thấy thật may mắn, mà không biết làm thế nào để tìm cơ hội bắt chuyện.”

“Vì thế em cố ý đổi chuyển để ngồi cạnh anh phải không?”

“Vâng. Em muốn chỉ cho anh thấy thứ dưới bãi biển.”

“Tại sao?”

“Vì em nghĩ, nếu anh ấy chịu nói chuyện sau khi nhìn thấy thứ đó, mình sẽ thích anh ấy mất.”

“À, vậy là anh đã được tiếp cận một cách thành công nhỉ. Cảm ơn em.”

“Sao anh lại nói vậy?”

“Nếu Yuki không chủ động tiến tới, có lẽ anh không có đủ dũng khí và cũng không biết làm thế nào để tiếp cận em. Đứng trước Yuki, anh chỉ là con cáo chê chùm nho xanh thôi.”

“Nhưng anh đã xuống tàu đuổi theo em mà.”

“Vậy mới nói anh được tiếp cận một cách thành công.”

“Thật mừng vì cả hai chúng ta đều chú ý đến nhau ngay từ đầu, anh nhỉ.”
Yuki đưa ra kết luận không thể giản dị hơn.

Chuyến tàu đi Umeda là tàu thường, vì thế trong toa còn khá nhiều ghế trống. Masashi và Yuki ngồi xuống, dù chỉ đi qua một điểm dừng.

Tranh thủ thời gian chờ tàu xuất phát, Masashi thử hỏi Yuki:

“Em có muốn biết lý do đằng sau chữ Sinh dưới bãi bồi không?”

Giờ đây chữ Sinh đó đã bị cuốn trôi, chỉ còn lại bãi bồi giữa sông.

Thực ra Masashi biết lý do chữ Sinh được tạo ra ở đó.

Anh đã tìm hiểu sau khi Yuki chỉ cho.

Sau nhiều năm kể từ khi trận động đất Hanshin Awaji* xảy ra, chữ Sinh mang theo hy vọng tái thiết địa phương được dựng lên dưới bãi bồi giữa sông như một tác phẩm nghệ thuật.

Nó đã được tu bổ một lần, thứ mà hai người nhìn thấy là hiện trạng sau lần tu bổ đó.

“Không.”

Yuki lại từ chối, giống hệt lần đầu tiên họ gặp nhau.

“Em tự tìm thấy ý nghĩa của nó rồi.”

“Ý nghĩa?”

“Vị thần xe duyên của chúng ta.”

Đáp xong, Yuki khẽ chấp hai tay vào nhau.

Nói cho cùng, liên tưởng đầu tiên của cô vẫn là món bia tươi. Liên tưởng này đi trật hướng hoàn toàn so với mục đích thực sự của tác phẩm nghệ thuật, nhưng sự lạc quan của Yuki khi coi nó như trò đùa vui, cũng như sự yêu mến mà cô dành cho nó là không thể phủ nhận được.

Cả chuyện cô coi chữ Sinh - chứa ẩn ý sâu xa, tình hình xuất hiện dưới bãi biển không lời giải thích - là trò đùa vui, cả chuyện cô coi đó là vị thần xe duyên cho hai người cũng vậy.

Bởi những suy nghĩ ấy khiến anh cảm thấy cô đáng yêu không kể xiết.

“Yuki nói anh ăn gian vì dùng được cả thư viện Nishi lẫn thư viện trung tâm phải không?”

“À, vâng, bây giờ em vẫn nghĩ là anh ăn gian đây.”

“Nếu đã vậy...”

Vì thần xe duyên, vị thần của bãi biển.

Xin hãy ban ân huệ mà cô ấy nhận được cho cả con nữa.

“Chúng mình cùng đi tìm phòng ở Obayashi nhé?”

Yuki ngược lên nhìn Masashi, mắt mờ to.

“Ý anh là sao?”

“Ừm, cả hai đều đến tuổi rồi. Nếu Yuki không theo chủ nghĩa độc thân thì đâu còn vấn đề gì phải băn khoăn, đúng không? Anh là kiểu người ủng hộ sống chung trước hôn nhân. Tất nhiên không phải theo ý tiêu cực, để soi xét đối phương. Chỉ là, mỗi người lớn lên trong một môi trường, nếp nhà hẳn cũng khác, sau khi sống chung, chúng mình sẽ dung hòa được những

điểm khác biệt đó.”

Yuki, em nhìn ghê quá, sắp khoan thành lỗ trên mặt anh rồi. Masashi cười gượng, gãi đầu.

“Anh nghĩ chúng mình nên kết hôn khi đã cảm thấy hòa hợp theo cách đó, em có đồng ý vậy không?”

Yuki gật đầu, siết chặt tay Masashi.

“Mong là chúng ta sẽ tìm được chỗ tốt, anh nhỉ.”

Thông báo khởi hành vang lên cùng lúc Yuki trả lời. Masashi cũng nắm lấy tay Yuki.

Table of Contents

Giới thiệu
Ga Takarazuka
Ga Takarazuka Minamiguchi
Ga Sakasegawa
Ga Obayashi
Ga Higawa
Ga Kotoen
Ga Mondoyakujin
Ga Niihinomiya Kitaguchi
Ga Nishinomiya Kitaguchi
Ga Takarazuka Minamiguchi
Và r ồi, ga Takarazuka